

வகுப்பெண்.....894.811.32 ஈட்டலெண்.....693208

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகம்
பேராதனை.

இரவல் பெறுவோருக்கு அறிவித்தல்

இந்நூல் பல்கலைக்கழக நூலகத்தினது உடைமை. நூலக-இரவல் விதிகளுக்குப் புறம்பாக, இதனை இசைவாணையின்றி வைத்திருத்தல் பாரதூரமான குற்றமாகும். நூலகக் கையேட்டிலுள்ள இரவல் பெறுவதற்கான நியதிகளையும், சட்டங்களையும் செவ்வனே பின்பற்றுமாறு இரவல் பெறுவோர் கேட்கப்படுகின்றனர்.

நூல்களை துப்பிரவாகவும் ஒற்றைகளை மடிக்காம பன்சிலால் வரையாமலும், மற்றும் முறைகளில் குறிலீடுகள் செய்யாமலும் வைத்துக்கொள்ளுமாறு தயவாகக்கேட்கிறோம். திருப்பித் தரும் நூல்களின் நிலைமைக்கு வாசகர்களே பொறுப்பு. ஆதலினால், இரவல் பெற முன்னர் நூலில் உள்ள ஊறுகளை அவர்கள் மூகப்புமேசையிலுள்ள நூலகத்துணைவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டி விட வேண்டும்.

[Faint, illegible handwritten text]

[Faint, illegible handwritten text]

நீதான் என் காதலி

புலவர். தமிழ்மாறன்.

693208

693208

வெளியீடு.

புலவர் மன்றம்.

கோப்பாய்.

வெளியீடு 2.

முதற்பதிப்பு

கார்த்திகை 1972.

அச்சுப்பதிப்பு:

இலங்கைநாயகி அச்சகம்

கல்வியங்காடு.

உரிமை ஆசிரியருக்கே.

விலை ரூபா. 3-00

Neethan En Kathali.
(A collection of Short Stories)

By

Pulavar Thamilmaran.

Printers:

Elangainayaki Press

Kalviankadu.

First Edition Sept., 1972;

காணிக்கை

அறிஞர் அண்ணா

இருளுறையும் இதிகாசப் பொருளுறையும் எனது
இதயமதில் இனிமை பெறவே நுழைந்து
மருளுறையும் சூடகம்பீக் கைகளை மாய்த்து
மருவுமென் பேச்சு எழுத்திதல்லாம் நிறைந்து
இருவீழிதீர் உகவே எங்கோ சென்றுவிட்ட
என்தலைவன் அண்ணாவே இனியவுன் சீர்க்குத்தப்
பொருளுறையும் இச்சிறுகதை நானை உன்றன்
பொன்னைடிக்குக் காணிக்கை ஆக்கு கின்றேன்.

புலவர். தமிழ்மாரன்.

உள்ளே உள்ளன

(1) தெய்வம்	1
(2) வேண்டாம் இந்த உத்தியோகம்	19
(3) சபாஷ் மாப்பிள்ளை	27
(4) சந்தைக் கூட்டம்	32
(5) நீதான் என் சாதலி	47
(6) சேமோரக்கார உலகம்	54
(7) பெண்ணாலே விளைந்த பெருந்துயரம்	61
(8) சாகத் துடிக்கிறேன்	74
(9) பிள்ளையார் விட்ட பெருமூச்சு	81
(10) ஒளியும் இருளும்	91

தெய்வம்

யாழ்ப்பாணத்தில் 'இந்துக்களுக்கு மட்டும் ஓர் பல் கலைக் கழகம்' என்ற கோஷம் எழுவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் சம்பந்தர் கல்லூரியும் ஒன்று. அந்தக் கல்லூரி நவீன வசதிகளோடு முற்றவெளியில் அமைக்கப்பட்டு சைவர்களுக்கு மட்டும் நடத்தப்பட்டு வந்தது. அதாவது 'அடல்ஸ் ஒன்லி' (வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும்) படங்களுக்காக மட்டும் நடத்தப்படும் ஒரு சில தியேட்டர்களைப்போல. அங்கை கூட பத்துப்பதினைந்து வயசுப் பையனுக்கு ஏதோ போனால் போகட்டும் என்று 'டிக்கற்' கிடைக்கும். இங்கை பையன் மட்டுமல்ல பையனுடைய பாட்டன், பாட்டி, பூட்டன், பூட்டியும் சைவமாக அதுவும் உயர்சாதியாக இருந்தால்தான் அட்மிஷன் கிடைக்கும்.

இவ்வாறு அந்தக் கல்லூரி அரைவாசிஆரிய வேதாகம விதிப்படியும் அரைவாசி அப்போதிருந்த அரசாங்க கல்வி இலாகா விதிப்படியும் இவற்றுக்குமேல் மனேஜருடைய இஷ்டப்படியும் இயங்கிவந்தது.

அப்பொழுது சம்பந்தர் கல்லூரி ஆசிரியர் அறை அமைதியிலே பள்ளி கொள்ள ஆரம்பித்தது. பாண்டியன் உட்பட ஓரிரு ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். அதுவும் ஏதோ புத்தகங்கள் படிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்;

இதே நேரம் முப்பது வயசு மதிக்கத்தக்க ஒரு வாலிபன் அறைவாசலிலே வந்து நின்று 'பாண்டியன்' என்று மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டான்.

அவன் குரல் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்த பாண்டியன் மறுகணம் "அடே திருஞானசம்பந்தமா வாடாவா. கனகாலத்துக்குப் பிறகு என்ன விஷேசம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு புத்தகத்தை முடிவைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

"ஒண்டுமில்லையடா உன்னை ஒருக்கா பார்த்துவிட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தான்" என்றான் வந்த அந்த திருஞானசம்பந்தம்.

"என்னடா இப்பதான் உனக்கு என் நினைவு வந்திருக்கோ"

"நோ: நோ. (இல்லையில்லை) எப்பவோ கூடி நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். ஆனால் இப்பதான் வசதி வந்திருக்கு. ஒருமா திரி ரான்ஸ்பேரிலே (இடமாற்றம்) வந்திட்டன்"

"அப்ப இனி உன்னை ஒவ்வொருநாளும் பார்க்கலாம்"

"பார்க்கிறதென்னடா? பழையபடி பஸ்டான்ட், பீ. எஸ். பூங்கா எண்டு ஒண்டுவிடாமல் சுத்துவம். அதுசரி உங்க பள்ளிக்கூடத்திலே மிஸ் மங்கையற்கரசி எண்டு ஒரு 'கேள்' படிப்பிக்குதா?"

"ஓமடா படிப்பிக்குது. அதுசரி நீயேன் அதைப் பற்றி விசாரிக்கிறாய்? ஏதும் பாட்ரைமாய் (பகுதி நேரம்) புரேக்கர் கிரேக்கர் வேலை பார்க்கிறியா?" என்று சொல்லி சிரித்தான் பாண்டியன்.

"இல்லையடா, பேராதனையிலே படிக்கேக்கை அதுவும் என்னோடை ஒண்டாய்ப் படிச்சது. யூனிவசிற்றியிலே படிக்கைக்கேயே எனக்கு அதிலே ஒரு கண்" - திருஞான சம்பந்தம் சொல்லி முடிக்கவில்லை. "சீ கழுதை போயும் போயும் அந்த அகோரத்தையா லவ் பண்ணினாய்? அரைப் பனை உலரம், அண்டாச்சட்டி முகம், ஆட்டுவால் மயிர்..." என்று பாண்டியன் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.

“சும்மாபோடா உன்ரை கண்ணுக்கு அது அப்படித் தெரிஞ்சாலும் என்ரை கண்ணுக்கு அப்படி இல்லையடா”

“அதுசரி உனக்குச் செக்கும் சரி. சிவலிங்கமும் சரி” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்ன பாண்டியன் “இப்ப என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்?” என்றான்.

“அது கிட்டை கொஞ்சம் நம்மளைப் பற்றி நல்லாய் ‘றெக்கமென்ட்’ பண்ணி...”

“அப்ப என்னையென்ன தூது போகச் சொல்லுறியா?”

“ஒரு பிறண்டெண்டு (நண்பனென்று) இருந்தால் அதுவும் செய்யத்தானே வேணும்.”

“சரி பாப்பம்.”

“என்டடா பாக்கிறது. நாளைக்கு ஈவினிங் (மாலை) வருவன். எனக்கு றிசல்ற் சொல்ல வேணும்” என்று சொன்ன திருஞானசம்பந்தம் மறுகணம் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அவன் போகும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாண்டியன் ‘இதென்னடா புதிய பிரச்சனையாய் இருக்கு. எப்பிடி அவளைத் தனியாய்ப் பார்க்கிறது? அப்பிடிப் பார்த்தாலும் இந்த விஷயத்தை எப்பிடிச் சொல்லுறது?’ என்ற கேள்விகளை உள்ளத்தில் எழுப்பியபடி ஆசிரிய அறைக்குத் திரும்பினான்.

பாண்டியனும் திருஞானசம்பந்தமும் சின்ன வயசிலிருந்தே இணைபிரியாத நண்பர்கள். இருவரும் அந்தச் சம்பந்தர் கல்லூரியில் 5-ம் வகுப்பிலிருந்து எஸ். எஸ். சி. வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இவ்வாறு படிக்கும் பொழுது இரு சிறுவர்களிடையே ஆரம்பமான தொடர்பு அவர்களை மட்டுமல்ல அவர்களுடைய பெற்றோரையும் ஆருயிர் நண்பர்களாக்கியது. “உங்களுடைய மகன் எதுக்காக போடிங்கிலிருந்து கஷ்டப்படுவான். எங்கடை வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து படிக்கலாமே” என்றார் பாண்டிய

னின் தந்தை: 'ஓ அதுக்கென்ன தாராளமாக' என்றார் திருஞானசம்பந்தத்தின் தந்தை. அடுத்த நாளே திருஞான சம்பந்தம், சம்பந்தர் கல்லூரிக்கருகிலிருந்த பாண்டியனின் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அன்றிவிருந்து இருவரும் ஒன்றாகவே உண்டனர்; ஒன்றாகவே உறங்கினர்; ஒன்றாகவே பள்ளிக்கூடம் சென்றனர்; ஒன்றாகவே சினிமா நாடகம் என்று சுற்றினர். எந்த நேரம் பார்த்தாலும் இருவரையும் 'ஐயரும் பூநூலும் போல்' 'டாக்டரும் டெலஸ்கோப்பும் போல்' பெண்ணும் பேஸ் பவுடரும் போல்' ஒன்றாகவே பார்க்கலாம்.

எப்பொழுது பார்த்தாலும் சிரிப்பு வெடிகளை அள்ளி வீசும் சம்பந்தத்தினுடைய நகைச்சுவை பாண்டியனுக்குப்பிடித்திருந்தது. எவை வந்தாலும் தயங்காமல் உதவி செய்யும் பாண்டியனுடைய பண்பு சம்பந்தத்துக்குப்பிடித்திருந்தது. ஒருமுறை தனது ஊரான நெல்வியடிக்குச் சென்றிருந்த திருஞானசம்பந்தம் வீட்டிற்கு வந்து வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தான். தற்செயலாக வெளியே வந்த பாண்டியனின் தாயார் "என்ன தம்பி வெளியிலே நிக்கிறாய் இஞ்சையொண்டும் உனக்குக் கட்டித்தாற பெட்டையள் இல்லை. பயப்படாமல் வாவன்." என்றாள். "அதனால்தானே வெளியிலே நிக்கிறன். இருந்திருந்தால் எப்பவோ வந்திருப்பனே" என்று விட்டான் ஒரு பகிடி அதைக்கேட்டு எக்காலமும் சிரித்தே அறியாத பாண்டியனின் அப்பா கலகல என்று சிரித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாரென்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்கலா வேண்டும்?

இவ்வாறு நகுதல் நண்பகைத் திருஞானசம்பந்தமும் நகுதலோடு நாடி இடிக்கும் பண்புள்ள நண்பகை பாண்டியனும் வாழ்ந்து வரும் காலத்தில் பல்கலைக்கழக மேற்படிப்பு இருவரையும் பிரித்தது. திருஞானசம்பந்தம் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பீ. எஸ். சி. படிக்க கண்டிக்குச் சென்றான். பாண்டியன் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பீ. எஸ். சி. படிக்க இந்தியா சென்றான். திருஞானசம்பந்தத்திற்கு கொழும்பிலுள்ள ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர்

உத்தியோகம் கிடைத்தது. பாண்டியனுக்கு அவன் படித்த பள்ளிக்கூடமாகிய சம்பந்தர் கல்லூரியில் இடம் கிடைத்தது. ஏறக்குறைய ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் சந்தித்தனர் இருவரும்.

“அப்ப என்ன மிஸ், அந்தப் பயலை இங்கை வரச் சொல்லலா?” என்று நைசாக விஷயத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தான் பாண்டியன்.

“ஐயையோ இங்கை வேண்டாம், இங்கை உள்ளவங்களெல்லாம் ‘இந்துநேசன்’ றிப்போட்டரைவிட (நிருபர்கள்) பெரிய ரிப்போட்டர்கள் ஒரு ஸ்ருடஸ்டோடையே நாலு நாள் கதைச்சால் போதும். உடனே அதை நியுஸாக்கி கதையாக்கி-நாவலாக்கி காவியமாக்கி எவ்வளவுக்கு பப்பிளிசிற்றி பண்ணமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு பண்ணிவிட்டுத் தான் மற்ற வேலை பாப்பாங்கள்” என்றான், மங்கையற்கரசி பயந்து நடுங்குவது போல் பாவனை செய்து கொண்டு.

“அப்ப, மிஸ், ஒண்டு செய்வம், எங்கடை வீடு சிவன் கோவிலடியிலையிருக்கு, அப்பா அம்மா ஒருத்தரும் அங்கையிலலை, எல்லாரும் கொழும்புக்கு அக்கா வீட்டை போட்டினம். அடுத்தபோயா அண்டைக்கு அவனை அங்கைவரச் சொல்லுறன். நீங்களும் வந்தியளெண்டால் ஆறுதலாய் கதைக்கிற தெல்லாம் கதைக்கலாம்.” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அடுத்த பாடத்திற்கான மணி அடித்தது. “அப்ப, மிஸ், போயா அண்டைக்கு மறந்தி டாதேங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு லாச்சியைத் திறந்து ஓரிரு புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு வகுப்பறையை நோக்கிப் புறப்பட்டான் பாண்டியன்.

அவளுக்கு அடுத்தபாடமும் ஓய்வு ஆகையால் தொடர்ந்து புத்தகம் படிப்பதில் ஈடுபட்டான்.

அன்று போயாநாள், வழக்கமாக அதிகாலை 5 மணிக் கே எழுந்துவிடும் பாண்டியன் அன்று விடுமுறை நாளாகையால் 8 மணிவரை எழும்ப முன்யிலுலாங்கிப் புத்தகயிலே கிடந்தான்.

‘டக் டக்’ வாசல் கதவு தட்டப்பட்டது.

பாண்டியன் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான். வாசலிலே மங்கையற்கரசி நின்றுகொண்டிருந்தாள். “வாங்கோ மிஸ் உட்காருங்கோ” என்று சொல்லி வரவேற்றவன் அவள் உள்ளே வந்து சோபாவில் உட்கார்ந்ததும் “எங்கை இந்தப்பயல் 8 மணிக்கு வாறனெண்டான், இன்னும் காணல்லை” என்றான்.

‘அதிலையென்ன இண்டைக்கு போயாதானே. ஆறுதலாய் வரட்டும்’ என்று சொன்ன மங்கையற்கரசி அங்கே கிடந்த ஒரு செய்தித்தானை எடுத்துப் புரட்ட ஆரம்பித்தாள்.

“அப்ப சரி, நீங்கள் இதைப்படிச்சுக்கொண்டிருங்கோ அஞ்ச நிமிஷத்திலே பல்லு விளக்கி முகம் கழுவிப் போட்டு வாறன்” என்று சொன்ன பாண்டியன் மறுகணம் பிறசையும் பசையையும் எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான். அவன் முகம் சழுவிப்போட்டுத் திரும்பியபொழுது அவனுடைய நண்பன் திருஞானசம்பந்தம் வந்து மங்கையற்கரசிக்கு எதிரேயுள்ள சோபாவில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். “அப்ப நீங்க பேசிக்கொண்டிருங்கோ, அஞ்ச நிமிஷத்திலே கடைக்குப் போயிட்டிடு வாறன்.”

“ஐயையோ, எங்களுக்குச் சாப்பாடு ஒண்டும் வேண்டாம். இப்பதான் சாப்பிட்டு வந்தனங்கள்” என்றனர் இருவரும் ஏககாலத்தில்:

“அதிலையென்ன இன்னுமொருக்கால் சாப்பிட்டால் சூறைஞ்சாபோம் என்று” சொன்ன பாண்டியன் மறுகணம் தேமஸ் பிளாஸ்கையும் எடுத்துக்கொண்டு கடையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

திருஞானசம்பந்தம் சேட்டைக் சழற்றி சோபாமூலையிலே தொங்க விட்டுவிட்டு மங்கையற்கரசியோடு பேச ஆரம்பித்தான். அவர்களுடைய பேச்சு பேராதனைப்பல்கலைக்கழ

கத்திற்குப்போய் அங்கே சந்தித்த நண்பர்களை அவர்களுடைய வாழ்க்கைகளை யெல்லாம் அலசி ஆராய்ந்து மறுபடியும் இங்கு வந்து அவர்களுடைய திருமணத்தில் நின்றது.

"எனக்குச் சீதனம் இவ்வளவுதான். உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் 'மறி' பண்ணலாம்." என்றுள் வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக, அவள் ஓர் ஆசிரியையாகையால் அவ்வாறு பேசிப்பழக்கமிருந்தது.

"எனக்கெதுக்குச் சீதனம். அக்காவோ தங்கையோ எதுவுமில்லை. இனி அப்பாவும் அம்மாவும் என் விருப்பத்துக்குத் தடையாய் நிச்சமாட்டினம். வேணுமெண்டால் அடுத்ததையிலேயே நம்மமறீச்சை வைச்சுக்கொள்ளலாம்" என்று சொன்ன திருஞானசம்பந்தம் மறுகணம் மங்கையற்கரசியின் உருவத்தை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை ரசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அவளும் அவ்வாறே அவன் உருவத்தை ஓரக்கண்ணால் சசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய மார்புச் சட்டைக்குள் பிதுங்கி வெளியே வரத் துடித்துக்கொண்டிருந்த இரு தோடம்பழங்கள், அப்படியே இருகைகளாலும் அவற்றை கசக்கிப் பிழியவேண்டும் என்றொரு விபரீத ஆசையை அவன் மனசில் தோற்றுவித்தன. 'ஆம் கட' பெனியனுக்குள்ளால் தெரிந்துகொண்டிருந்த அவனுடைய பரந்த அகன்ற மார்பு அப்படியே ஓடிச் சென்று இரு கைகளாலும் இறுக்கமாகத் தழுவவேண்டும் என்றொரு ஆசையை அவன் மனதில் தோற்றுவித்தது.

இந்த ஆசை இருவருடைய மனதிலும் எழுந்ததுதான் தாமதம் ஒருவித உணர்ச்சி அவர்கள் உடலெங்கும் பரவியது. உறுப்புகளெல்லாம் 'ஏதோ ஒன்றை' எதிர்பார்த்துத் துடிக்க ஆரம்பித்தன. இதற்குத் துணைசெய்வதுபோல் வெளியே மழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்ட ஆரம்பித்தது.

திறந்திருந்த வாசல் வழியாகவும் சன்னல்களினூடாகவும் மழைத்தாவானம் உள்ளே வரத் தொடங்கியது.

உடனே திருஞானசம்பந்தம் எழுந்து சென்று வாசல் கதவைத் தாளிட்டு சன்னல்களை ஒவ்வொன்றாக இழுத்து மூட ஆரம்பித்தான்.

இதைப் பார்த்த மங்கையற்கரசியின் மனதில் ஓராயிரம் தனியறைக் காட்சிகள் பார்த்த படங்களிலிருந்தும் படித்த கதைகளிலிருந்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒடிவர ஆரம்பித்தன அவள் உடல் இலேசாக நடுங்கியது. 'ஏன்... ஏன்...சாத்து...சாத்துகிறீர்கள்' அவள் குரலும் நடுங்கியது.

"ஓரே குளிராயிருக்கு உமக்குக் குளிரல்லையா" என்று சொல்லிவிட்டு அர்த்தத்தோடு ஒரு பார்வை பார்த்தான். அதைத்தாங்கமுடியாத மங்கையற்கரசி மறுகணம் ஏற்கனவே தான் படித்துவிட்டுப் போட்டிருந்த அந்தச் செய்தித்தாளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிது தூரத்திலுள்ள பாண்டியனுடைய கட்டிலுக்குச் சென்று அதிலே உட்கார்ந்து படிப்பது போலப் பாவனை செய்தான். ஆனால் அவள் பார்வையெல்லாம் அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதிலேதான் சென்றது.

அவன் ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தான். அவள் இதயமும் படக் படக் என்று விட்டு விட்டுத் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

அவன் அருகிலே வந்து அவள் உடலை உரசியபடி உட்கார்ந்தான். மறுகணம் அவள் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செய்தித்தாளே உரிமையேடு பிடுங்கி அவன் பார்த்த பக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு "அட இந்திய சீனச் சண்டையா? இதைவிட்டான் இவங்களுக்கு வேறென்ன நியூஸ் இருக்கு?" என்று சொல்லி அதைத் தூக்கி எறிந்தான். எறிந்துவிட்டு அவளுடைய இருகைகளையும் ஒருசேர பற்றிக் கொண்டு "அதுசரி மங்கையற்கரசி அப்படி யொரு சண்டையை நாமும் ஆரம்பிப்போமா" என்றான்.

"ஐயையோ சண்டையா எனக்குப் பயமாயிருக்கு?" என்றாள் அவள்.

"என்ன மிஸ் நீர் ஒரு டீச்சராயிருந்து கொண்டு பயந்து சாகிறீர்? அந்தச் சண்டை வேறே இந்தச் சண்டை

வேறே. இது ஆதிகாலத்தில் எங்கடை அம்மனும் சிவனும் செய்த சண்டை. ராதையும் கிருஷ்ணனும் ரஸித்த சண்டை இன்றும் பகலிலே ஆணவம் கன்மம் மாயை பேசும் நமது பெரியார்கள் இரவிலே செய்து வரும் சண்டை" என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்ன திருஞானசம்பந்தம் "இப்ப நீர்தான் இந்தியா நான் தான் சீனா" என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எவ்வளவோ தடுத்தும் கௌாமல் ஒரு சில இடங்களை நைசாகத் தாக்க ஆரம்பித்தான்.

அவளும் என்ன செய்வாள்? எவ்வளவோ தூரம் சகித்துப் பார்த்தாள் முடியவில்லை; பதிலுக்குத் தானும் தாக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஆரம்பத்திலே சிறு இடங்களைத் தாக்குவதோடு ஆரம்பித்த இந்த நவீன சீன இந்திய யுத்தம் இறுதியிலே தலைநகர்களைத் தாக்குமளவிற்கு உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. இரு நாடுகளையும் போர்த்திருந்த பஞ்சசீல உடைகள் அகன்றன. பீகிங்கிலிருந்து டில்லியை நோக்கி எண்ணற்ற வெண்ணிறக் குண்டுகள் பறந்து வந்தன. அதே மாதிரி டில்லியிலிருந்து குண்டுகள் சென்றன. ஆண்டுக்கணக்காக பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த அணைக்கட்டுகள் உடைந்தன, எல்லைகள் அழிந்தன, இன்பவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓட ஆரம்பித்தது.

இரண்டு மணீநேரச் சண்டைக்குப்பின் இருநாடுகளும் எல்லாம் இழந்து எல்லையற்ற சோர்வுடன் உறங்க ஆரம்பித்தன.

'டக் டக்' வாசல் சுதவு தட்டப்பட்டது. சத்தம் கேட்டு விழித்த மங்கையற்கரசி மெல்லத் திருஞானசம்பந்தத்தினுடைய அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்தாள். அவசர அவசரமாகக் கலைந்திருந்த ஆடைகளைச் சரி செய்தாள். குலைந்திருந்த ஆட்டுவால் கூந்தலைப் பின்னி முடித்தாள். அவனையும் தட்டி எழுப்பிவிட்டு ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தாள்;

“என்ன செய்யிறது? பலகாரம் வாங்கிக் கொண்டு வாற வழியிலே சரியான மழை. குடையுமில்லை. இப்ப தான் விட்டுது. ஒடோடிவந்தன். அதுசரி உங்களுக்குச் சரியான பசியாய் இருக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு பாண்டியன் உள்ளே வந்தான். “சா அப்பிடியொண்டு மில்லை” என்று சொன்ன மங்கையற்கரசி மறுகணம் பாண்டியனிடமிருந்து பலகாரப் பாசலையும் தேமஸ் பிளாஸ்க்கையும் வாங்கினாள். பலகாரப் பாசலை பிரித்து அவர்கள் இருவருக்கும் பரிமாறினாள். தேநீரை வார்த்துக் கொடுத்தாள். எஞ்சியதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு “அப்ப எனக்கு நேரமாகுது நான் வரப்போறன்” என்று சொல்லிப் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானாள்.

“அப்ப மங்கையற்கரசி! மிச்ச சண்டையை அடுத்த போயாவுக்கு இதே இடத்திலே வைச்சுக்கொள்ளுவம், சரிதானே” என்று குறும்பு தொணிக்கக் கேட்டான் சம்பந்தம்.

“என்ன சண்டையா? இவ்வளவு நேரமும் இரண்டு பேரும் சண்டையா பிடிச்சுக் கொண்டிருந்தியன்?” என்றான் பாண்டியன் எதுவும் புரியாமல்.

“சா அப்பிடியொண்டும் இல்லை. அவர் சும்மா சொல்லுறார்” என்று சொல்லிச் சமாளித்த மங்கையற்கரசி மறுகணம் அவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுப் ‘பாப்பம்’ என்று சொல்லிப் புறப்பட்டாள்.

ஒரு முன்று மாதங்கள் உருண்டோடின.

இன்பமூட்டும் வசந்தகாலம் போய் மண்ணிலே தூவப்பட்டதெல்லாம் முழைகளும் மாரிகாலம் ஆரம்பமாகியது. அன்று முழுவதும் ஒரேமழை. அதனால் வகுப்புகள் யாவும் 3 மணிக்கே மூடப்பட்டன.

அன்று புதிதாக வாங்கியிருந்த குடையை எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்ட பாண்டியனை “மிஸ்டர் பாண்டியன்!” என்ற மங்கையற்கரசியின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

அவள் வரும் வரை அவன் காத்திருந்தான்.

அவள் நடையிலே உற்சாகமில்லை முகத்திலே மகிழ்ச்சியில்லை. குரலிலே இன்பமில்லை. எதிர்மாறாகச் சோர்வு... சோர்வு... ஒரேசோர்வு சுருங்கச் சொன்னால் அவளுமொரு சோர்வு தரும் மாரிகாலம் போல் விளங்கினாள். அவளுடைய கண்கள் எந்தநேரமும் கண்மழை கொட்டுவதற்குத் தயாராய் இருந்தன.

“என்ன மிஸ் ஒரு மாதிரியிருக்கிறீங்கள்?” என்றான் பாண்டியன்.

“அதுசரி வீட்டுக்குத்தானே போறீங்கள்? அஞ்சு நிமிஷம் என்னோடு பஸ்ஸராண்டுவரை வருவீங்களோ?” அவள் குரலில் அழகை இராகம்.

“ஓ தாராளமாக”

இருவரும் நடந்துகொண்டு பேச ஆரம்பித்தனர்.

“ஐயோ நான் நம்பிக் கெட்டுவிட்டேன்”- அவள் அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“மிஸ் அழாமல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ.”

“நான்... நான்... உங்கள் நண்பருக்கு... உள்ளத்தை... உள்ளத்தை மட்டுமல்ல என்னுடையும்... உடலையும் அர்ப்பணித்துவிட்டேன். அதன் விளைவு... என்னுடைய உடலில்... உடலில்... அவருடைய நினைவுச் சின்னம்... மூன்று மாசமாய்... மூன்று மாசமாய் வளருது... அவரோ... அவரோ... என்னை... என்னை கட்டிறன் கட்டிறன் என்று சொல்லுறாரெழிய... விஷயத்துக்கு வாரூரில்லை”- மங்கையற்கரசி விக்கி விக்கி ஒருவாறு விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்தாள்

“ஏமாந்திட்டீங்களே மிஸ் மங்கையற்கரசி. நீங்கள் ஒரு டீச்சராயிருந்துகொண்டு ஏமாந்திட்டீங்களே. உலகத்திலே காதல் மணம் சிறந்தமணந்தான். ஆணும் பெண்ணும் தனக்குரிய வாழ்க்கைத் துணையை தானே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் உரிமை மணம்தான். ஆகித்தமிழன்

கண்ட அன்பு மணம்தான். இருந்தாலும் அது இன் டைக்குத் தூற்றப்படுகுதெண்டால் அதுக்குக் காரணமே இது போன்ற தவறுகள் தான். இந்தக் காதல் உலகத் திலே பெரும்பாலும் ஏமாற்றப்படுவது பெண்கள்தான். எனவே அவர்கள் இது விஷயத்தில் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். எப்படிப்பட்ட இந்திரனாகட்டும் சந்திரனாகட்டும் இல்லை அரிச்சந்திரன் தானாகட்டும் அவர்களோடு தாராளமாகப் பேசலாம், சிரிக்கலாம். ஆனால் கவியாணத்துக்கு முதல் மேல்லை தொடக்கூட விடக் கூடாது” என்றான் பாண்டியன். அவன் பீ. எஸ் சி. படிக்கும் காலத்தில் வெறும் தவளைகளோடும், புல்பூண்டுகளோடும் மினைக்கடவில்லை. ஆதித்தமிழ் இலக்கியங்களோடும் மினைக்கெட்டிருக்கிறானென்பது அவன் பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது.

“ஐயோ! இந்த உண்மை இப்பதானே புரியுது. அண்டைக்கு நான் உங்கடை வீட்டை வந்தது தப்பு. அதை விடத் தப்பு நீங்கள் பலகாரம் வேண்டிவரப் புறப்பட்ட போது தடுத்து நிறுத்தாதது.”

“சா. இப்பிடியெண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் நான் அண்டைக்கு உங்களைத் தனியே விட்டிட்டு வெளிக்கிட்டிருக்க மாட்டன். நான் இருந்தால் உங்கடை பேச்சுக்கு டிஸ்டர்ப்பாய் (குழப்புவதாய்) இருக்குமெண்டு நினைச்சு வெளிக்கிட்டன். பார்க்கப் போனால் அதுதான் பெரிய பிழையாயிருக்கு, சரி ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்சு. இனி நடக்கிறதைப் பாப்பம். நாளைக்குப் பிறிபோயாதானே நான் அந்த அயோக்கியப் பயலின்ரை வீட்டை போய் அவனுக்கு இடிஇடியெண்டு இடிச்சு எப்பிடியும் ஒரு நல்ல முடிவோடை வாறன்”

“ஏதோ நான் வாழுறதே இன்னும் இரண்டு மூண்டு மாசத்துக்குள்ளேதான். அதுக்குள்ளே ஏதோ செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ” என்றான் அந்தப் பேதை நம்பிக்கையற்ற குரலில்.

“சா. அவ்வளவு தூரம் நம்பிக்கையிழந்து விடாதேங்கோ. நாளைக்குப்பின்னேரம் வாரூங்கோ நான் ஒரு நல்ல முடிவோடை காத்திருக்கிறேன்.”

இதற்கிடையில் பஸ் நிலையம் கிட்டிவிடவே இருவரும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந்தனர்.

என்ன மிஸ்டர் பாண்டியன் அவரைக் கண்டியனோ? என்றாள் மங்கையற்கரசி பாண்டியனின் வீட்டிற்கு வந்ததும் வராததுமாக.

வகுப்பிலே மாணவர்கள் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்கு கெல்லால் பட்டபட்டென்று பதில் சொல்லும் பாண்டியனால் அந்தக் கேள்விக்குச் சட்டென்று பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஏற்கனவே பதில் தெரிந்திருந்தும் இரண்டு மணித்தியாலமாக ஒத்திகை பார்த்திருந்தும் ஒரே தடுமாற்றம். அவன் முகம் வியர்த்தது.

“ஓம் அவனைச் சந்தித்தேன். அவன் தனக்கு வேறொரு இடத்திலே... வேறொரு இடத்திலே... நிஜிஸ்ரேசன் முடிஞ்சதாம். இனிமேல் இந்த விஷயத்திலே தலையிட வேண்டாம் என்று அடிச்சாப்போலை சொல்லிட்டான். அது தான்...” பாண்டியனால் விஷயத்தை முழுசாகச் சொல்லமுடியவில்லை. எப்பொழுதும் நல்லவர்கள் பிறர்க்குத் துன்பம் தரும் விஷயங்களை மிக எளிதாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆனால் கெட்டவர்களோ அஞ்ச நிமிஷத்திலே அதுவும் சிரித்துக் கொண்டு சொல்வார்கள். சொல்வதுமட்டுமல்ல செய்தும் காட்டுவார்கள். அவன் நல்லவனாகையால் இளகிய மனம் படைத்தவனாகையால் தான் இவ்வளவு தடுமாற்றமும் திகைப்பும்.

“அதுசரி எனக்குச் சாகிறதற்கு விதியிருக்கிறபோது எங்கே வாழ்ந்துக்கு வழியிருக்கும்?” என்று சொன்ன மங்கையற்கரசி ஒருசிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டுப் பாண்டியன் இப்பொழுது நான் சிஷ்டத்த முத்திரை, சூழிஞ்சு போன காசு, உடைஞ்சு போன வளைசில் இருக்கிறதும் ஒண்டுதான் இறக்கிறதும் ஒண்டுதான்” என்று சொல்லி ஒரு நீண்ட முச்சு விட்டான்.

இந்நாட்டிலே பெண்குலம் ஆண்களுக்கு தங்கள் அழகு செல்வம் இளமை, இன்பம் எல்லாவற்றையும் தத்தம் செய்து விட்டு அவர்கள் தரும் அடிஉடை அவலச் சொற்களை ஏற்று அழுது தொழுது அவஸ்கைப்பட்டுச் சாவதற்குத்தான் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது போலும். இன்று அந்தக் குலம் வீட்டுக்கு வீடு மூலைக்கு மூலை உட்கார்ந்து வடிகின்ற கண்ணீரையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தால் தென்னிலங்கையிலே பாயும் மகாவலிகங்கைத் தண்ணீரை இங்கே கதிருப்பு என்ற கோரிக்கையே எழுந்திராது.

“ஐயையோ அவசரப்பட்டு அப்பிடி யொரு முடிவுக்கும் வராதையுங்கோ மிஸ் ஆறுதலாய் யோசிச்சு ஒரு வழிகண்டு பிடிப்பம்” என்றான் பாண்டியன் எல்லையற்ற நடுக்கத்துடன்.

“ஐயோ பாண்டியன்! நான் குழந்தையைச் சுமக்கவில்லை கொல்லும் புண்ணைச் சுமக்கிறன். அது தரும் வேதனை,எங்கே இந்தவ்ஷயம் அடுத்தவர்களுக்குத்தெரிந்து விடுமோ என்ற வேதனை இப்படி ஓராயிரம் வேதனைகளால் நான் சாகாமல் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் உள்ளம் செத்துவிட்டது. உணர்ச்சி செத்துவிட்டது. இன்பம் செத்துவிட்டது. இனிமை செத்துவிட்டது. ஆனால் உடல் மட்டும் சாகவில்லை. அதுவும் செத்துவிட்டால் அங்காலை நான் யாருக்குமே பயப்படத் தேவையில்லை” என்று சொல்லி மங்கையற்கரசி ஒரு விரக்திச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

பாண்டியன் எதுவும் பேசவில்லை.

அவள்தொடர்ந்து “ஆறுதலாயிருக்கச் சொல்கிறீர்களே பாண்டியன். ஆறுதலாயிருக்கச் சொல்கிறீர்களே. நான் என்ன குந்திதேவியா? குழந்தையை சூரியன் தந்ததென்று சமாளிக்க, இயேசுவின் தாயா? இறைவன் தந்ததென்று இன்பமடைய. அவர்களைப் போற்றும் சமுதாயம் என்னையும் போற்றுமா? இந்தக் குழந்தை பிறந்த பிறகு அந்த உலகம் எனக்கு, என் குழந்தைக்குத் தரும் பரிசு பட்டம்..... ஐயையோ! அதைநினைக்கவே பயமாயிருக்கு.... நினைக்கவே பயமாயிருக்கு” என்றான். அவள் உடல் டொலிஸ்காரனைக் கண்ட திருடன் போல் படபட்டுவென்று நடுங்க ஆரம்பித்தது.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பாண்டியனுக்கு “ஏன்டா உண்மையைச் சொன்னோம்” என்றுகிவிட்டது. ஒருவேளை அவள் தற்கொலை செய்துகொண்டால்...? அது வேறு இந்தப் பயமும் சேர்ந்து கொண்டது. “இன்னும் இரண்டு நாள் தவணை தாருங்கோ மிஸ், அதுக்குள்ளே ஒரு வழி கண்டுபிடிக்கிறன். முடியாவிட்டால் அதுக்குமேல் நீங்கள் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ” என்று சொல்லி அவள் வழியிலே போய் அவளைத் திருப்ப முயற்சித்தான்.

இதற்கு அவள் உதடுகள் உடன்பட்டன. ஆனால் உள்ளமோ ‘எப்படித் தற்கொலை செய்யலாம்? பொலிடோல் குடிக்கலாமா? அல்லது கயிறு போட்டுத் தூங்கலாமா? இல்லை கிணத்துக்குள்ளே விழலாமா?’ என்று சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

அவளைத் தனியே அனுப்ப அவனுக்கு மனமில்லை. பஸ்ஸரண்ட் வரை அழைத்துச் சென்று பருத்தித்துறைக்குப் போகவிருந்த பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“எவடம் போறது?” கொண்டக்டரின் குரல் கேட்டு சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட மங்கையற்கரசி “கோப்பாய் டி. ஆர். ஒ. ஒபிஷடி” என்றாள்.

“இது எக்ஸ்பிரஸ், அடுத்த பஸ்ஸிலை வாருங்கோ” என்று அவன் சொல்லவே அவள் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினாள். திடீரென்று திருஞானசம்பந்தம் கொடுத்த ஒரு பொருள் நினைவுக்கு வரவே அவள் காண்ட் யாக்கைத் திறந்து அதைத் தேடினாள். அவன் ஏமாற்றியது போல் அது ஏமாற்றவில்லை. பத்திரமாக இருந்தது. அதனால் திருப்தியுற்ற அவள் அடுத்து வந்த பஸ்களில் ஏறாமல் அங்கே நின்று வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தாள். இதே நேரத்தில் அவள் வேதனைகளை அறியாமல் அவளை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தது, ஒரு வாலிபர் கூட்டம்.

இதொன்றையும் அறியாமல் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த பாண்டியன் வழியிலுள்ள தியேட்டர் ஒன்றில் அவ

னுடைய அபிமான வசன கர்த்தா கலைஞர் மு. கருணாநிதி கதை வசனமெழுதிய ஒரு படம் திரையிடப்படவிருப்பதைப் பார்த்ததும் மேலே போக மனமில்லாமல் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தான்.

இன்னும் படம் தொடங்குவதற்கு 15 நிமிஷங்கள் இருந்தன. அதற்குள் நாற்காலியிலிருந்த மூட்டைப் பூச்சிகள் அவன் உடலைக் குடைய ஆரம்பித்தன. அதே நேரத்தில் 'ஏன்டா அவளிட்டைபோய் திருஞானசம்பந்தத்துக்கு நிஜிஸ்ரேசன் முடிஞ்ச விஷயத்தைச் சொன்னன்? அதைக் கேட்ட அவள் வீட்டை போய் ஏதாவது எக்கச்சக்கமாய்ச் செய்திட்டால்?' 'சா அவள் படிச்சவள் அப்பிடியெல்லாம் செய்யமாட்டாள்.' அப்பிடியெண்டால் இரண்டு நாளைக்குள்' என்ன வழியைக் கண்டு பிடிக்கிறது? 'ஏன் நானே அவளைக் கட்டக் கூடாது?' 'ஐயையோ இவளையா கட்டிற்றது. நான்' எதிர்பார்த்திருக்கும் இலட்சிய மனைவி எங்கே? இவள் எங்கே? இவளைக் கட்டிற்றேரம் பேசாமல் பிரம்மச்சாரியாயே இருக்கலாமே?' இது போன்ற நினைவுப் பூச்சிகள் அவன் மனதைக் குடைய ஆரம்பித்தன.

இதற்கிடையில் 'பெல்' அடிக்கப்பட்டு இலைர் அணைக்கப்பட்டு படம் தொடங்கியது. படமும் அதுபற்றிய பிரச்சினையாக இருந்ததால் பாண்டியனின் மனம் எல்லாவற்றையும் மறந்து அதில் ஈடுபட்டது.

இரவு 10 மணி. பாண்டியன் படம் முடிந்து வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் மனம் அந்தப் படத்தில் வரும் கதாநாயகி உணர்ச்சி கொண்ட ஒரு மிருகத்திற்கு பவியானது. ஒரு குழந்தைக்குத் தாயானது. அதனால் அவள் பழம் வேதனைகள் எல்லாவற்றையும் நினைக்க ஆரம்பித்தது. அடுத்த கணம் கதாநாயகியின் உருவம் மறைந்து மங்கையற்கரசியின் வாடிச் சோர்ந்த உருவம் தோன்றியது. உடனே அவள் பழம் வேதனைகள்

உளம் வெதும்பிக்கூறிய வார்த்தைகள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. மறுகணம் அவன் உதடுகள்

“பெண்ணே உன்கதி இதுதானா—உன் பெண்மையே ஆண்மைக்குப் பலிதானா? உலகே உனக்குச் சுமைதானா—உன் உடலே உனக்குப் பகைதானா?”

என அப்படத்தில் வரும் பாடல் ஒன்றின் வரிகளை முணு முணுக்க ஆரம்பித்தன:

பாண்டியன் வீட்டுப்படியேறி கதவைத் திறக்க முயற்சித்தான். என்ன ஆச்சரியம்! திறப்பு போடுமுன்பே அது திறந்து கொண்டது. அவனுக்கு ஒரே திகைப்பு! ‘அடே இதன் மறு திறப்பு திருஞானசம்பந்தத்திட்டை தானே கொடுத்திருந்தன்? அவன் எப்பிடி இந்த நேரம் வந்திருப்பான்?’ இதுபோன்ற கேள்விகளை மனம் எழுப்ப உள்ளே நுழைந்து அறையெங்கும் தேடினான். எவரும் இல்லை. கடைசியில் கிணற்றடியை நோக்கிச் சென்றான்.

அங்கே.....?

ஓர் உருவம் கிணற்றுக்குள் குதிப்பதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது:

பாண்டியன் ஓசைப்படாமல் பின்புறமாகச் சென்று இருகைகளாலும் அதன் இடுப்பை இறுக்கிப் பிடித்துத் தூக்கினான். அந்த உருவம் திமிறிற்று. இரு கைகளாலும் அவன் பிடையை விலக்கத் துடித்தது. எதற்கும் அவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. அப்படியே தூக்கி வந்து அறைக்குள் போட்டு கதவைத் தாளிட்டான். மறுகணம் லைட்டைப் போட்டான்.

என்ன ஆச்சரியம்!

அங்கே மங்கையற்கரசி நின்று கொண்டிருந்தாள்: “ஐயோ என் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. என்னையென் காப்பாற்றினீர்கள்” என்று அலறினாள் அவள்.

“இல்லை மங்கையற்கரசி இனித்தான் ஆரம்பமாகப் போகிறது? உன்னை வாட்டி வதைக்கும் கவலைகள் அல்ல, ஏமாற்றியவர்கள் மனம் வெதும்பி மாள உன் இன்ப வாழ்வு ஆரம்பமாகப்போகிறது. உனக்கு இஷ்டமானால் நானே அதை ஆரம்பித்து வைக்கிறேன்.” என்று பாண்டியன் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“இன்னும் புரியவில்லையா மங்கையற்கரசி? நானே உன்னைத் திருமணம் செய்யிறேன்.”

அடுத்த கணம் “இந்த மூன்று மாதங்களாக நான் எத்தனையோ தெய்வங்களைக் கும்பிட்டேன். அழுதேன். தொழுதேன். அப்பர் சம்பந்தர் தேவாரங்களை ஆயிரம் தடவை சொல்லி என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டினேன். இதுவரையில் எந்தத் தெய்வமும் வரவில்லை. என் ஆபத்துக்கு உதவுமில்லை. ஆனால்...? நீங்கள் வந்தீர்கள். என் தவறை மன்னித்தீர்கள். அந்தத் தெய்வங்கள் தராத மகிழ்ச்சியை-வாழ்வை- மனச்சாந்தியைத் தந்தீர்கள். எனவே நீங்கள் தான் நான் வழிபடும் தெய்வம்” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிய மங்கையற்கரசி அவன் கால்களிலே விழுந்து கண்ணீரால் அவற்றைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

மறுகணம் பாண்டியனுடைய கரங்கள் அவளைமிக்க பரிவோடு தூக்கி, அணர் முகத்திலே வழிந்துகொண்டிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தன.

இதேவேளையில் எதிர் வீட்டு வாடுளவி ‘மனிதன் என்பவன் தெய்வமாகலாம்’ என்று உச்சஸ்தாயில் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

வேண்டாம் இந்த உத்தியோகம்

கோப்பாய்க் கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் யாழ்-பருத்தித்துறை வீதி. அந்த வீதிக்கருகிலே பல்லில் லாத கிழவனுடைய பொக்கை வாயைப்போல் தோற்ற மளிக்கும் கதியால் இல்லாத வளவு. அந்த வளவிலே கிழநு தட்டிப்போன இலுப்பை மரம். அதன்கீழ் ஒரு பாரை.

அந்தப் பாரையிலே.....!

எம்மான், அந்த ஊர்க்காவல் பெம்மான். அம்மையப்பன் கூட்டுறவில் உருவான அம்மான். விரும்பி வணங்கும் அடியார்களுடைய விக்கினங்கள் தீர்த்தருளும், விநாயகச் செம்மான் உட்கார்ந்து வீதியால் போய்வருகின்ற கார் களை பஸ்ஸுகளைக் கன்னிகளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது காலை 8 மணியிருக்கும்:

திடீரென்று ஒரு றலி சைக்கிள் அந்த வளவுக்குள் பாய்ந்து அவரை முட்டி மோதுவதுபோல் நின்றது. அவர் பதறிப்போய் கால்களைத் தூக்கி சப்பாணியாகக் கட்டிக் கொண்டார். அடுத்தகணம் 25 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு வாலிபன் சைக்கிளை விட்டுக் குதித்தான். 'வாக்குண்டாம்' வாய் தேவாரம் சொல்ல மூன்று முறை அந்த இலுப்பை மரத்தை வலம் வந்தான். வலம் வந்து மூன்று முறை நிலத் திலே விழுந்து வணங்கினான். எல்லாம் முடிந்ததும் எழுந்து நின்று "அப்பு பிள்ளையாரே! நான் 'தண்டவாளம்' பேப் பர் றிப்போட்டராயிருக்கிறேன். இந்த ஊரிலே எவனாவது தற்கொலை செய்யிறானோ? கற்பழிக்கிறானோ அல்லது கார்

பஸ்ஸுக்குள்ளே விழுக்கிறானே எண்டால் அது இல்லை, அதனாலே எனக்கு நியூஸும் கிடைக்குதில்லை. எப்பிட்யும் இண்டைக்கிரவு 8 மணிக்குள்ளே ஆரையாவது இந்த ஊருக்குள்ளே தற்கொலைசெய்யப் பண்ணினியெண்டால் நானையிலையிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் நான் குடிக்கிற பெட் கோப்பியை உனக்குக் கொண்டுவந்து தருவன்' என்றான்.

'பெட் கோப்பி' என்றவுடன் பிள்ளையாருக்குப் பெரிய தொரு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. எனவே எப்பிட்யும் பெட் கோப்பிக்காவது அவனுடைய வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தவராய் ஊருக்குள்ளே ஆரைச் சாகப்பண்ணலாம் என்று யோசித்தார்.

அந்த ஊரிலே கார் கல்வீடு வளவு போன்ற எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு உல்லாசமாக வாழ்ந்து வரும் சிங்கப்பூர் பென்சனியர் சிவபாதசந்தரம் தன்னுடைய ஒரேயொரு மகளான சரஸ்வதி காதலித்த செவ்வாய்தோஷ வாலிபனைச் சாதகப் பொருத்தம் சரியில்லையென்று தட்டிவிட்டு அதே ஊரிலே இன்னொரு பணக்கார வாலிபனை அவளுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாகக் கட்டி வைக்க முடிவு செய்து, அண்டைக்கிரவு நடைபெறும் கலியாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்வதும், அதனால் மனமுடைந்த சரஸ்வதி தகப்பனாருடைய நித்திரைக் குளிசைகளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தற்கொலை செய்வதற்குத் தருணம் பார்த்திருப்பதும் அவருடைய ஞானக் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. 'சரி இண்டைக் கெப்பிட்யும் சரஸ்வதியைச் சாகப்பண்ணுவம்' என்று முடிவு செய்தவராய் 'சரி தம்பி உன்னுடைய விருப்பப்படி செய்யிறன். ஆனால் நானைக்கு பெட் கோப்பியை மட்டும் மறந்துபோகாதே' என்றார்.

'ஏதோ பிள்ளையாரே! உம்மை நம்பிப்போறன். இண்டைக்கிரவு 8 மணிக்குள்ளே எனக்கு நியூஸ் கிடைச்சால் நானைக்குக் காலமை உமக்கு பெட் கோப்பி கிடைக்கும். இல்லாட்டி.....?'

அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே பிள்ளையாருக்குப் பயமாக இருந்தது. “இல்லாட்டி.....” என்று இழுத்தார் நடுங்கும் குரலில்:

“நானைத் ‘தண்டவாளத்திலை’ உம்மடை வண்டவாளத்தையெல்லாம் அம்பலப்படுத்தி இன்னும் கொஞ்சநஞ்சம் மிஞ்சியிருக்கிற மானத்தையும் கப்பலேத்தி அனுப்புவதோடு அந்தத் தண்டவாளம் பேப்பரிலை ஒவ்வொரு பிரதியெடுத்து உமக்குமட்டுமல்ல இந்த ஊர் முழுவதுக்குமே அனுப்பிப் போட்டுத்தான் மற்ற வேலை பார்க்கப்போறன்” என்றான் அந்தப்பையன்.

அவன் போய்விட்டான். ஆனால் அவன் ஏற்படுத்தி விட்டுப்போன கலக்கம் இன்னும் போனபாடாக இல்லை. அதற்குள் ஒரு ‘சட்’ மொடல் கார் படபட என்ற சத்தத்தோடு வந்து நின்றது. அடுத்தகணம் கார்க்கதவைத்திறந்து கொண்டு அந்த ஊர் வழக்கறிஞர் கனம் முத்துத்தம்பி அவர்கள் இறங்கினார்கள். அவரும் அந்தப் பத்திரிகை நிருபர் பையனைப்போலவே தேவாரங்கள் சொல்லி மூன்று முறை அந்த இலுப்பை மரத்தைச் சுற்றி வந்தார். ஆனால் அவனைப்போல் நிலத்தில் விழுந்து வணங்கவில்லை. ஏனெனில் உடுப்பு அழுக்காய்விடும் என்ற பயம். எதிர்மாறாக அஞ்சாறு தோப்புக்கரணங்கள் போட்டு ‘எச்சைஸ் செய்துவிட்டு’ “சாமி பிள்ளையாரே இந்த ஊரிலை கொலை கொள்ளை எதுவுமே நடக்கிறதில்லை. அதனாலே இரண்டு மூண்டு மாதங்களாய் எனக்கு கேஸே இல்லை. இன்னும் இரண்டு மூண்டு நாள் போனால் பால்காரன், பாண்காரன், பலசரக்குக்காரன் எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து என்னிலை கேஸ்போட்டாலும் போட்டிடுவாங்கள் போலையிருக்கு. எப்படியும் இராத்திரி 8 மணிக்குள்ளே இந்த ஊரிலை ஒரு கொலையை நடக்கப் பண்ணினியெண்டால் உனக்கு இந்தஇடத்திலை கேசுவில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்துவைப்பன்” என்றார்.

பிள்ளையாருக்குக் கோயில் என்றவுடன் பத்திரிகை நிருபரால் ஏற்பட்ட கலக்கம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்

துவிட்டது. அவர் எத்தனை நாளைக்குத்தான் அந்த இலுப்பை மரத்துக்குக் கீழேயிருந்து மழையால் நனைந்து, பனியால் நடுங்கி, வெய்யிலால் உலர்வது? எப்படியும் வழக்கறிஞரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி புதுக்கோவிலுக்குள் குடிபுக எண்ணி ஒரு சிறிது நேரம் யோசித்தார். மறுகணம் 'ஆ' கண்டுபிடிச்சிட்டன். ஒரு கல்லிலை இரண்டு மாங்காய், அந்தச் சரஸ்வதியை நித்திரை மருந்து குடிச்சுச் சாகப்பண்ணாமல், அன்றிரவு நடைபெறும் திருமணத்துக்கு அவளும் உடந்தை என்றெண்ணி ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளுடைய காதலன் இராசலிங்கத்தால் சாகப்பண்ணுவம். அதுதான் சரியான வழி. பத்திரிகை நிருபருக்கு நியூஸுமாச்சு. பிறக்கிறுசியாருக்குக் கேஸுமாச்சு, என்று ஆனந்தமிகுதியால் தனக்குள் கூச்சலிட்டவராய் வழக்கறிஞரை நோக்கி "பிறக்கிறுசியாரே! நான் உம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவன். ஆனால் நீர் என்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்றார்.

"என்ன?"

"அதுதான் சொன்னீரே கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்யிறெண்ணு."

"ஓ அதுக்கென்ன நாளைக்கு எனக்கு 'கேஸ்' கிடைச்சால் அடுத்த வாரத்துக்குள்ளே உமக்கு கோயில் கிடைக்கும். இல்லாட்டி வெளியேற்ற நோட்டீஸ் கிடைக்கும்."

"என்ன சொல்லுறியள்" என்றார் பிள்ளையார் எல்லை யற்ற திகைப்புடன்.

"நீர் என்ன நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறீர். இது ஆற்றை நிலம்? என்றை அப்பாவின்ரை நிலம். இவ்வளவு நாளும் ஓசியிலே குடியிருக்கிறீர். இன்னும் ஒரு மாசத்துக்குள்ளே ஏழெட்டுவருஷப் பாக்கியும் கட்டும். இல்லையேல் வளவை விட்டு வெளியேறும், என்று சொல்லி ஒருநோட்டீஸ் கோட்டிலையிருந்து அனுப்பிப்போட்டுத்தான் அடுத்த வேலை பாப்பன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

ஒரு சிறிது நேரத்தில் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் கட கட என்ற சத்தத்தோடு அங்கு வந்து நின்றது. அடுத்த கணம் அந்த ஊர் டாக்டர் சிவஞானம் மார்பிலே டெலஸ்கோப் தவழ ஆறங்கிவந்தார். அவரும் வழக்கறிஞரைப் போலவே குட்டிக் கும்பிட்டு எல்லாம் முடித்த பிறகு "சா போயும் போயும் இந்த ஊரிலே என்றை பெண்டிலின்றை சீதனக் காசைச் செலவழிச்ச ஆசுபத்திரியை வைச்சனே. என்றை புத்தியைச் செருப்பாலை அடிக்கவேணும். பிள்ளையாரே! செருப்பாலை அடிக்கவேணும். வீட்டிலே என்றை மனுசி சேலை சட்டையெண்டு உயிரை வாங்கிறாள். ஆஸ்பத்திரியிலே நேச சம்பளம் சம்பளம் எண்டு உயிரை வாங்கிறாள். இண்டைக்கிரவுக்குள்ளை என்றை ஆசுபத்திரிக்கு ஒரு கேஸ் வராட்டி நான் நாளை காலை வந்து உன்றை உயிரை எடுக்கப்போறன். அதுவும் இந்த ஊசியைப் போட்டுத் தான் எடுக்கப்போறன்" என்று சொல்லி சொக்கிறற் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு ஊசியை எடுத்துக்காட்டினார்.

அரையங்குல நீளமான ஊசியைக் கண்டு அலறியடித்த பிள்ளையார் மறுகணம் "ஐயா டொக்டரையா அப்படியெல்லாம் செய்து போடாதேங்கோ. எப்படியும் ஒரு வழி கண்டு பிடிப்பம். தயவுசெய்து உந்த ஊசியை உள்ளே வையுங்கோ. உதைப் பார்க்கப் பார்க்க வாற வழியும் வருகுதில்லை" என்று கெஞ்சினார்.

அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய டாக்டர் ஊசியை எடுத்துப் பழையபடி பெட்டியில் வைத்ததும் அவர் ஒரு சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு சரஸ்வதியை அவளுடைய காதலனால் குத்தச் செய்து உடனே சாகப் பண்ணாமல் டாக்குத்தருடைய டிஸ்பென்சரிக்கு அனுப்பி இரண்டு மூண்டு நாளைக்குப் பிறகு சாகப்பண்ணுவம் என்ற முடிவுக்கு வந்தவராய், "டொக்டரையா இண்டைக்கு ராத்திரிக்குள்ளை நான் உங்களுக்கு ஒரு கேஸ் அனுப்பி வைக்கிறன். அதைச் சாகடிக்கிறதும் பிழைக்க வைக்கிறதும் உங்களைப் பொறுத்தது. ஆனால் நீங்கள் எனக்கென்ன அனுப்பி வைப்பீயள்" என்றார்.

“ஓ நீங்கள் எனக்கு கேஸ் அனுப்பிவைச்சியளெண்டால் நானையிலையிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் மத்தியானம் ஆட்டி றைச்சிக் கறியும் சோறும் அனுப்பி வைக்கிறன்” என்று சொல்லிவிட்டு டாக்டர் போய்விட்டார்.

பெட்கோப்பி, கோவில், ஆட்டி றைச்சிக்கறி இவைகளைப் பற்றி பிள்ளையார் இன்பக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் பொழுது சரஸ்வதியின் காதலன் இராசலிங்கம் அழகான ஒரு ஸ்கூட்டரில் வந்திறங்கினான். அவனும் வழக்கறிஞர் டாக்டரைப்போலவே தோப்புக்கரணங்கள் போட்டு எல்லாம் முடிந்த பின்பு, “பிள்ளையாரே! இண்டைக்கிரவு அவள் சரஸ்வதியைப் போய்க் கூப்பிடப்போறன். எப்படியும் அவளை என்னைடைவரச் செய்தியெண்டால் ஒவ்வொரு நாளாயிரவு பிறெட்டும் ஜாமும் கொண்டந்து தருவன். இல்லாட்டி இந்தக் கத்தியாலை அவளையும் குத்திப்போட்டு இங்கை வந்து உன்னையும் குத்திப்போட்டு இந்த ஊரை விட்டே போய்விடுவன் கவனம்” என்று சொன்னது மட்டுமல்லாமல் இடுப்பிலிருந்த ஒரு முழம் நீளமான ஒரு கத்தியை உருவி அவருடைய முகத்துக்கருகிலே கொண்டு வந்து காட்டினான்.

இருண்ட வானிலே தோன்றிடும் வால் வெள்ளியின் ஒளிக்கீற்றுப்போல் ஒளிவிடும் அந்தக் கத்தியைக் கண்டதும் பிள்ளையாருக்கு அஞ்சம் கெட்டு அறிவும் கெட்டு எல்லாமும் கெட்டுவிட்டது. எப்படியாவது அவளை அனுப்பி வைச்சாப்போதும் என்ற எண்ணத்தோடு யோசிக்காமலே ‘சரி’ என்று சொல்லித்தலையாட்டினார்.

அவனும் போய்விட்டான்.

‘அட நியூஸ் றிப்போட்டருக்காக, பிறக்கிறுசியாருக்காக, டாக்குத்தருக்காக அவளைக் காயப்படுத்தலாமெண்டால் இவன் விடமாட்டான் போலையிருக்கே. அவளைக் குத்தினாலும் பரவாயில்லை. என்னையும்லே குத்திறெண்டு நிக்கிறான். இது என்னடா பெரிய இழவாய்ப் போச்சு’ இவ்வாறு பிள்ளையார் ஜானையைச் செலவழித்து கொண்டு

இருக்கும் பொழுது அழகான ஒரு 'பிள்ளைமவுத்' கார் வந்து நின்றது. மறுகணம் சரஸ்வதியை மணக்கவிருக்கும் மாப்பிள்ளை சந்திரசேகரம் பட்டு வேட்டி படபடக்க சரிகைச் சால்வை சர சரக்க, தங்கச் சங்கிலி டாலடிக்க, தலையிலே போட்ட கிரீம் கமகமக்க வந்து, "பிள்ளையாரே! நான் இப்ப யாழ்ப்பாணத்துக்கு கூறைச்சேலை எடுக்கப்போறன். எந்தவிதமான விக்கினமுமில்லாமல் இண்டிரவு கலியாணத்தை முடிச்சு வைச்சியெண்டால் நான் உனக்கு என்னுடைய சீதனக் காசிலை ஒருமணிசெய்துதாறன்." என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அவருக்கு தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது.

என்னடா ஒருத்தன் சரஸ்வதியைத் தற்கொலை செய்கிறான். இன்னொருத்தன் சாகடி என்கிறான். டொக்டர் டிஸ்பென்சரிக்கு அனுப்பு என்கிறார். காதலன் என்னோடே அனுப்பு என்கிறான். மாப்பிள்ளையோ தனக்கு கட்டிவை என்கிறார். எப்பிடி இந்தப் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பது? இதற்கு ஒரு வழி...?

பிள்ளையார் யோசித்தார். இரவு 12 மணிவரை யோசித்தார்.

அடுத்தநாள் அதிகாலையில் அவர் சந்திக்கவிருந்த 'தண்டவாளம்' வெளியேற்ற நோட்டீஸ், விஷஊசி, கத்திக்குத்து இவைகளெல்லாம் அடிமனதில் சிறிய உருவில் உதயமாகி பெரியவைகளாக விசுவரூபமெடுத்து அவரைப் பயமுறுத்த ஆரம்பித்தன. கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தால் தான் இவைகளின் தோற்றமென்று அவர் கண்களைத் திறந்தால் காணும் பொருள்களிலெல்லாம் அவைகளின் தோற்றமே!

இந்தக் களேபரத்தில் பெட்கோப்பி, கோவில், ஆட்டிறைச்சிக்கறி, பிறெட் ஜாம், மணிக்கூட்டுக்கோபுரம் இவைகளைப் பற்றிய நினைவுகளெல்லாம் இருந்த இடந்தெரியாமல் ஓடிவிட்டன.

வானிலே வெண்ணிலவு பவனி வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவருடைய மக்கு மூளையில் எந்த வழியும் பவனி வருவதாக இல்லை.

முடிவு.....?

அடுத்தநாள் காலை வழக்கறிஞர், பத்திரிகை நிருபர் உட்பட எல்லோரும் வந்து பார்த்த பொழுது பிள்ளையாரை அங்கு காணவில்லை. அதற்குப்பதிலாக அவர் இருந்த பாதையிலே,

வேண்டாம் இந்த உத்தியோகம்!

-பிள்ளையார்-

என்ற வெண்கட்டியால் எழுதப்பட்ட வரிகள் காணப்பட்டன.

ஊரெங்கும் ஒழுங்கைக்கு ஒருவராகச் சல்லடை போட்டுத் தேடியும் பொலிஸில் புகார் செய்தும் 'எங்கள் பிள்ளையாரைக் காணவில்லை. தயவு செய்து கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு உடனடியாக 1000 ரூபா இனாம் வழங்கப்படும், என்று பிரபல்யமான பத்திரிகைகளிலெல்லாம் விளம்பரம் செய்தும் அவர் இதுவரையில் அகப்படவே இல்லை.

சயாஷ் மாப்பிள்ளை !

“என்னம்மா பொம்பிளை எப்பிடி?” என்று கேட்டுக் கொண்டே ஆறுமுகம் தான் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தைத் தூக்கி ஒருபக்கமாக வைத்தான்.

“அதையேனடா கேக்கிறாய்? நல்ல பணக்காரப் பொம்பிளை. ஐயாயிரம் ரூபா நகை போட்டிருக்கிறாள் இரண்டு வீடு இருக்குதாம். உனக்கு ஒரு காரும் வாங்கித் தருகினமாம்.” என்று சீதனங்களை அடுக்கிக்கொண்டே அவனுடைய தாயார் எதிரே கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

“அதைக் கேக்கல்லையம்மா. பொம்பிளை எப்பிடி வடிவா? எண்டுதான் கேட்டன்” இடையில் குறுக்கிட்டான் ஆறுமுகம்.

“ம்... வடிவுக்கென்னடா குறை? எங்களைப்போலே சகடையாய் இராமல் மெல்லிசாய், பார்வைக்கு இலட்சணமாய் இருக்கிறாள்டா”.

“அப்ப எப்பம்மா நான் பார்க்கிறது.”

“அதுதானடா முடியாது.”

“ஏனம்மா?”

“மாப்பிள்ளை வந்து நேராய் பொம்பிளை பார்க்கிற வழக்கம் எங்களிடடைக் கிடையாதெண்டு பொம்பிளையின்ரை தேப்பன் ஒரேயடியாய் மறுத்திட்டார்.”

“அப்ப நீ சொல்லாதையன் பொம்பிளையைப் பார்க்காமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தாலி கட்டுற வழக்கம் என்களிட்டைக் கிடையரதெண்டு.”

“எட எட இப்பிடிச் சொல்லி இதையும் குழப்பாதையடா. நல்ல பணக்கார இடம். கொஞ்ச நாளைக்காவது நிம்மதியாயிருப்பம்” என்று சொல்லிக் கெஞ்சினான்.

“சரி எப்பிடியாவது நான் பொம்பிளையைப்பார்த்திட்டு வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆறுமுகம் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். சின்ன வகுப்பிலிருந்து ஒன்றாகப் படித்த சினேகிதன் ஒருவன் இருபாலைச் சந்தியிலே சலவைத் தொழிற்சாலை வைத்திருப்பது நினைவுக்கு வரவே அவன் நேராக இருபாலையை நோக்கிச் சைக்கிளைச் செலுத்தினான்.

“வாருங்கோ தம்பி வாருங்கோ, ஏது இந்தப்பக்கம்” என்று கேட்டுக்கொண்டே ‘சீதேவி’ சலவைத் தொழிற்சாலையில் துணிகளுக்கு பெட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு கிழவன் ஆறுமுகத்தை வரவேற்றான்.

“எங்கை உங்கடை மகன் போட்டார்.”

“அவன் தம்பி ஏதோ நல்ல படம் ஓடுதெண்டு சொல்லியாழ்ப்பாணம் போட்டான். ஏன் தம்பி ஏதாவது அலுவல் இருந்தால் சொல்லுங்கோ. நான் சொல்லிவிடுகிறன்.”

“ஒண்டுமில்லை இந்த ஊரிலே சின்னத்தம்பி உடையா ரெண்டு.....”

“ஓமோம் அவரை நல்லாத் தெரியுமே. அவற்றை உடுப்பெல்லாம் நான்தானே வெளுக்கிறது.”

“அப்பிடியா, ரொம்ப நல்லதாய்ப் போச்சு, அவற்றை மேளை ஒருக்கால் நான் நேரிலே பார்க்க வேணும்.”

“ஏன் தம்பி ஏதாவது...” என்று சொல்லிக் கிழவன் நிறுத்தினான் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன்.

“ஓமோம். அதுவேதான். அதுசரி நீர்தான் அதுக்கொரு வழி சொல்லும்.”

“தம்பி நீர் வெள்ளிக்கிழமை 4 மணிக்கெல்லாம் இஞ்சை வாரும் உடையார் அடுத்தவீட்டுக் கிழவியை உதவிக்கு விட்டுப்போட்டு கோயிலுக்குப் போடுவார்: அப்ப நாங்கள் ரெண்டு பேரும் சுகமாய்ப் போய்ப்பார்க்கலாம்: ஆனால் ஒண்டுதம்பி நீர் குறை நினைக்கக் கூடாது: நான் சொல்லுறபடி யெல்லாம் நீர் நடக்கவேணும்.”

“பின்னை ஐயர் வேஷம் போட்டால் மந்திரம் சொல்லித்தானே ஆகவேணும்” என்று சொல்லிவிட்டு ஆறுமுகம் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

“பிள்ளை! பிள்ளை!!” என்ற குரல் கேட்டு உடையாரின் மகள் கதவைத் திறந்தாள்.

“ஓ கட்டாடியா! என்ன கட்டாடி போன வெள்ளிக்கிழமை உடுப்புக் கொண்டாறெண்டு சொல்லிப்போட்டு இந்த வெள்ளிக்கிழமை தான் கொண்டந்திருக்கிறாய்.”

“என்ன பிள்ளை செய்யிறது? எனக்கு நாலேஞ்சு நாளாய்ச் சரியான காய்ச்சல் சுகமில்லை. இண்டைக்கும் வந்திருக்க மசட்டன் இந்தப் பெடியன் வீட்டை வராட்டி.”

“உதார் கட்டாடி உனக்குச் சொந்தமோ?”

“ஓமோம்பிள்ளை. என்றை மருமேன் பொடியன், நல்லூரிலே யிருக்கிறவன். இரண்டு மூன்று நாளாய் எங்கடைவீட்டிலே வந்து நிக்கிறான்.” கிழவன் சொல்லி வாய்மூடவில்லை.

“என்ன நல்லூரா?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்ட உடையார் மகள் அடுத்த கணம் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு “சரி சரி கட்டாடி உடுப்புகளை எடுத்து வை” என்றாள்.

உடையார் மகளின் இச்செயலைக் கண்டு தனக்குள் சிரித்துக் கொண்ட ஆறுமுகம் தான் பாடுபட்டுச் சுமந்து வந்த துணிமூட்டையை அவிழ்த்து ஒவ்வொரு உடுப்பாக எடுத்து வைத்தான்.

அடுத்த கணம் உடையார் மகள், ஆறுமுகம் எடுத்து வைத்த உடுப்புகளை எண்ணிச்சரிபார்த்து உள்ளே எடுத்து

துக்கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு பழைய உடுப்புகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்து போட்டாள்.

அவள் கொண்டுவந்து போட்ட அழுக்குத் துணிகளையெல்லாம் ஒருவாறு மூட்டையாகக் கட்டிய ஆறுமுகம் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கக் கிழவனைப் பார்த்து “மாமா” என்றான்.

“என்னடா?” . கிழவன் சூரஸ் அதிகாரம் செய்வது போல் ஒலித்தது.

“கொஞ்சம் தண்ணி”

“போற வீடுகளிலையெல்லாம் தண்ணி தண்ணியெண்டு கேட்டு என்றை மானத்தை வாங்கிறியேடா” என்று போலியாகக் திட்டிய கிழவன் உடையார் மகளைப் பார்த்து “பிள்ளை! கொஞ்சம் பச்சைத் தண்ணியிருந்தால் கொண்ணந்து குடுக்கிறியளோ?” என்று கேட்டான்.

“கொஞ்சம் இரு, கட்டாடி, தேத்தண்ணியே கொண்டந்து தாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் தேநீர் எடுத்துவர உள்ளே சென்றாள்.

“ஏன் தம்பி இருக்க இடம் குடுத்தால் படுக்க இடம் கேக்கிற கதை மாதிரி பொம்பிளையைப் பார்த்ததும் போதாது என்று அவளின்ரை கையாலை தண்ணியும் வேண்டிக் குடிக்க ஆசைப்படுகிறீரா?”

“சும்மாயிரு, கட்டாடி” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்ன ஆறுமுகமும் கிழவனும் மறுகணம் உடையார் மகள் கொண்டு வந்து கொடுத்த தேநீரைச் சுவைத்து விட்டு துணிமூட்டையையும் சுமக்க மாட்டாமல் சுமந்து கொண்டு அந்த வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

ஆறுமுகத்துக்கும் உடையார் மகளுக்கும் திருமணம் முடிந்து, அதன் ஆரவாரமும் குறைந்துவிட்டது. அவனும் மனைவியும் தாய்தந்தையரும் உடையாரும் ஆறுதலாக பந்தலின் கீழ் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இதே நேரம் எல்லாவேலைகளையும் முடித்துக்கொண்டு ஒரு கிழவன் அவர்களிடம் விடைபெற வந்தான்.

அவன் வந்து நிற்பதை அவதானித்த ஆறுமுகம் “என்ன கட்டாடி போகப்போறியா இந்தா நீ செய்த உதவிக்கு இதை வைச்சுக்கொள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே இரண்டு பத்துரூபா நோட்டுகளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அங்கிருந்தவர்கள் எதுவும் புரியாமல் கிழவனை ஆச்சரியத்தோடு நோக்க அவனோ “எதுக்குத்தம்பி?” என்று சொல்லி வாங்க மறுத்தான்.

“சும்மா வைச்சிரு கட்டாடி” என்று சொல்லி ஆறுமுகம் வற்புறுத்தவே கிழவன் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, உடையார் மகளைப் பார்த்து “பிள்ளை! அண்டைக்கு என்னோடை வந்து நம்மளிட்டை தேத்தண்ணியும் வாங்கிக் குடிச்சுப்போட்டு நம்மடை உடுப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டுபோன பெடியன் யாரெண்டு தெரியுமோ?” என்று கேட்டான்.

அவள் எதுவும் பேசவில்லை;

“அவர் வேறுயாருமல்ல, இவரேதான்” என்று கிழவன் ஆறுமுகத்தைச் சுட்டிக்காட்டி நடந்ததையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் சொல்லிமுடித்தான்.

தன்னுடைய மாப்பிள்ளையின் தந்திரத்தைக் கேட்டு உடையாரே சிரித்தாரென்றால் அங்கிருந்த மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லத்தேவையில்லை.

சந்தைக் கூட்டம்

“கோட்டு விற்பனவு விளம்பரம் வழ. இல. எம். பி. 4080- சின்னத்தம்பி சிவப்பிரகாசம் வழக்கறிஞர் அச்சவேலி வடக்கு, அச்சவேலி. வழக்காளி. எதிராக, அம்பலவாணர் அருணாசலம் அச்சவேலி வடக்கு, அச்சவேலி” என வாசித்துக்கொண்டுவந்த மனோரஞ்சிதம் என்னண்ண மாமா வின்ரை பேரும் உன்ரை பேரும் இருக்குதே” என்று கூறி நிறுத்தினாள்.

“ம்... தங்கைச்சி, மேலை வாசி” என்றான், புறாவில் பிழை திருத்திக்கொண்டிருந்த அருணாசலம்.

“எனக்குக் கிடைத்த கோட்டுக் கட்டளைப்படி பின்னால் விபரிக்கப்படும் ஒரு துண்டுக்காணி 1964-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 31-ந் திகதி புதன்கிழமை பிற்பகல் 2-30 மணியளவில் அந்தக் காணிக்குள் நின்று என்னால் பிரசித்த ஏலத்தில் விற்கப்படும்” என்று அவள் வாசித்துக்கொண்டு போனாள்.

அவனும் கடைசியாக இருந்த அந்தப் புறாவிலுள்ள எழுத்துப் பிழைகளைத் திருத்திக்கொண்டே போனாள்.

ஐயோ கொடுமை! இன்னும் கொஞ்சநாளில் விற்கப் போவதாக எழுதியிருக்கும் விளம்பரத்தை அதே வீட்டிலிருந்து கொண்டு அதே வீட்டிற்கு உரிமையாளர்களாகிய அண்ணனும் தங்கையும் வாசித்துத் திருத்திக் கொண்டிருந்தார்களென்றால் இதைவிட அதிசயம் பரிதாபம் வெறென்ன இருக்கிறது?

“என்னடா தம்பி உன்ரை பேர் மாமரவின்ரை பேர் எல்லாம் அடிபடுகுதே. என்ன எல்லாற்றை பேரையும் பேப்பரிலை போடப்போறியா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அருணாசலத்தினுடைய அன்னை பால்தம்ளருடன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“ஓமனை எல்லாற்றை பேரும் பேப்பரிலை வருகுது? அதிலும் மாமரவின்ரை பேர் பெரிய கொட்டை எழுத்திலை வருகுது. நாளைக்கு எல்லாரும் வந்து எங்களைப் பாராட்டப் போகினம்: எனை! தம்பி தம்பி என்று உயிரை விட்டியே அந்தத் தம்பிதான் எங்கடை குடும்பத்தின்ரை மானத்தைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகக் கப்பலேத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இன்னும் ஒரு மாசத்திலை எல்லாத்தையுமே ஏத்திப்போடுவான்” என்று சீறின அருணாசலம்.

“என்னடா தம்பி எனக்கொண்டும் விளங்கேல்லை” என்று கேட்டுக் கொண்டு நின்ற தாயை “எனை வாளை எல்லாத்தையர் நான் சொல்லுறன்” என்று சொல்லி மனோ ரஞ்சிதம் அவ்விடத்தைவிட்டு அழைத்துச் சென்றாள்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை 4 மணியிருக்கும் ‘வான்மதி’ செய்தித்தாள்களை அனுப்பும் வேலை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அந்த வேலையை அருணாசலம் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய இகயத்தை அளவு கடந்த துன்பம் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தது.

‘இகேநேரம் ஐயா உங்களை அரோ கெடுகினம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அலுவலக ஊழியன் வந்தான்.

“ஆரப்பா என்னைத் தேடுவது” என்று கேட்டபடி அருணாசலம் முன்புற மண்டபத்திற்கு சென்றான்.

“கலோ அருணாசலம்! என்று ஒருவாலிபன் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு நாற்காலியை விட்டு எழுந்து நின்றான்.

“அடே செல்லத்துரையா எப்படா வந்தாய்? எங்கையடா வந்தாய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அருணாசலம் ஓடிவந்து அவன் கைகளைக் குலுக்கினான். அவ்வளவோடு

நில்லாமல் “வாடா ஒரு ரீ அடிப்பம்” என்று சொல்லி அருகிலிருந்த ‘பித்தளை விலாசுக்கு’ நண்பனை இழுத்துச் சென்றான்.

அருணாசலம் தன்னை மணந்திருந்த சோக மனைவியை விரட்டியடிப்பதற்கு எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் அவள் அவன் முகத்தையோ இதயத்தையோ குரலையோ விட்டு அகலுவதாயில்லை.

“என்னடா மச்சான், ஒரு மாதிரியிருக்கிறாய்? ஏதாவது லவ் கிவ் பெயிலியரோ? (காதல் தோல்வியா?)” என்று கேட்டுக்கொண்டே செல்லத்துரை இரண்டு போண்டாவை உள்ளே தள்ளினான்.

“எட, ஒரு லவ்பெயிலியரெண்டால்லோ கவலைப்படுத்துக்கு. எங்களுக்குத்தான் எல்லாம் பெயிலியராச்சே. அப்படியிருக்க எவளை நினைச்சடா கவலைப்படுகிறது?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அருணாசலமும் ஒரு போண்டாவை எடுத்துக் கடிக்கத் தொடங்கினான்.

“பின்னையேனடா பீ. ஏ. பொம்பிளையளின்ரை சமையலைச் சாப்பிட்டவன்மாதிரி முகத்தை உம் என்று வைச்சு கொண்டிருக்கிறாய்?”

செல்லத்துரை விட்டபகிடி அங்கே தேநீரை குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களின் வாயிலுள்ள தேநீரையெல்லாம் எதிரே உள்ளவர்கள் மீது சிந்தச் செய்து ஹ! ஹ!! என்று சிரிக்க வைத்து ஒரு கலவரத்தையே உண்டாக்கி விட்டது.

“எடேய்: நீ இஞ்சையிருந்தால் ஆபத்தடா. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முதலாளி வந்து வெளியேபோ என்று சொல்லுறதுக்குமுந்தியே, நாங்கள் மரியாதையாக வெளியே போவம் வாடா” என நண்பனை கடைக்கு வெளியே அழைத்து வந்த அருணாசலம் வீடு விற்பனையாகப்போவது முதலாக எல்லாவிபரங்களையும் சொல்லிமுடித்தான்.

“அட நீ ஒண்டு இதுக்காகக் கவலைப்படுறியே, யாழ்வங்கி கடன்” குடுக்குதாம். நாளைக்கே போனியெண்டால் விஷயம் முடியும்;

“அது சரியடா அது நல்லாய்ச் சம்பாதிச்சு செலவழிக்கிறதுக்கு வழிதெரியாமல் தவிக்கிற கவண்மென்ற உத்தியோகத்தர்களுக்குத்தான் குடுக்குமேயொழிய எங்களைப் போலேஒண்டுக்கும் வழியில்லாத பிச்சைக்காரப்பயல்களுக்கும் குடுக்குமா?”

“இப்ப எல்லாருக்கும் குடுக்குதாம்.” எதுக்கும் ஒருக்கால் ‘றை’ பண்ணிப்பாரன். அப்பநான் வாறன்.

“சரியடா நீ போட்டுவா. யாழ்ப்பாணம் வந்தால் இங்கை வராமல் போகாதை.” என்று சொல்லி நண்பனை வழியனுப்பி வைத்தபின் அருணாசலம் மீண்டும் அச்சகத்தில் நுழைந்தான்.

‘ஐயா நீங்கள்தானே யாழ் வங்கி மனேஜர்.’

‘யேஸ் வட் இஸ் த மாற்றர்?’

“எங்கடை காணி அடுத்தமாதம் விலைப்படவிருக்கு நீங்ககடன் குடுக்கிறியளாம். அதுதான் என்னமாதிரியெண்டு விசாரிச்சுப்போக வந்தன்.”

“அதுக்கெண்டு மேலை ஒரு கிளார்க் இருக்கிறார். போய்ப் பாரும்.”

அவ்வளவுதான் அருணாசலம் ஐந்தே எட்டில் மேல் மாடியை அடைந்தான். அங்கே நின்று கொண்டிருந்த அலுவலக ஊழியனிடம் “யார்தம்பி காணிக்குக் கடன் குடுக்கிற கிளார்க்” என்று கேட்க, அந்தப் பையன் ‘அதோ இருக்கிறாரே! அவர்தான்’ என அங்கே ஓர் அழகான பெண்ணோடு ஆனந்தமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு வாலிபனைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு கீழேஇறங்கத் தொடங்கினான்.

அருணாசலம் அந்த வாலிபனுடைய மேசைக்கு அருகிலே போய் நின்றான்.

இளைஞனோ பெண்ணோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் உற்சாகத்தில் இவனைக் கவனிப்பதாக இல்லை,

“என்ன நீங்கள்தானோ காணிக்குக் கடன் குடுக்கிற கிளார்க்” என்றான் அருணாசலம் பொறுமையிழந்தவனாய்.

“ஏன் என்ன விஷயம் கெதியாய்ச் சொல்லும்” என்றான் அந்த வாலிபன். அவனுடைய குரலில் ‘இன்பமான வேளையில் இந்தக்குரங்கு நுழைந்துவிட்டதே, என்ற ஆத்திரமும் எப்படியாவது இதை அனுப்பிவிடவேண்டும் என்ற அவசரமும் தொனித்தன:

“ஒண்டுமில்லை” யென ஆரம்பித்து அருணாசலம் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லிமுடித்தான்.

“இந்தாரும் இந்த போமைக் கொண்டுபோய் பில்லப் பண்ணி (நிரப்பி)க்கொண்டு வாரும்” என்று சொல்லி மூன்று போமை எடுத்து அருணாசலக்திடம் கொடுத்து அவனை அவசர அவசரமாக அனுப்பிவிட்டு அந்தப் பெண்ணோடு உரையாடத் தயாரானான், அந்த வாலிபக் கிளார்க்.

“ஐயோ! இந்த கிளார்க்மாரெல்லாம் மக்களுக்குசேவை செய்ய வந்திருக்கினமோ ‘இல்லை மங்கையருக்கு சேவை செய்ய வந்திருக்கினமோ’ என்று தனக்குள் திட்டிக்கொண்டே அருணாசலம் மேல் மாடியிலிருந்து தடதடவென இறங்கத் தொடங்கினான்.

“என்னதம்பி என்ன விஷயம் வந்தது?” என்றார் அருணாசலத்தின் பெரிய தந்தை.

“ஒண்டுமில்லை பெரியப்பா! இப்பிடி நாங்கள் யாழ்வங்கியிலை கடன்எடுக்கவேண்டியிருக்குது அதுதான் பிணைக்கு நீங்கள் ஒரு கையெழுத்துப் போட்டால் அடுத்த கையெழுத்தை எங்கையாவது பார்க்கலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அருணாசலம் போமுகளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“கையெழுத்துப் போடுறதிலை எனக்கு ஒண்டுமில்லைத் தம்பி! முந்தியே இரண்டு பேருக்கு வைச்சிட்டன், அதுதான் யோசிக்கிறன்” என இழுத்துக்கொண்டே அவைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“அப்ப நாள் வாறன்” என்று சொல்ல மனமில்லாமல் சொல்லிக்கொண்டு அவருடைய வீட்டை விட்டு இறங்கிய

அருணாசலம் ஏமாற்றத்தினால் உள்ளம் போராட எத்தனையோ வீட்டுப்படிக்களில் ஏறியிறங்கிய களைப்பினால் உடல் தள்ளாட வீதியில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்னண்ணு பாங்க் விஷயம் எப்பிடி இருக்குது? ஆராவது பிணைக்குக் கையெழுத்துப் போட்டினமோ?” என்றான் மரோஞ்சிதம்.

“அதையேன் தங்கைச்சி கேக்கிறாய்? எங்கடை இனசனத்தின்ரை எல்லா வீடுகளும் ஏறியிறங்கியாச்சு. ஒருத்தரும் கையெழுத்துப் போட மாட்டன் எண்டிட்டினம். ‘உயிரைக் கொடுத்து மொழியைக் காப்பம்’ எண்டு மேடையிலை அடிக்கடி மார்தட்டிப் பேசிற எங்கடை பெரியப்பாகூட நான் குடுத்த யோமைப் பார்த்து நடுங்கின நடுக்கத்தை இப்ப நினைச்சாலும் சிரிப்பாயிருக்கு” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் அருணாசலம். அந்தச் சிரிப்பிலே உயிரில்லை; மகிழ்ச்சியில்லை; உற்சாகமும் இல்லை.

“அப்ப என்னண்ணு செய்யப்போறாய்?”

“என்ரை சின்னகிதன் ஒருவன் கொழும்பிலையிருந்து வந்திருக்கிறான் அவனை விசாரிச்சுப் பாப்பம்.”

“ஆரண்ணு.”

“அவன்தான் செல்லத்துரை. என்னோடை ஒண்டாய்ப்படிச்சவன்.”

இதுவரையில் அண்ணனும் தங்கையும் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அருணாசலத்தின் தாய் “ஏன் தங்கைச்சி ஒண்டு செய்வமே” என்றாள்.

“என்னம்மா செய்கிறது” என்றனர் இருவரும்.

“ஏன் தம்பி ஒருக்கான் உன்ரை மாமாவைக் கேட்டுப் பாரன். ஒருவேளை வைச்சாலும் வைப்பர்.”

“என்னனை சொல்லுறாய்? மாமாவிட்டைப் பேசுச் சொல்லுறியோ? அவன் மாமாவோ; அயோக்கிய ரூஸ்கல், பிறத்தியாரிட்டையுள்ள தயவு தாட்சண்யம் ஈன இரக்கம் எதுவுமே இந்தப் பயலிட்டைக் கிடையாது. இருந்திருந்தால் எங்கடை பேருகள் பேப்பரிலை அடிபடச் செய்திருக்க மாட்டான். இவ்வளவும் செய்தவன்ரை வீட்டை எப்பிடி

யம்மா நான் போறது? நீ வேணுமெண்டால் போ. நான் இந்தப் பிறவியிலேமட்டுமல்ல அடுத்த பிறவியிலே கூட அவன்ரை முகத்திலே முழிக்கிறதில்லை” என்று சீறினான், அருணாசலம்.

“ஓமனையம்மா நீ போட்டு வா, ஏதுக்கு அண்ணனைத் தொல்லைப்படுத்துறாய்?” என தங்கையும் அண்ணனுக்கு ஒத்தாதினாள்.

‘என்ன இருந்தாலும் ஒரே ரத்தமல்லவா? கொஞ்ச மாவது துடிக்கத்தானே செய்யும்’ என்ற நம்பிக்கையோடு அந்தத் தள்ளாடும் உருவம் தம்பியின் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டது. இந்த உலகில் ‘தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறுதான்’ என்ற கொள்கையின்படிதான் இயங்கி வருகிறதென்பது பாவம்! அந்தக் களங்கமில்லா வெள்ளை உள்ளத்திற்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

நீல நிற மின்விளக்குகள் ‘பொன் மாளிகை’ என்னும் பெயருடைய அந்த இல்லத்தை நீல மாளிகையாக மாற்றிக்கொண்டிருந்தன.

இந்த விளக்குகளின் மெல்லிய ஒளியை அனுபவித்த படி மூன் ஹாலில் போடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் எந்தவிதக் கவலையுமில்லாமல் சாய்ந்திருந்த பிரபல வழக்கறிஞர் சிவப்பிரகாசம் ஆளரவம் கேட்டுத் தலை நிமிர்ந்தார்.

எதிரே நின்றுகொண்டிருந்த உருவத்தைக் கண்டதும் தன்னையறியாமலே “வாக்கா வா! ஏது இந்தப்பக்கம்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“ஒண்டுமில்லை தம்பி எங்கடை காணி விஷயமாய்த் தான்...” மேலே கேட்பதற்கு அந்த மாதரசி தயங்கினாள்.

“என்னக்கா செய்கிறது, சட்டத்துக்கு முன்னாலே அண்ணன் தம்பி, அக்கா தங்கை எல்லாமே ஒண்டுதான்” என்றார் குளிர்ந்து கொல்லும் அந்த வழக்கறிஞர்.

“அதுக்கில்லை எங்களுக்கு நீ ஒண்டும் புண்ணியத்திலே உதவவேண்டாம். தம்பி வாங்கிலை காசெடுத்து உன்னை

கடனைத் தீர்க்கிறதுக்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான், கனக்கவேண்டாம் நீ இந்தப் போயிலை ஒரு கையெழுத்துப் போட்டியெண்டால் அதுவே போதும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு முந்தானைக்குள் செருகியிருந்த மூன்று கடதாசிகளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“ஏன் அக்கா உங்கடை துரை இப்ப வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுறதில்லையோ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வழக்கறிஞர் அந்தக் கடதாசியை வாங்கிப் பார்த்தார்.

“உங்களைத்தான், ஒருக்கால் இங்கை வந்திட்டுப்போங்கோ” என்ற மனைவியின் குரல் கேட்டு அவர் உள்ளே சென்றார்.

உள்ளே சென்றவர் “அக்கா குறை நினைக்காதே. இந்தப் போயிலை கையெழுத்துப் போட்டால் உத்தியோகத்துக்குப் பழுது” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே வந்தார்.

“இப்பிடிச் சொல்லுவாயெண்டு எனக்குத் தெரியுமடா” என்றான் அருணாசலத்தின் அன்னை.

“பின்னையேன் தெரிஞ்சு கொண்டும் வந்ததாம்” என்று அந்த வீட்டுப் பிரதம மந்திரி அதாவது வழக்கறிஞரின் மனைவி முணுமுணுப்பது அம்மாதரசியின் காதில் விழுந்தது.

“அதுசரி தம்பி உன்னிலை ஒருவிதமான பிழையுமில்லை உன்னை சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் அந்த இளைய தம்பிப் பெடியனுக்கு துரோகம் செய்தன், அதுகின்றரை பலனை இப்பத்தான் அனுபவிக்கிறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்தப் புண்ணியவதி இரக்கமற்ற பாவ உருவங்கள் வாழும் அந்த மனையில் ஒருநிமிஷம் கூட இருக்கப்பிடிக்காமல் வெளியேறினாள்.

“இந்தாருங்கோ போம், எல்லாம் பில்லப்பண்ணியாச்சு.” என்று சொல்லிக் கொண்டே அருணாசலம் விண்ணப்பப் பத்திரங்களை யாழ். வங்கி இலிசிதரிடம் கொடுத்தான்.

அவர் அவைகளை வாங்கி ஒரு நிமிஷம் ஓட்டுவார்த்து விட்டு “இந்தாரும் உம்முடைய சம்பளம் எவ்வளவு?

என்று ஒரு காகிதம் வாங்கிக்கொண்டு வாரும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவைகளைத் திரும்பவும் அருணாசலத்திடம் கொடுத்தான்.

“இந்தக் கிளாரீக்மாரெல்லாம் நாசமாய்ப்போக! எல்லா விபரங்களையும் ஒரு தடவையிலே சொன்னால் இவைக் கென்ன குறைஞ்சா போம். எல்லாரும் வீடு பத்தி எரியிற நேரத்திலே வீணை வாசிக்கிற வித்துவான்களாய்த்தான் இருக்கினம்” இவ்வாறு திட்டிக்கொண்டே அருணாசலம் அந்த யாழ்: வங்கிக்கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

வேலைத்தலத்தில் வேலை செய்தவர்களெல்லாம் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் நேரம். விளக்கு வைக்கும் நேரம்

“வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்கும்.

வாசல் தோறும் வேதனை இருக்கும்.”

என்ற பாடலை முணுமுணுத்துக் கொண்டே அருணாசலம் வீட்டினுள் நுழைந்தான். அலாக்காகச் சைக்கிளைத் தூக்கி ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு ‘அப்பாடா’ என்று சொல்லிக் கொண்டு அங்கே போடப்பட்டிருந்த ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான்.

பெருந்துன்பத்தைச் சமாளித்துவிட்ட பெருமிதம் பெரும் பாரத்தைக் குறைத்துவிட்ட பெரு நிம்மதி அவனை ஆட்கொண்டிருந்தது.

அரவம் கேட்டு வெளியே வந்த தங்கை “அண்ணாவா இரண்ணா தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சமையலறைக்குள் ஓடினாள்.

ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் ஆவிபறக்கும் தேநீருடன் வந்து நின்ற அவள், அவன் தேநீரை அருந்தியதுதான் தாமதம் “அண்ணா பாங் விஷயம் எந்தளவிலே இருக்குது” என்றாள்.

“அதையேன் தங்கைச்சி கேட்கிறாய். திருவாரூர்த் தேராவது இருப்புக்குவந்துசேர எட்டுநாள் பிடிக்கும். இந்தத் தேரோ இருப்புக்குவர இரண்டு மாசமாச்சு. எவ்வளவோ அலைச்சல் அலைஞ்சாப்பிறகு இண்டைக்குத்தான் ஏதோ ஒரு

மாதிரிக் காசைக்கட்டி எங்கடை எம்? பி. யினுடைய காசி தமும் சந்திச்சது. அதையும் கொடுத்திட்டுவந்திருக்கிறன்”

“என்னதம்பி நிச்சயமாய்க் கிடைக்குமோ?” என்றான் அருணாசலத்தின் அன்னை:

“பின்னை கிடையாமல் போகுமோணை. எம். பி. யின்ரை காசிதமும் இருக்குது. கட்டாயம் கிடைக்கும்.”

“இலுப்பையடிப் பிள்ளையாரே காசு கிடைச்சால் உமக் கொரு அபிஷேகம் செய்யிறன்,”

“உனக்கென்னனை பைத்தியமே. அந்தக் காசு இருந்தால் தங்கைச்சிக்கு ஒரு சீலை எடுத்துக் குடுக்கலாமே? என்ன தங்கைச்சி அப்பிடித்தானே?”

“எனக்கெதுக்கண்ணை சீலை? நீதான் மாத்திக் கட்ட வேட்டியில்லாமல் ஒரு வேட்டியோடை சுந்தோருக்குப் போய்வாராய். அந்தக் காசிநுந்தால் நீ ஒரு வேட்டி எடுக்கலாமே” என்றான் மனோரஞ்சிதம்.

பிள்ளைகளின் அன்பு கண்டு பெற்ற நெஞ்சம் பெருமை யால் பூரித்தது.

“டண்டாங்குடுக்கு டண்டன், டாங்குடுக்குடுக்கு” இன்னும் சிறிது நேரத்தில் முழங்கவேண்டிய பறைமேளத்தின் ஒலி இப்பொழுதே அந்த வீட்டு முற்றத்தில் முழங்க ஆரம்பித்தது:

இந்த ஒலி அங்கே குழுமியிருந்த மக்கள் கூட்டத்திற்கும் இரக்கமற்ற வழக்கறிஞர் சிவப்பிரகாசத்திற்கும் இன்பநாதமாகவும், அந்த வீட்டில் உள்ளே ஓர் அறையில் அடைபட்டுக்கிடந்த அருணாசலம் குடும்பத்திற்கு துன்பநாதமாகவும் ஒலித்தது.

“5000, 5000, 5000” ஏலவிற்பனையாளவின் குரல் ஏழுவிட்டுக்குக் கேட்டது.

“6000” எதிர்ப்புறமாக சபையிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. அவ்வளவுதான் “6000, 6000, 6000” என அவனுடைய உதடுகள் அதை மூன்று முறை ஒலிபரப்பின.

எதிர்ப்புறத்திலுள்ள மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து எந்த விதமான குரலுமில்லை:

“கடைசிமுறை ஆராவது 6000 க்கு மேல் கேட்கிறியளோ”

மௌனம்:

இதைத் தொடர்ந்து வழக்கறிஞரின் கையாள் அந்த வீட்டை வாங்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அங்கே ஓர் அதிசயம் நடைபெற்றது.

ஒரு பிளைமவுத் கார் அந்த வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. அடுத்தகணம் கார்க்கதவு திறக்கப்பட்டு ஓர் வாலிபன் கூட்டத்தை நோக்கி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான் அவ்வளவுதான் அவனைக் கண்டதும் வழக்கறிஞரின் பெளர்ணமியாக இருந்த முகம் அமாவாசையாக மாறியது ஒரு விநாடியில் எல்லாம் இளைஞனுக்குப் புரிந்தன.

“7000 எனக் கேட்டுக் கொண்டு கூட்டத்தை விலக்கியபடி முன்புறத்தை அடைந்தான்:

“7000, 7000, 7000” ஏலவிற்பனையாளன் குரல் மூன்று முறை ஒலித்தது.

மௌனம்.

வழக்கறிஞர் சைகை காட்டுவது வாலிபனுக்கு விளங்கியது. அவருடைய கையாளுக்கு அது விளங்கவில்லை.

“ஏழாயிரத்துக்குமேல் எவரும் கேக்கேல்லையோ?”

மௌனம்.

“உம்முடைய பேர் என்ன?” இது விற்பனையாளரின் குரல்.

“இளையதம்பி.”

“சரி உமக்குத்தான் காணி. காசை எடும்.”

“இந்தாருங்கோ” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த வாலிபன் பர்சைத் திறந்து ஏழாயிரம் ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்து வழக்கறிஞரிடம் அலட்சியமாகக் கொடுத்தான்.

வழக்கறிஞர் அவனை வெறுப்போடு ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

“அம்மா” என அழைத்துக் கொண்டு வந்த வாலிபன் உள்ளே நுழைந்தான்.

“ஆரது” என்று கேட்டுக் கொண்டே கதவு திறக்கப் பட்டது.

“ஓ இனையதம்பியா! எப்படா வந்தாய்?” என்று கேட்டபடி அருணாசலம் வர அவனைத் தொடர்ந்து அவன் தாயும் வெளியே வந்தாள்.

“இப்பதான் வந்தான். எப்பிடி உங்கடை சுகம்?” என்றான், இனையதம்பி.

“எங்கடை சுகத்துக்கென்னடா குறைச்சல். ஏதோ வாழுறம். கொஞ்சம் முன்றடி வந்திருந்தியெண்டால் எப்பிடி வாழுறம் என்று தெரிஞ்சிருக்கும்” அருணாசலத்தின் குரல் வேதனையோடு ஒலித்தது.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமடா. வீட்டை நான் வாங்கி உங்கடை பேருக்கு எழுதி வைச்சிட்டன்.”

“என்ன உண்மையாகவா?” என்றனர் தாயும் மகனும்.

“உண்மையேதானம்மா. எங்கையோ மலாயாவிலை கூலிக்கு வேலை செய்யவேண்டிய என்னை இங்கை கூட்டி வந்து உங்கடை மகன் போல வளர்த்து இவ்வளவுதூரம் ஆளாக்கிய உங்களுக்கு நான் செய்தது எம்மாத்திரம்?”

“ஐயோ தங்கைச்சி எனக்கென்னவோ செய்யுது. அந்தக் கவுச்சியைத் தூக்கி இப்பிடிப் போடு.”

தாயும் மனோரஞ்சிதமும் இனையதம்பியும் தூக்கிப் போட்ட கவுச்சியில் தொம்மென விழுந்த அருணாசலம் தவியாய்த் தனித்தான். அடிவயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு குடியாய்த் துடித்தான்.

“என்னண்ணு செய்யுது? என்ன தம்பி செய்யுது?”
 “டொக்டரைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவா?” என்று கேட்டவர்களை யெல்லாம் ‘உஸ்’ என உதட்டில் விரல் வைத்து அடக்கிவிட்டு “தங்கைச்சி இனையதம்பிக்குத் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வா. இனையதம்பி இப்பிடி வந்து இரு”

எனக் கட்டளைகளை இட்டவண்ணம் வயிற்றுக்குள் தலையணையை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு படுக்கையில் உட்கார்ந்தான்.

அவன் கட்டளைக்கு அனைவரும் கீழ்ப்படிந்தனர். மனோரஞ்சிதம் தேநீர்கொண்டுவர மடைப்பள்ளிக்குச் சென்றாள். இளையதம்பி அருகில் வந்து உட்கார்ந்தான். தாயும் தன்புதல்வனுக்கருகில் வந்து நின்றாள்.

“உண்மையிலே இளையதம்பி நீ இந்தக் குடும்பத்தைக் காத்த ஒரு தெய்வம்” இவ்வாறு அருணாசலம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வாசலில் தபால்காரனின் மணியோசை கேட்டது.

அவ்வளவுதான் மனோரஞ்சிதம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் ஒரு கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்தான்.

“ஆர் தங்கைச்சி கடிதம் போட்டது. வாசி பாப்பம்” என்றான் அருணாசலம்.

யாழ்-வங்கி,

15, பிரதான வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

30-3-64.

அன்புடையீர்!

உங்கள் விண்ணப்பம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது உங்களுக்குக் கடன் தருகிறோம் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஒரு ரூபா முத்திரை 2.

பத்துச்சத முத்திரை 2.

இவைகளுடனும் உங்கள் பிணைகாரர்களுடனும் சனிக்கிழமை தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில் அலுவலகத்திற்கு வருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

இங்ஙனம்

சி. சின்னத்தம்பி

முகாமையாளர்.

என வாசித்துக்கொண்டு வந்தவள் “பிறகென்னண்ணை பாங்கிலையிருந்து காசும் வந்திருக்குது. இனிமேல் கவலையே இல்லை” என்றாள் மகிழ்ச்சியோடு.

“எல்லாம் காலம் கடந்த உதவிதான். இவையள் எதாலுமே என்னைப் பிழைக்க வைக்க முடியாது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அருணாசலம் நீண்டதொரு பெரு மூச்சுவிட்டாள்.

“என்னண்ணை சொல்லுறாய்?”

“நான் பொலிடோல் குடிச்சிட்டன். இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான் இந்த உலகத்திலே உயிரோடிருக்க முடியும்.” இவ்வாறு அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை “ஐயோ அண்ணை” “ஐயோ மேனே” என்ற கூக்குரல்கள் எழுந்தன.

“எனை சத்தம் போடாதையனை. அதுக்குள்ளே பேசுறதைப் பேசி முடி” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“ஐயோ இளையதம்பி! உனக்கு நான் செய்த துரோகம் தானடா இவ்வளவையும் அனுபவிக்கிறன். இன்னும் எவ்வளவை அனுபவிக்கப்போறனோ” என்று சொல்லி இளைய தம்பியைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு ‘ஓ’ வென்று அலறினாள் அருணாசலத்தின் அன்னை.

“என்னம்மா செய்தாய்?” இது அருணாசலத்தின் கேள்வி.

“உனக்குத் தெரியாதா தம்பி. உன்ரை மாமன் இந்த இளையதம்பியை வீட்டிலையிருந்து கலைக்கிற சூக்காக என்னடையைப் பல கதையள் சொன்னான். வயசுவந்த பொம்பிளைப் பிள்ளை இருக்கிற இடத்திலே வாசிப்ப பெடியன் இருக்கக் கூடாது என்டெல்லாம் சொன்னான். அவன் சொன்னதை அப்பிடியே நம்பி இந்தத் தம்பியை ‘இப்பிடியையிருந்து என்னதம்பி செய்யிறது. நாலு காசு சம்பாதிச்சு நாலுபேர் மதிக்க வாழவேண்டாமோ’ என்று சொல்லி அனுப்பி வைச்சன். அதுகின்றை பலனைத்தானடா இப்ப அனுபவிக்கிறன்” என்று அலறினாள்.

“அப்பிடியெல்லாம் சொல்லாதையுங்கோ அம்மா! நீங்கள் அண்டைக்கென்னை அனுப்பி வைக்காட்டி நான் இண்டைக்கு கொழும்பிலே இரண்டுமூண்டு கடையருக்கு முதலாளியாய் இருக்கவும் முடியாது. இப்பிடி ஓடியத்து உங்களுக்கு உதவி செய்திருக்கவும் முடியாது” என்றாள் இளையதம்பி தழுதழுத்த குரலில்.

“இனாயதம்பி! உனக்குத் தெரியாது அம்மாவின்றை குணம்”. இதற்குமேல் அருணாசலத்தால் பேசமுடியவில்லை; இருந்தும் மூச்சைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இனாயதம் பியை வெகுஅருகில் குனியும்படி சைகை காட்டி “இனாயதம்பி நீ எனக்கொரு உதவி செய்யவேணும்; அனாதையாக நிக்கிற என்னை தங்கைச்சிக்கு நீதான் வாழ்வு குடுத்து எங்கடை குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேணும்” என்று சொல்லிநிறுத்தினான்.

“அதுக்கென்ன தாராளமாகச் செய்யிறன்” என்றான் இனாயதம்பி. அவன் கண்கள் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரை உதிர்ப்பதற்குத் தயாராக இருந்தன.

“அம்மா இனசனம் இனசனம்...எண்டு...உயிரை விட்டியே....அந்த இனசனமெல்லாம்...வியாபாரம் செய்யவந்த வெறும் சந்தைக் கூட்டமம்மா.... எங்களிட்டைப் பணம் இருந்தால்தான் அதுவும் கவனிக்கும். இல்லாட்டி எங்களைத் திரும்பிப் பாராமலே போடும்.... இந்தமாதிரிப்... பிறத்தியார் செய்யிற உதவிகூட... அது செய்யாது” என தன்னுடைய இருபத்தைந்து வருஷ வாழ்க்கை அனுபவத்தை இரண்டே வரிகளில் தன்னை ஈன்றெடுத்த தாயிடம் கூறிவிட்டு அருணாசலத்தின் ஆவி இவ்வுலகை விட்டுப் பறந்தது.

அடுத்தகணம் அந்த துராத்தமாவால் வர்ணிக்கப்பட்ட இனசனக் கூட்டமெல்லாம் அந்த வீட்டில் ஒன்று கூடி

‘தம்பீ நீங்கள்

இரும்பான கோட்டை இடியாது என்றிருந்தோம்!
இரும்பான கோட்டை இடியமறையெய்ததே!

தம்பீ நீங்கள்

கல்லான கோட்டை கரையாது என்று குந்தோம்.
கல்லான கோட்டை கரைய மறையெய்ததே!

தம்பீ நீங்கள்

சாகும் வயதுமல்ல சாய்ந்து வீடும் காலமல்ல.
மாணும் வயதுமல்ல, மாண்டுவிடும் நாளுமல்ல.’

என்று ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்தது.

நீதான் ஏன் காதலி!

யாழ்-வங்கி.
யாழ்ப்பாணம்
29--8--65.

அன்புடையீர்!

அடுத்த மாதம் தொடக்கம் உங்களை எங்கள் அலுவலகத்தில் இலிகிதராக நியமித்துள்ளோம். 1-9-65 அன்று காலை 9 மணிக்கு வந்து பதவியை ஒப்புக்கொள்ளவும்.

அ: திருச்செல்வம்
அதிபர்.

'இப்படிப்பட்ட ஒரு கடிதம் வராதா சாவதற்குள் ஒரு முறை அதைப் படித்துச் சந்தோஷப்படமாட்டேனா?' என்று மனம் ஏங்க, கண்கள் முகட்டு வளையை நோக்க சாய்வு நாற்காலியில் உடல் சாய்ந்திருக்க தபாற்காரன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் சந்திரன்.

ணீங் ணிங்.....சைக்கிள் மணி ஒலித்தது:

'ஆகா தபால்காரன் வந்து விட்டான்' என்று மகிழ்ச்சி போடு சொல்லிக்கொண்டு அவன் ஓடி வந்து படலையைத் திறந்தான்;

என்ன ஆச்சரியம்!

அவனுடைய பல்கலைக்கழக நண்பன் சுந்தரம் சைக்கிளில் உட்கார்ந்து ஒரு காலைத் தரையில் ஊன்றியபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு பேரும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்று கப் படித்து பீ. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள்தான். இருவருக்கும் இங்கே வந்தவுடன் ஆசிரியர் உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லைத்தான். இருந்தும் சுந்தரம் அதிர்ஷ்டசாலி. அவனுடைய மைத்துனர் ஓர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர். அவருடைய உதவியால் அவன் இலங்கை வங்கியில் 250 ரூபா உத்தியோகத்தில் நுழைந்துவிட்டான்.

‘அட சுந்தரமா! வாடா வா. கனகாலத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறாய் என்று’ சொல்லி வரவேற்ற சந்திரன் அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். அடுத்தகணம் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப்போட்டு உட்கார வைத்து விட்டு “அம்மா இரண்டு தேத்தண்ணி கொண்டு வா” என்று ஓடரும் போட்டு விட்டு ‘என்னடா சுந்தரம் உனக்கு கொழும்பிலே வேலையெண்டு கேள்விப்பட்டன் நீ என்னடாவெண்டால் இஞ்சை நிக்கிறாய்’ என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“இப்பவும் கொழும்பிலேதான் உத்தியோகம். தீபாவளி லீவோடை இரண்டு நாள் கூட. எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். இண்டைக்குப் பின்னரம் போறன். அதுக்குள்ளே உன்னை ஒருக்கால் பார்த்துக் கொண்டு போவம் என்று வந்தான். அது சரி எப்பிடி உன்ரை சுகம்” என்றான் சுந்தரம்.

“சுகத்துக்கு என்னடா குறை. அது தன்ரை பாட்டிலே சுகமாயிருக்குது” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டான் சந்திரன்.

‘அது சரி ஏதாவது வேலைக்கு ‘றை’ பண்ணினியா?’,

“வேலை! எத்தினையோ இடத்திலே றை பண்ணியாச்சுது. எங்கைபோனாலும் எங்க தரவழி அறிமுகமில்லாதவை போனால் இடமில்லை என்கினம். ஆராவது எம். பி. மார் தரவழி பெரிய ஆட்களின்ரை அறிமுகத்தோடை போனால் இடமில்லாட்டிலும் இடமொதுக்கிக் கொடுக்கினம்.”

“நீரும் ஒரு எம். பி. யைப் பிடிக்கிறது தானே?”

“ஒரு எம்பியென்ன எல்லா எம்பிமாரையும் கட்சி வித் திராசம் இல்லாமல் கண்டாச்சது. அதுசரி அவை எங்கடை விஷயமாய் அக்கறை எடுத்து முயற்சி செய்யிறதெண்டால் ஒண்டு நாங்கள் அவைக்கு மாமன் மச்சானாய் இருக்கவே னும். அல்லது இலெக்சனிலே 200 வேட்சாவது எடுத்துக் கொடுக்கிற ஏஜெண்டாய் இருக்க வேணும் நாங்கள் இரண்டுமில்லையே.”

“அவை என்ன சொல்லிச்சினம் ”

“ஏதோ முயற்சி செய்யிறதாய்ச் சொல்லிச்சினம். இண்டைவரையிலே முயற்சி செய்துகொண்டே யிருக்கினம்.”

இவ்வாறு இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது சந்திரனின் தாய் ஒரு தட்டில் பிஸ்கட்டும் இரண்டு தம்ளரில் தேநீரும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

“சாப்பிடு சுந்தரம்”

“நீயும் சாப்பிடு”

மறுகணம் இருவரும் தேநீரைக் குடித்து பிஸ்கட்டடையும் காவி செய்தனர்.

“அப்ப நான் வரப்போறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்த சுந்தரத்தை வாசல் வரை கொண்டு போய் வழியனுப்பி வைத்து விட்டு வந்த சந்திரன் மறுபடியும் சாய்வு நாற்காலியில் ஆயாசத்தோடு சாய்ந்தான்.

“ஐயா உங்களுக்கொரு கடிதம் வந்திருக்குது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அலுவலக ஊழியன் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விட்டான். அடுத்த கணம் சுந்தரம் உறையைக் கிழித்து விட்டு கடிதத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

இருபாலை,

18-9-65.

அன்பின் நண்ப!

இந்த உலகத்திலே என்னைப்போல துரதிஷ்டசாலி எவரும் இல்லை. ஒருசிலர் முற்பகுதியிலே இன்பத்தையும் பிற்பகுதியிலே துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். இன்னும்

சிலர் முற்பகுதியிலே துன்பத்தையும் பிற்பகுதியிலே இன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் நானோ எப்பகுதியிலும் துன்பத்தையே அனுபவித்தேன். உலகத்திலே தோல்வி, துயரம், ஏமாற்றம் இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் எனக்காகவே ஏற்பட்டவை போலும். ஏனெனில் நான் எந்த விஷயத்தை மேற்கொண்டாலும் எனக்குக் கிடைப்பது தோல்வியே. எஞ்சுவது ஏமாற்றமே!

‘எனது கைகள் மீட்டும்போது வீணை அழகின்றது

எனது கைகள் தழுவும்போது மலரும் கடுகின்றது’!

ஆகா என்ன அருமையான பாட்டு. எவ்வளவு பொருத்தமான பாட்டு. ஏன் எனக்காகவே எழுதப்பட்ட பாட்டு. இது மட்டுமா? நான் பொண்ணைத் தொட்டவுடன் அது கரிக் கட்டியாகிறது. மாளிகையைப் பார்த்தவுடன் அது மண்மேடாகிறது. இப்படித் துன்பப்பட்டு ஒவ்வொரு நாளும் சாவதை விட ஒரேயடியாகச் சாவதுமேல் என்று எண்ணி தற்கொலைக்கு முயற்சிசெய்தேன். அதுகூட எனக்குத் தோல்வியையே அளித்தது:

இவ்வாறு வாழ்வுக்கு மட்டுமன்றிச் சாவுக்கும் பகையாகி துன்பக் காவியமாக கண்ணீரில் வரைந்த ஒவியமாகத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே என்னைக் கைகொடுத்துக் காப்பாற்ற முன் வந்தார் தரகர் கந்தரம்மான். அவருடைய உதவியால் உடுவிலில் ஒரு சம்பந்தம் ஒழுங்காகியது. பொம்பிளை ஏவண். பி. ஏ. படிச்சிருக்குது. இராமநாதன் கல்லூரியிலே படிப்பிக்குது. கல்விடு வளவோடை காசாய் இரண்டாயிரமும் தருகினமாம். மறுபேச்சுப் பேசாமல் மணம் செய்ய உடன்பட்டு விட்டேன். வாற வெள்ளிக்கிழமை கல்யாணம். செல்வச்சந்நிதியிலே தசலிகட்டு. ‘என்னடாகடவுளாவது சுத்திரிக்காயாவது கோவிலாவது குளமாவது எல்லாம் சுத்தரூப் என்று பகுத்தறிவுக் கொள்கைபேசியவன் யாழ்-பகுத்தறிவு மன்றத் தலைவன் எப்படிக்கோவினிலே தாலிகட்டச் சம்மதித்தான் என்று திகைப்படைகிறாயா? என்ன செய்கிறது நானும் எவ்வளவோ தூரம் சொல்லிப் பார்த்தேன். என்றை மானம் கப்பலேறு மென்று

கெஞ்சிப்பார்த்தேன் பொம்பிளை 'தன்ரை கலியாணம் நடந்தால் செல்வச் சந்தியிலை தான் நடக்கும் இல்லாட்டி நடவாது' என்று ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்குது. போயும் போயும் ஒரு சின்ன விஷயத்துக்காக பெரிய கல்யாணம் குழம்பிறதோ என்றெண்ணி என்னுடைய பகுத்தறிவுக் கொள்கையை ஒரு சில நாளைக்கு ஒத்தி வைத்திருக்கிறேனே யொழிய அதை முற்றாக கைவிடவில்லை என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள். அதுகிடக்க, கலியாணத்துக்கு வர மறந்துவிடாதே.

இங்ஙனம்

உனது நண்பன்

சந்திரன்.

இக்கடிதத்தைப் படித்து முடிந்த சந்திரன் 'பாவம் சந்திரன் பிறந்ததிலேயிலிருந்து நல்லாய் கஷ்டப்பட்டிட்டான். இப்பதான் அதிஷ்டம் அவன்ரை பக்கம் திரும்பியிருக்குது, என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு அலுவலக வேலையைக் கவளிக்கத் தயாரானான்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, திருமணநாள். இரண்டும் சேரவே செல்வச் சந்திரன் முருகன் கோவில் அடியார்கூட்டம், கல்யாணம் பார்க்க வந்த மக்கள் கூட்டம் என்ற இரண்டு வகையான கூட்டத்தாலும் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

வள்ளியம்மன் வாசலிலே ஏழெட்டுச்சோடிகள் ஐயரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தன. ஒரு சிறிது நேரத்தில் அவசரமாக ஓடிவந்த ஐயர் ஒவ்வொரு சோடிக்கும் அதைவிட அவசரமாகத் திருமணத்தை நடத்திவைக்கத் தொடங்கினார். இறுதியாக சந்திரனின் சோடிமட்டும் எஞ்சியிருந்தது.

எல்லாம் முடிந்து ஐயர் "சரி தாலையைக் கட்டும்" என்று சொன்னதுதான் தாமதம் சந்திரன் 'டும்...டும்...டும்' என்று மேளம் உச்சஸ்தாயியில் முழங்க மனம் இன்ப மாளிகையை எழுப்பி மகிழ தனக்கருகில் மொட்டாக்கு அணிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்த மணமகனின் கழுத்தில் தாலையைக் கட்டினான்.

இறுதியாக மணமகளின் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்த மொட்டாக்கு அகற்றப்பட்டு இருவரும் அந்தக் கோவிலை வலம் வந்து கொண்டிருந்தனர். எதேச்சையாக சந்திரன் மணமகளின் பக்கம் பார்த்தபொழுது.....?

என்ன கொடுமை!

இது வரையில் அவன் முன்னை பின்னை பார்த்தறியாத அகோர உருவம். 'உலகத்திலேயே அவலட்சண ராணிப் போட்டி ஒன்று வைத்தால் முதல் பரிசு எனக்கே' என்று சொல்லத்தக்க அவலட்சண உருவம் அம்மைத் தழும்பும் பொக்கிளிப்பான் பருவும் அழகு செய்யும் முகத்தோடு சாப்பிடுவதற்கு மட்டுமென்றே அமைந்த தனது முப்பத்திரண்டு பற்களையும் தெரியக் காட்டியபடி அவனுக்கு மிக அருகிலே வந்து கொண்டிருந்தது.

அவ்வளவுதான், இந்த உலகத்திலுள்ள விஞ்ஞானிகள் எல்லோரும் கண்டு பிடித்த இனிமேல் கண்டு பிடிக்கப்போகிற எல்லா அணுக்குண்டுகளும் ஒருசேர சந்திரனின் தலையிலே சடசட என்று சொரிந்து படபட என்று வெடித்தன. ஒரு சிறிது நேரத்திற்கு முன் அவன் மனம் எழுப்பி மகிழ்ந்த இன்ப மாளிகை தூள் தூளாகச் சிதறியது.

'தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டேன். ஒரு மாதத்திற்கு முன் பார்த்த பொம்பிளை வேறு. இப்பொழுது தான் தாலி கட்டியிருக்கும் பொம்பிளை வேறு' என்ற உண்மை அப்பொழுது தான் சந்திரன் மனதில் அரை குறையாகப் புலனாகியது. இருந்தாலும் என்ன செய்வது? சாகும் காலத்திலே தோன்றும் உண்மைகள் சஞ்சலம் தீர்க்க உதவுவதில்லையே!

'எதோ நடந்தது நடந்து போச்சது. வடிவென்ன வாழ்க்கையிலே சோறு போடப்போகுது? எதோ பொம்பிளை வடிவில்லாட்டிலும் உத்தியோகமாய் இருந்தால் அது போதும்' என்று தான் எழுப்பிய இன்ப மாளிகை தகர்ந்து போனதால் தொந்து போயிருந்த உள்ளத்திற்கு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சந்திரன் தனக்குப் பக்கத்திலேயே தனது சின்னி விரலைப் பிடித்தபடி வந்துகொண்

டிருக்கும் மைத்துனப் பையனின் காதுக்குள் குனிந்து “தம்பீ அக்கா என்ன உத்தியோகம்?” என்று கேட்டான், மெல்லிய குரலில்.

அதைக் கேட்டு கலகல வென்று சிரித்த அந்தப்பையன் “உத்தியோகமா! அக்கா படிச்சிருந்தாலல்லோ உத்தியோகம் பாக்கிறதுக்கு? அவதான் அஞ்சாம் வகுப்போடை பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுவிட்டாவே” என்றான் அதே குரலில்.

“அப்ப இராமநாதன் கொலிச்சிலை ஆர் படிப்பிடுகிறது?”

“அதுவா அது சின்ன அக்கா.”

இப்பொழுது ‘தான் முற்றாக ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டேன். உத்தியோகம் பார்க்கிற தங்கையைப் பார்த்து விட்டு ஒன்றுமில்லாத அக்காவைக் கட்டிவிட்டேன்.’ என்ற உண்மையை முற்றாக உணர்ந்து கொண்ட சந்திரன் “ஐயோ துரகிஷ்டமே உண்மையில் நீதான் என் காதலி! நான் உன்னை வெறுத்தாலும் மறுத்தாலும் நீ என்னை வெறுக்காமல் மறுக்காமல் பின் தொடருகிறாயே” என்று வேதனையோடு முணுமுணுப்பது அவனுக்கு இடதுபக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பையனுக்கோ அல்லது வலதுபக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்த அந்த அகோர மனைவிக்கோ கேட்டதாகத் தெரியவில்லை.

சே

மோசக்கார

உலகம்!

அன்று 30ம் திகதி. ஒரு சில அலுவலகங்களில் அந்த மாதச் சம்பளம் கொடுபடும் திகதி.

மாணிக்கம் அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்துவிட்டு முதல்நாளிரவு தோய்த்துக் கொடியிலே காயப்போட்டிருந்த துணிகளை எடுத்து மாட்டினான்.

அந்த உடுப்புகள் சாமியாருடைய உடுப்புகள் போல் இயல்பான வெள்ளை நிறம் மழுங்கி ஒருவித பழுப்பு நிறத் தோடு காட்சியளித்தன. எவ்வளவுதான் தோய்த்து அலம்பினாலும் மனதை விட்டு அகல மறுக்கும் ஒரு சில அசிக்க நினைவுகள் போல் அழுக்குகள் அந்த உடைகளை விட்டு அகன்றபாடாக இல்லை.

‘இந்த உடுப்புகளை போட்டுக்கொண்டு கந்தோரிலை ‘ரிப்ரொப்’ லாண்டரியிலே சலவை செய்த உடுப்புகளை ரிப்ரொப்பாக போட்டுக்கொண்டு வந்து நிற்கும் சக ஊழியர்களுக்கு முன்னால் எப்படிப் போய்நிற்பது?’ இந்த எண்ணம் தோன்றியதுதான் தாமதம் அவனுடைய ஆறு அடி உயரமுள்ள உடல் ஐந்தடி டூன்றங்குலமாகக் குறுகியது.

இதற்கிடையில் அவனுடைய மனைவி ஒரு கையில் தேநீர் தம்ளருடனும் மறுகையில் சர்க்கரைக் கட்டியுடனும் எதிரில் வந்து நின்றாள்.

இதுதான் மாணிக்கத்தினுடைய காலேச் சாப்பாடு. இனி ஒரு கடலைவடை ஒரு பிளேன்ட் ஆகப் பதினைந்து சதத்துடன் மத்தியானச் சாப்பாடும் ஆகிவிடும். இரவிலைதான் ஒருபிடி சோறு. இவ்வாறு அவன் ஒரு வேளை உண்டு

காலை நண்பகல் சாப்பாடுகளைத் தியாகம் செய்யாவிட்டால் அவன் எடுக்கும் நூறுரூபா சம்பளத்துடன் எப்படி நான்கு பிள்ளைகள் உள்ள அந்தக் குடும்பத்தை ஒழுங்காகக் காப்பாற்றமுடியும்?

அவள் கொடுத்த தேநீரையும் சர்க்கரைக் கட்டியையும் வாங்கி அதிலே ஒரு கடி இதிலே ஒரு குடி என்று குடித்து விட்டு விழுந்தையிலே கிடந்த தனது ஓட்டைச் சைக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு படலையடிக்கு வந்து நின்று மாணிக்கம்.

அவனுடைய குழந்தைகள் நான்கும் மனைவியும் அவனையும் சைக்கிளையும் சூழ்ந்துநின்று "அப்பா பள்ளிக்கூடச் சம்பளம்" "அப்பா பாவாடை சட்டை" "அப்பா எனக்கு கால்சட்டை சேட்டு" "அப்பா போண்டா" "இஞ்சருங்கோ நாளைக்குத் தூள் இடிக்க வேணும் மிளகாய் சரக்கு: மறந்துபோடாதையுங்கோ." என்று தங்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்து "இறுதியில் அப்பா மறந்து போகாதையுங்கோ?" என்று ஏககாலத்தில் சத்தம் போட்டு வழியனுப்பி வைத்தனர்.

ஒரு சிறிது தூரம் சென்ற மாணிக்கம் சட்டைப் பையைத் தடவி அது வெறுமையாக இருப்பது கண்டு மீண்டும் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து வீட்டு வாசலில் நின்று பெல்லடித்தான்.

"ஆர் அப்பாவே" என்று கேட்டுக்கொண்டு பிள்ளைகளெல்லாம் ஓடிவந்தன. அதைத் தொடர்ந்து அவனுடைய மனைவியும் வந்தாள்.

"இஞ்சை கையிலே ஒரு சதமுமில்லை. மத்தியானம் தேத்தண்ணி குடிக்கிறதுக்காவது பத்துச்சதம் வேணும்: எங்கினையாவது இருந்தால் பார்த்துத்தா."

"ஐயோ ஒரு சதமுமில்லையே! நான் என்ன செய்வன்?" என்று கையைப்பிசைந்தாள். அஞ்ச வருஷ வாழ்வில் பஞ்சத்தையும் பசியையும் பிள்ளைகளையும் தவிர வேறெதையும் அறியாத அந்தப் பேதை.

“அடுத்த வீட்டிலே கேட்டுப்பார். இரவைக்குச் சம்பளம் வரும், குடுக்கலாம்.”

அடுத்தகணம் அவள் எதிர்வீட்டுக்குச் சென்று பத்து சதம் வாங்கி வந்து கொடுத்தாள். அதை வாங்கிச் சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்ட மாணிக்கம் மீண்டும் சைக்கிளிலேறிப் புறப்பட்டான்.

அவனுடைய கால்கள் சைக்கிளை உதையத் தொடங்கின. மனமோ ‘சா! இந்தத்தரித்திரம் பிடிச்ச நாட்டிலே பிறந்து தேத்தண்ணிக்குக்கூட காசில்லாமல் தரித்திரப்பட வேண்டிக்கிடக்கே’ என்று சபிக்கத் தொடங்கிற்று.

உமாதேவி அச்சுக்கூட மணிக்கூடு, மணி 3 என அறிவித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அச்சுக் கூடத்தில் இலிகிதராக புறாவ்றீடராக தட்டச்சாளராக இன்னும் பலராகக் காட்சியளிக்கும் மாணிக்கம் அப்பொழுது தட்டச்சடியில் உட்கார்ந்து ஒரு சில கடிதங்களை டைப் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் பத்துவருஷமாகப் பார்த்து வந்த தொழில். அத்தொழிலாகையால் மனம் அதில் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் கண்களும் விரல்களும் பழக்கம் காரணமாகத் தங்கள் கடமைகளை மிக வேகமாகச் செய்துகொண்டிருந்தன.

இதே நேரம் அதிபருடைய கண்ணாடிக் கூட்டிலுள்ள அழைப்பு மணி அவனை அழைப்பதற்கு அறிகுறியாக மூன்று முறை அலறியது.

அந்த மணிதான் அவன் வாழ்வைத் தீர்க்கும் சாவுமணியென்பதை அவன் உணரவில்லை. ‘ஏதோ டைப் அடிக்கக் கூப்பிடுகிறாக்கும்’ என்று எண்ணியவரையே டைப் அடித்த கடிதங்களை அப்படியே பாதியில் விட்டுவிட்டு அதிபருடைய அறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் எண்ணியது வீண்போகவில்லை: “இந்தாரும் இந்த லெட்டரை ரைப் அடிச்சுக் கொண்டு வாரும்” என்று சொல்லி அதிபர் ஒரு கடிதத்தைத்தான் கொடுத்தார்.

ஆனால் அந்தக் கடிதம்....

அதைப் படித்த மாணிக்கத்தின் கண்கள் இருண்டன. உடல் நடுங்கிற்று. “ஏன்சேர்...நான் நான்... என்ன தப்பு செய்தான்?” சொற்களும் தடுமாறின.

“ஒண்டுமில்லை மிஸ்டர் மாணிக்கம்! முதல் இந்தக் கடிதத்தை டைப் அடிச்சக் கொண்டு வாரும். அப்புறம் எல்லாத்தையும் சொல்லுறன்” என்றார் அவர்.

அடுத்த கணம் மாணிக்கம் தனது வாழ்க்கையிலே கொஞ்சநஞ்சம் எஞ்சியிருந்த இன்பம் மகிழ்ச்சி எல்லாவற்றையும் அவருக்குத் தத்தம் செய்துவிட்டு அந்தக் கடிதத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ‘வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்க ஈழவேந்தனைப்போல்’ எல்லையற்ற சோர்வுடன் தட்டச்சு இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

ஒரு சிறிது நேரத்தில் தட்டச்சு டிக்...டிக்...என்று அவலக்குரல் எழுப்ப ஆரம்பித்தது. தனது விலக்கல் கடிதத்தைத் தானே டைப் செய்யும் மாணிக்கத்தைக் கண்டு அது அழாமல் வேறென்ன செய்யும்?

“என்ன மிஸ்டர் செய்யிறது? இப்ப எங்கடை பிறெஸ் நட்டத்திலே ஓடுது. அதனாலே கிளார்க் போஸ்றையே நீக்கிட்டம். இனிமேல் உம்மடை வேலை கீலை எல்லாத்தையும் நான்தான் பார்க்கவேண்டியிருக்குது. நீர் வருத்தப்படாதையும். நம்ம பிறஸ் இலாபத்திலே ஓடி எங்களுக்கும் கிளார்க் தேவைப்பட்டால் உம்மைத்தான் கூப்பிடுவம்” என்று சமாதானம் சொன்ன அந்த அச்சக அதிபர், “இந்தாரும் இந்த மாதச் சம்பளம்” என்று சொல்லி நூறு ரூபா உள்ளடங்கிய ஒரு ‘என்பலப்பை’ எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அவன் பாவம்! ஒரு அப்பாவியாகையால் அவர் சொன்ன சமாதானத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டான். அத்துடன் அவர் கொடுத்த சம்பளத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

எப்படி பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாணிக்கம் உடுத்த வேட்டி சால்வையோடும் ஒட்டைச் சைக்கிளோடும் அந்த அச்சகத்திற்குள் நுழைந்தானோ இப்பொழுதும்

அதே மாதிரி உடுத்த வேட்டி சால்வையோடும் அதே சைக்கிளோடும் அந்த அச்சகத்தைவிட்டு கடைசித் தடவையாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

எதிரேயுள்ள 'காரைக்காலம்மையார் விலாஸ்' ஓட்டலிலே கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த போண்டா போன்ற பலகாரங்கள் அவன் வீட்டிலிருந்து வரும் பொழுது குழந்தைகளும் அதைத் தொடர்ந்து மனைவியும் சொன்ன சாமான்களை நினைவூட்டின. உடனே பெரிய கடைக்குச் சென்று எல்லாச் சாமான்களையும் வாங்கிக் கொண்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

இந்த மாதச் சம்பளம் இருந்ததால் ஏதோ மனைவி, குழந்தைகளுடைய தேவைகளைக் கொஞ்சமாவது அவனால் பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது. ஆனால் அடுத்த மாதம்..... அதை நினைக்கவே அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. எனினும் அவன் அதை நினைக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை! மாலை 6 மணியிருக்கும். மாணிக்கம் இராசாத் தியேட்டருக்கு முன்னாலுள்ள கஸ்தூரியார் வீதியில் தன்னுடைய ஓட்டைச் சைக்கிளை உருட்டியபடி பெரிய கடையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி தம்பி!”

அவன் திடுக்கிட்டு குரல் வந்த திங்கை நோக்கினான்? அங்கே 60 யார் தூரத்தில் 60 வயசு மதிக்கத்தக்க ஒரு பெரியவர் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். ‘ஓ நீங்களா!’, என்று கேட்டபடி அவர் அருகில் வரும் வரை காத்திருந்தான்.

“என்ன தம்பி அவசரமாய்ப் போறீரே! வாருமன் ஒரு ம குடிச்சிட்டுப் போவம்” என்றார் அந்தப் பெரியவர். வந்ததும் வராததுமாக.

“சா இப்ப என்னத்துக்கு?”

“சும்மா வா தம்பி.”

அடுத்தகணம் அந்தப் பெரியவரும் மாணிக்கமும் அருகிலுள்ள ஒரு ஓட்டலுக்குள் நுழைந்து அங்கே போடப்பட்டிருந்த ஒரு மேசைக்கருகில் எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்தனர்.

அந்தப் பெரியவர்.....?

அவர் வேறு யாரும்ல்ல, மாணிக்கத்துடன் சின்ன வயது முதல் ஒன்றாகப் படித்த திருச்செல்வத்தின் தந்தையே அவர். அரசாங்க மொழிபெயர்ப்பு இலாகாவிலே 600 ரூபா சம்பளத்திலே வேலை பார்த்தவர். இப்பொழுது பென்சன் எடுத்துக்கொண்டு உற்சாகமாக யாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களில் பவனி வருகிறார். இதுதான் அவருடைய தற்போதைய வேலை.

“தம்பி! இரண்டு கப் டி சூடாய்க் கொண்டுவா”

அந்தப்பெரியவர் ஓடர் போட்டு விட்டு இவன் பக்கம் திரும்பி “என்ன தம்பி இப்ப எங்கை வேலை பார்க்கிறீர்?” என்றார்.

“அதுசரி உங்கடை மகன் இப்ப என்ன செய்யிறார்? எங்கையிருக்கிறார்? என்று கதையைமாத்தினான் மாணிக்கம்.

“அவனுக்கென்னப்பா குறை. அவன் கொழும்பு ஜெனரல் கொஸ்பிற்றலிலே டொக்டராயிருக்கிறான். இப்ப நான்கூட வேலை பார்க்கிறன்.”

“எங்கையுங்கோ”

“உனக்குத்தெரியாது தம்பி. உவன் உமாதேவிப் பிறஸ்காரன் என்றை இன்டிமேற் பிறண்ட். அவன் ஒரு நாள் வீட்டை வந்து இப்பிடி பிறைலை பார்க்கிறதுக்க ஆளில்லை. நான் அங்கைபோகப் பத்துப்பதினொரு மணியாகும். அதுவரை நீங்கள்தான் அதைப் பார்த்துக்கொள்ள வேணும்.” என்று பிடியாய் பிடிச்சான். நானும் சும்மாயிருக்கிறதுதானே அங்கையாவது போய் பொழுதைப் போக்குவ மெண்டு நினைச்ச ஒம்பட்டன். இந்த மாசம் முதலாம் திகதியிலையிருந்து அங்கைதான் வேலை.”

“சா அங்கையென்ன வேலை பார்க்கிறியள்?” மாணிக்கத்தின் குரலில் துக்க உணர்ச்சியும் ஆவல் உணர்ச்சியும் ததும்பி வழிந்தன.

“சும்மாதெரியாதே தம்பி! மேசையடியிலே உட்கார்ந்து புறாவ் பார்க்கிறது. காசுதங்களுக்குப் பதில் எழுதுறது.

ரைப்படிக்கிறது, ஶாறவைக்குப் பதில் சொல்லுறது..” அவர் அடுக்கிக்கொண்டு போனார்.

“எவ்வளவு சம்பளம்?” இடையில் குறுக்கிட்டான் மாணிக்கம்.

“150 ரூபா! தாரூன் தம்பி!”

“150 ரூபா! நான் பத்து ரூபா கூட்டிக் கேக்க தரமாட்டன் எண்டவை இப்ப அதே போஸ்குக்கு 150 ரூபா குடுக்கினம். என்ன அநியாயமான உலகம்! வாழ்க்கையிலே வசதி உள்ளவைக்கு இன்னும் வசதியள் பெருகுது. இல்லாதவைக்கு இருக்கிற வசதிகள் கூடப் பிடுங்கப்படுகுது” இவ்வாறு மாணிக்கத்தின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. அதேவேளையில் மனமோ எரிமலைபோல் குமுறியது; ஏழாத்துப் பிரிவுபோல் கொந்தளித்தது.

இருந்தும் ஏழையின் குமுறல் கொந்தளிப்பு என்ன செய்யும்? இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரோடு முடியும். அடுத்த கணம் மாணிக்கத்தின் கண்கள் உதிர்த்த இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் எதிரே மேசையிலிருந்த தேநீர்த் தம்ளரில் பட்டுத் தெறித்து தேநீரோடு தேநீராகக் கலந்தது. இதை அந்தப் பெரியவரோ அல்லது அவனால் கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன் வர்ணிக்கப்பட்ட இந்த அநியாயமான உலகமோ கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

பெண்ணாலே

விளைந்த

பெருந்துயரம்!

அப்பொழுது கோப்பாய் தமிழ்க் கல்லூரியில் மாலை நேர வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அந்த மனோகரமான மாலை வேளையிலே அதைவிட மனோகரமான தோற்றம் கொண்ட இளம் விரிவுரையாளன் தமிழ்நேசன் மாணவர்களின் சிரிப்பொலி கையொலிகளுக்கு மத்தியிலே தமிழ் வகுப்பை மிக மிக உற்சாகமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக்கல்லூரியின் 26ம் இலக்க அறையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த அவ்வகுப்பில் மாணவர்களால் எழுதப்பட்ட ஒவ்வொரு கட்டுரையையும் சிரிப்புச்சுவை கலந்து விமர்சனம் செய்துகொண்டுவந்த அவன் தனக்கெதிரே உட்கார்ந்திருந்த அழகும் இளமையும் நெஞ்சையள்ளும் கவர்ச்சிச் சிரிப்பும் கொண்ட ஒரு மாணவியைப் பார்த்து "தேவி! உம்முடைய நடை மிக மிகத் திறமாயிருக்குது" என்று சொன்னானே இல்லையோ மறுகணம் அந்த மாணவர்கள் குறும்புத்தனமாக மேசையில் தட்டி எழுப்பிய ஆரவாரம் அந்த அறையையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

"உஸ்... உஸ்... இப்ப நான் என்ன சொன்னதெண்டு இவ்வளவு தூரம் துள்ளிக்குதிக்கிறியள். நான் அந்தப் பின்னையின்ரை கட்டுரை நடையைத்தானே சொன்னான்." என்று சொல்லிச் சமாளித்த தமிழ்நேசன் மணி அடிப்பதற்கு பத்து நிமிஷம் இருக்கவே அவசரமாகத் தினவர வேட்டை எடுத்து அன்றைய வரவுகளைப் பதிய ஆரம்பித்தான்.

“ஏ. அருட்பிரகாசம்”

“பிறசண்ட் சேர்”

“பி. அமிர்தாம்பிகை”

“இருக்கிறேன் சேர்”

“என். தேவி” — அது வரையில் மாணவர்களுடைய பெயர்களை இயல்பாக உச்சரித்துக் கொண்டு வந்த தமிழ் நேசனின் உதடுகள் இந்த இடத்தில் ‘என்’னை அழுத்தமாக உச்சரித்தன. அதைத் தொடர்ந்து அந்த ஒரு நிமிடத்திலாவது அம்மாணவியை தன்தேவியாக்கிவிட்டோம் என்ற திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அவன் முகத்தில் பரவின.

எந்த விதமான பதிலும் வராமல் போகவே தலையை நிமிர்த்திய தமிழ்நேசன் எதிரே கே. ஆர். விஜயாவின் கவர்ச்சிச் சிரிப்பை நினைவூட்டும் வகையில் சிரித்துக் கொண்டு நின்ற தேவியைக் கண்டதும் மேலும் அவளை வம்புக்கிழுக்கும் நோக்கமாக “இப்ப நீர் எனக்கு இரட்டிப்பு வேலையைத் தருகிறீர். நான் அற்றெண்டன்ஸ் மார்க் பண்ணுறதை நிற்பாட்டி உம்மைப் பார்த்து பிறகு மார்க் பண்ண வேண்டிக் கிடக்குது” என்று சொன்னானே இல்லையோ மீண்டும் அவ்வகுப்பறையில் அதே வம்புத்தனமான ஆரவாரம் எழுந்தது.

இதற்குள் மணியடிக்கவே தமிழ்நேசன் தினவரவேட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட மாணவர்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வெளியேறினர்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை! ஞாயிறு படும் நேரம். தமிழ் நேசன் சாய்வுநாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு தனது மாணவர்களின் விடைத்தாள்களைத் திருத்தி அவற்றிற்கு மதிப்பெண்ணும் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கீழே சீமெந்துத் தரையில் அந்த நாற்காலியைச் சுற்றி வர அவனால திருத்தப்பட்ட விடைத்தாள்களும் இனிமேல் திருத்தப்படவேண்டிய விடைத்தாள்களும் அலைந்து கிடந்தன.

திடீரென ஒரு விடைத்தானைக் கண்டதும் தமிழ்நேசன் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம். அதத்தில் அளவுகடந்த தொரு உற்சாகம்.

அடுத்தக் கணம் அந்த விடைத்தான் மார்பிலே சாய அவனது உதடுகள் உற்சாகமான ஒரு சினிமாப் பாட்டை முணுமுணுக்க கண்கள் சாளரத்தின் வழியே தெரிந்து கொண்டிருந்த சந்திரனை நோக்கின.

எழில் சிந்தும் அந்தச் சந்திரனிலே எல்லையற்ற இனிமை சிந்தும் அவனது மாணவி தேவியின் அழகுத் திருமுகம் தோன்றி மீண்டும் அந்த கே. ஆர். விஜயாவின் கவர்ச்சிச் சிரிப்புச் சிரிக்கவே அதைத் தொடர்ந்து முதல்நாள் மாலை கல்லூரியில் பரீட்சை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கவையான சம்பவங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத்தோன்றி சிரிக்க ஆரம்பித்தன.

“அந்தக் காலத்துப் பெண்களென்றால் அர்த்த ராத்திரியில் எழுப்பினாலும் எழும்பிச் சரப்பாடு செய்து தருவார்கள். இந்தக் காலத்துப் பெண்களை விடிய ஏழெட்டு மணிக்கு எழுப்பினாலும் ‘போடா மூதேசி’ என்று திட்டி விட்டு மறுபக்கமாகத் திரும்பிப் படுப்பார்கள்.” என்று வழக்கம் போல் அன்றும் தமிழ்நேசன் பெண்களைத் திட்ட ஆரம்பித்தான்.

அடுத்தகணம் இளமை கொஞ்சம் அவனது மாணவி தேவி எழுந்து நின்று “என்ன சேர் உங்கடை சொந்த அனுபவமோ” என்று இனிமையான குரலில் கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்வியை அவளிடமிருந்து சற்றும் எதிர்பாராத தமிழ்நேசன் “சா பக்கத்து வீட்டனுபவம்” என்று சொல்லிச் சமாளித்தவராய் “சரி இண்டை எக்சாமிலை ஒரு நல்ல குடும்பப் பெண்ணை மையமாக வைக்கிறது என்று எழுதுங்கோ” என்று சொல்லி மேசையிலே விபந்த விஷயத்தானைக் கொண்டு ஒவ்வொருவருக்கும் விநியோகிக்க ஆரம்பித்தான்.

எல்லா மாணவர்களது மேசைகளிலும் விடைத்தானைக் கொண்டு அலட்சியமாக எறிந்துகொண்டு சென்ற அவன் தேவி

யின் மேசைக்கருகில் வந்ததும் ஆறுதலாக நின்று இரண்டு விடைத்தாள்களை எடுத்து அவள் கையில் கொடுத்ததோடு “காணுமோ இல்லை இன்னும் வேணுமோ” என்றும் கேட்டான்.

“இப்ப வேண்டாம் சேர், இனிமேல் தேவையெண்டால் கேக்கிறன்.” என்று சொல்லி கவர்ச்சிச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு அவள் எழுத ஆரம்பிக்கவே அவனும் வேறு வழியில்லாமல் தனது நாற்காலியிலே போய் உட்கார்ந்து கொண்டு அவள் குனிந்த தலைநிமிராமல் எழுதும் அழகை இரசிக்க ஆரம்பித்தான்.

திடீரென்று தனது இருப்பிடத்திலிருந்து எழுந்த தேவி அவளை ஏதோ கேட்பதுபோல் தயங்கி நிற்கவே “என்ன பிள்ளை வேணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டு அவளருகில் சென்றாள்.

“சேர் வந்து... வந்து... என்றை பென் எழுதுதில்லை. உங்கடை பென்னை ஒருக்கால் தந்தால் மிகமிக உதவியாய் இருக்கும்.”

“தாராளமாய் உமக்கில்லாத பேனையா?” என்று கேட்டுத் தனது சட்டைப் பையிலிருந்த பேனையை எடுத்துத் தேவியின் தளிர்க்கரங்களில் திணித்த அவன் மீண்டும் தனது நாற்காலியில் போய் இருந்து கொண்டு அவள் எழிலுருவத்தை மேற்பார்வை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

இறுதியாக மணி அடிப்பதற்கு 15 நிமிடத்திற்கு முன்பே அந்த மண்டபத்திலிருந்த எல்லா மாணவர்களும் தங்கள் விடைத்தாள்களை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். ஆக தேவி மட்டும் தனது தோழி அருகிருக்க நெற்றியில் பூத்த வியர்வையைக்கூட ஒத்த மறந்த வளாய் மிகமிக அவசரமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தாள்.

தற்செயலாக தேவியின் மேசைக்கருகிலே தமிழ்நேசன் வரவே அதைக் கண்ட அவளது தோழி “என்னடி கடைசி வரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாய்? மாஸ்டரும் உனக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். கெதியாய் எழுதிக்கொடுத்துட்டு வாடி” என்றாள்.

அதைக் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்த தேவி எதிரே நின்று கொண்டிருந்த தமிழ்நேசனைப் பார்த்து “சேர்! ஒரு பத்து நிமிஷம்” என்றாள்.

“பத்து நிமிஷமென்ன பிள்ளை உனக்காக நான் பத்து வருஷமும் காத்திருக்கத் தயார், பயப்படாமல் எழுதும்” என்று சொல்லிக் குறும்புச் சிரிப்பு சிரித்தான் தமிழ்நேசன்

“ஒரு சிறிது நேரத்தில் விடைத்தாள்களை அவனிடம் கொடுத்த தேவி “சேர் ஒருமாதிரி பார்த்து மாக்ஸ் போடுங்கோ” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“என்னத்தைப் பார்த்துப் போடுறது? உங்கனையா இல்லை உங்கடை ஆன்சர் பேப்பரையா?” என்று கேட்டுக் கலகலவென்று சிரித்தான் தமிழ்நேசன்.

இதற்குள் மணியடிக்கவே “அப்ப நாங்கள் வாறம்” என்று சொல்லித் தேவியும் அவள் தோழியும் புறப்படவே அவனும் விடைத்தாள்கள் தினவரவேடு சகிதமாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“எடோய்” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு இன்பமயமான சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்ட தமிழ்நேசன் எதிரிலே தனது மாமி சிலகாமி நிற்பதைக் கண்டான்.

எவ்வளவு பெரிய இராசாவாக இருந்தாலும் அவளை அவனது தாய் எடே என்றழைப்பதுதான் வழக்கம். அது போல் தமிழ்நேசன் எவ்வளவு பெரிய விரிவுரையாளனாக இருந்தாலும் அவனை ‘எடோய்’ என்று அன்பொழுக அழைப்பதுதான் அவன் மாமியின் பழக்கம்.

“என்னடா ஆன்சர் பேப்பரையும் வைச்சுக்கொண்டு நித்திரை கொள்ளுறியா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவள் அவனது மார்பிலே கிடந்த தேவியின் விடைத்தாளை எடுத்தாள்.

அடுத்த கணம் “கொஞ்சம் பொறுங்கோ மாமி இதுக் கென்னும் மாக்ஸ் போடல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே துள்ளிக் குதித்து அவனிடமிருந்து அவ்விடைத்தாளையும் தட்டிப்பறித்த தமிழ்நேசன் “அஞ்சு நிமிஷத்திலே மாக்ஸ் போட்டுவிட்டுத் தாறன் மாமி” என்று சொல்லியபடி அதில் எழுதப்பட்டிருந்த சிறு கதையை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

“அவனதுமாமியும் சரி நீஇதைப்பார்த்து மாக்ஸ்போடு அதுக்குள்ளே நானும் கூடக்கூட உனக்கொரு தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அடுக்களைக்குச் சென்றார்.

ஒரு சிறிதுநேரத்தில் “மாமி! மாமி!” என்று உற்சாகமாகக் கத்திக்கொண்டு அந்த விடைத்தாளையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அடுக்களைக்குள் ஓடிய தமிழ்நேசன் “மாமி! மாமி! என்றை இக்கால மாணவி எதிர்கால மனைவி ரெம்ப ரெம்பத் திறமான ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார். வாசிச்சுப் பாருங்கோ” என்று சொல்லி அதை அவளிடம் கொடுத்தான்.

அடுத்தகணம் அவ்விடைத்தாளை ஆவலோடு பெற்றுக் கொண்ட சிவகாமி அதைவிட ஆவலோடு அத்தாளில் எழுதப்பட்டிருந்த சிறுகதையை வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

தேவியால் எழுதப்பட்ட அச் சிறுகதை தமிழ்நேசனுடைய பெயருடன் ஆரம்பமாகி அடிக்கடி பெண்களைத் திட்டும் அவனது இயல்பான குணத்தைச் சித்தரித்து ஒரு பெண்ணுக்கு ரியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்கப்போன இடத்தில் அவளையே திருமணம் செய்வதாகவும் அதன்பின் குடும்பப்பாங்கமைந்த அப்பெண் அவன் குணமறிந்து செய்யும் பணிவிடைகளைக் கண்டு அவன் பெண்களைத் திட்டும் தனது அபிப்பிராயத்தை மாற்றி அவர்களைப் போற்றத் தொடங்குவதாகவும் முடிக்கப்பட்டிருந்தது.

இக்கதையை ஒரேமூச்சில் படித்து முடித்த சிவகாமி “என்னடா உன்னை மாணவி உன்னை வைத்தே கதை எழுதியிருக்கிறாளோ?” என்று கேட்டுக்கொண்டே ஏற்கனவே தயாரித்து வைத்திருந்த தேநீரைத் தமிழ்நேசனிடம் கொடுத்தாள்.

“வேறென்ன மாமி அந்த மாணவியின் ரை உள்ளத்திலே நான்தான் இருக்கிறனென்பதற்கு இதைவிட வேறென்ன புறாவ் வேணும்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அத்தேநீரை வாங்கி அரைக்கணத்தில் காவி செய்துவிட்டு விரைந்து சென்று எஞ்சியிருந்த விடைத்தாள்களைத் திருத்தத் தொடங்கினாள்.

ஏப்ரல் மாதத்து நடுநாள் பிற்பகல் 2-00 மணியிருக்கும். உச்சி பிளக்கும் அந்த வெய்யிலிலே தனது சொந்த ஊராகிய அச்சுவேலியை நோக்கிச் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த தமிழ்நேசன், கோப்பாய் சந்தியை நெருங்கவில்லை. அதற்குள் ஒலி பெருக்கி பூட்டப்பட்ட ஒரு பொலிஸ் ஜீப் அவனைக்கடந்து முன்னே போய் நின்றது.

அடுத்தகணம் அதிலிருந்து பரபரப்பான ஓர் அறிவிப்பு வேளியாகியது.

“பொதுமக்களே! இன்று பிற்பகல் 3-00 மணியிலிருந்து ஊரடங்குச் சட்டம் அமுல் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நீங்களெல்லோரும் உங்கள் வீடுகளிலேயே தங்கியிருக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறீர்கள். இதை மீறி எவராவது வீதிகளிலே நடமாடினால் மறுகணம் ரோந்து சுற்றி வரும் முப்படையினராலும் சுட்டுக்கொல்லப்படுவீர்களென எச்சரிக்கிறோம்.”

இந்தப் பயங்கரமான அறிவிப்பைக் கேட்டதுதான் தாமதம் தமிழ்நேசனது கால்கள் அதிவேகமாக சைக்கிளை உழக்கத்தொடங்கின. எப்படித்தான் வேகமாக அந்தச் சைக்கிள் உருண்டபோதும் 3-00 மணிக்குள் அவனால் ஆவரங்காலைத்தானும் எட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை.

இதற்குள் பயங்கரமான ஒலி எழுப்பிக்கொண்டு தூரத்திலே ஒரு பொலிஸ் ஜீப் வரவே செய்வதறியாது திகைத்த தமிழ்நேசன், மறுகணம் ‘வருவது வரட்டும்’ என்று முணுமுணுத்தவரைய் எதிரே திறந்துகிடந்த ஒரு வீட்டுக் கேற் வழியாகச் சைக்கிளை உள்ளே செலுத்தினான்.

அடுத்த கணம் “ஆரைப் பார்க்கிறியள்? என்ன வேணும்?” என்று கேட்டபடி அந்த வீட்டிற்குள்ளிருந்து வந்த பெரியவருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் முற்றத்திலே நின்று அவன் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கையில் தற்செயலாக அந்தப்பக்கம் வந்த அவனது மாணவி தேவி “சேர் நீங்களோ வாருங்கோ உட்காருங்கோ” என்று உற்சாகமாக வரவேற்றதோடு தனது தகப்பனாகிய அந்

தப் பெரியவருக்கும் அவனை இன்றொன்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்:

“ஓ அப்பிடியா! தங்கைச்சி நான் இவரை வேற ஆரெண்டெல்லோ நினைச்சன். அப்ப நான் மாஸ்டரோடை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். நீ போய் அவருக்கு ஏவன் டயாய் போட்டுக்கொண்டு வா” என்று சொல்லி மகளை உள்ளே அனுப்பிவைத்த அவர் மறுகணம் தமிழ்நேசன் பக்கம் திரும்பி “தம்பி உங்களைப்பற்றி தங்கைச்சி ரெம்ப ரெம்ப நல்லாய்ச்சொல்லியிருக்குது நீங்கள் இறமாய் படிப்பிக்கறியளாம்” என்றார்:

இதனால் உச்சிகுளிர்ந்த தமிழ்நேசன் ஒரு சிறிது நேரத்தில் அவனது மாணவி தயாரித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்த கவையிக்க தேநீரை அருந்தி உடலெல்லாம் குளிர்ப்பெற்றவளாய் அந்த வீட்டுக்குத் தான் எதிர்பாராதவிதமாக வர நேர்ந்ததுபற்றி விரிவாகச் சொன்னதோடு ‘அப்ப நான் வரப்பேறறன்’ என விடைபெறும் பாவனையாக எழுந்தும் நின்றான்:

இதற்குள் தேவி அவசரமாக எழுந்து தனக்கருகில் நின்று கொண்டிருந்த தகப்பனரிடம் இரகசியமாக ஏதோ சொல்லவே மறுகணம் அப்பெரியவர் “ஏன் தம்பி இந்த அவசரகால வேளையிலே நீங்களும் அவசரப்பட்டுப் போய் ஆபத்திலே மாட்டவேணும். இரவைக்கு இஞ்சை தங்கிப் போட்டு நாளைக்குக் காலமை போகலாமே” என்று சொன்னதோடு மகளின் பக்கம் திரும்பி “பிள்ளை மாஸ்டரைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் உன்னை படிப்பறையை ஒழுங்கு பண்ணிக் குடு” என உத்தரவிட்டார்.

“வாருங்கோ சேர்” தமிழ்நேசனைக் கையைப்பிடித்து இழுக்காத குறையாக தேவி வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கையில் அந்தப்பக்கம் வந்த அவளது தாயும் “ஏன் மாஸ்டர் யோசிக்கறியள். நீங்கள் இந்த வீட்டை உங்கடை சொந்த வீடுமாதிரி பாவிக்கலாம். எங்களையும் உங்கடை சொந்தக் காரர்மாதிரி நினைச்சு என்ன வேணுமெண்டாலும் கூச்சமில்லாமல் கேக்கலாம்? என்று வற்புறுத்தவே அவளும் வேறு வழியின்றி அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

ஒரு அறைக்குள் தமிழ்நேசனை அழைத்துச் சென்ற தேவி “சேர்! நேடியோ கிடக்குது கேக்கலாம். அப்பா பாவித்த புத்தகங்கள் கிடக்குது படிக்கலாம்” என்று சொன்னதோடு “சேர் எனக்குக் குக்கிங் டிப்பாட்மென்ரிலைகொஞ்சம் வேலையிருக்கு அஞ்சு நிமிஷத்திலை முடிச்சிட்டு வாறன்” எனவும் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

அழகான அந்த அறையை மேலும் அழகுபடுத்துவது போல காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகங்கள் ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தக அலுமாரி, மேசையின் மத்தியிலே மேலுறையோடிருந்த நேடியோ, மெல்லிய வெள்ளைத்துணி விரிக்கப்பட்டிருந்த மெத்தையோடு கூடிய படுக்கை, இன்னும் நாற்சுவர்களிலும் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அண்ணா இங்கசர்லால் போன்ற நல்லறிஞர்களின் படங்கள் எல்லாம் அவளது அழகுணர்ச்சி அறிவுணர்ச்சி பற்றி அவனுக்கு சாட்சியமுமளித்துக் கொண்டிருந்தன.

“இவள் என்றை மனைவியாகி வீட்டுக்கு வந்தால் என்றை அறையும் இப்பிடித்தானே அழகாயிருக்கும்” என எண்ணமிட்டபடி புத்தக அலுமாரிக்குள்ளிருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்த தமிழ்நேசன் அங்கே அவள் பல நாளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்த ‘குடும்ப விளக்கு’ என்னும் காவியநூல் இருக்கவே அவசரமாக அதையெடுத்து ஆவலோடு படிக்க ஆரம்பித்தான்.

இரவு 7 மணியளவில் “வாருங்கோ சேர் சாப்பிட” என இனிமை கொஞ்ச அழைத்துக் கொண்டு வந்த தேவி மறுகணம் அவனைச் சாப்பாட்டறைக்குள் அழைத்துச் சென்று உருளைக்கிழங்கு கடலைப்பருப்பு எல்லாமிட்டு கமகமக்கத் தயாரிக்கப்பட்ட உப்புமாலை எடுத்துப் பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

அதுவரை அப்படிப்பட்ட ருசியான “உப்புமாலைச் சாப்பிட்டறியாத தமிழ்நேசன்” போதும்! போதும்! என்று தடுத்துக் கேளாமல் தேவி பரிமாறவே “என்ன உங்கடையிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திலைதான் எக்கச்சக்கமாய் கேள்விய

ளைக் கேட்டு திணறடிக்குதெண்டால் இங்கையும் எக்கச் சக்கமாய் சாப்பாடு போட்டு நம்மை அவதிப்படுத்துதே” என அருகிலிருந்த அவளது பெற்றோரிடம் நகைச்சுவையாகச் சொல்லிக்கொண்டே ஒருவாறு சாப்பிட்டான்.

எல்லாம் முடிந்தபின் அவன் முற்றத்திலே ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப்போட்டு காற்றாடிக் கொண்டிருக்கையில் உள்ளே அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்த தேவியும் அவள் தாயும் தாங்களும் அவ்வாறே இரு நாற்காலிகளை எடுத்து அவனுக்கெதிரே போட்டுக்கொண்டு காற்றாட ஆரம்பித்தனர்.

அவன் விட்ட பகிழ்களைக் கேட்டு அவளும் தாயும் சிரிக்க அதற்கு மேலாக அவர்கள் விட்ட பகிழ்களைக்கேட்டு அவன் சிரிக்க இப்படியாக அந்த முற்றத்திலெழுந்த சிரிப்பொலிகள் இரவு 11 மணியாகியும் அடங்குவதாக இல்லை.

அடுத்தநாள் காலை 6 மணிக்கு எழுந்து புறப்பட ஆயத்தமான தமிழ்நேசனை ‘அன்றும் ஊரடங்குச்சட்டம் அமுலில் இருப்பதாக’ அகில இலங்கை வானொலி செய்தி சொல்லித்தடுக்க அதற்குமேலாக தேவியும் அவளது பெற்றோரும் அன்றும் தங்கள் வீட்டில் அவனைத் தங்கும்படி கேட்டுத் தடுக்க வேறு வழியில்லாமல் அவன் அங்கே தங்கநேரிட்டது.

அன்று முழுவதும் தேவி, அவன் முதல்நாள் படித்த ‘குடும்ப விளக்கு’ காவியத்தலைவி போலவும் ஒருசில நாட்களுக்கு முன் படித்திருந்த அவளது சிறுகதைத் தலைவி போலவும் பம்பரமாகச் சுழன்று சுழன்று அவனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏற்கனவே தமிழ்நேசனது இதயத்தில் குடியேறிவிட்ட அவள் இதன்மூலம் அவனது நாடி நரம்புகளில் நுழைந்து இரத்தத்தோடு இரத்தமாகக் கலந்தே விட்டாள் எனலாம்.

முதல்நாள் மாலை எந்தவித சுமையுமில்லாமல் அந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்த தமிழ்நேசன் மூன்றாம்நாள் காலை ஏராளமான இன்ப நினைவுகளை உள்ளம் சுமக்க உடலைசைக்கிள் சுமக்க அங்கிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

தமிழ்நேசனது கால்கள் தெருவிலே சைக்கிளை உழக்கிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் தேவிபற்றிய இன்ப நினைவுகள் அவன் இதயத்தை உழக்கிக்கொண்டிருந்தன.

அன்று மாலை கோப்பாய் தமிழ்க் கல்லூரியில் அந்த ஆண்டுக்கான இறுதி வகுப்புகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன.

வழக்கம்போல் எல்லையற்ற உற்சாகத்துடன் வகுப்பில் நுழைந்த விரிவுரையாளர் தமிழ்நேசனை மாணவர்களும் அதே உற்சாகத்துடன் வணக்கம் சொல்லி வரவேற்றனர்.

அவர்களுக்கெல்லாம் பதில் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்த தமிழ்நேசன் "அடுத்த நாளிலிருந்து ஆரம்பமாகும் விடுமுறையை எப்படிச் சழிக்கப் போகிறீர்கள்" என்று கேட்டு அளவளாவ ஆரம்பித்தான்.

இதற்கிடையே பின்னலையை இடைதுவள அவனை நோக்கி இன்பநடை நடந்துவந்த தேவி "சேர் இந்தாங்கு கோ" என்று சொல்லி அவன் முகவரி எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு என்வலப்பைக் கொடுத்தாள்.

"என்ன விசேஷம்?" என எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டுக்கொண்டே என்வலப்பை பிரித்த தமிழ்நேசன் மறுகணம் மற்றொரு முஜிபூர் ரகுமான் போலானான். அவனது மனம் தகர்க்கப்பட்டு இன்னொரு வங்காளம் போலாகியது. அங்கே ஆயிரக்கணக்கான நினைவுச் சடலங்கள் மிதந்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆத்மாவின் பரிதாப ஒலங்கள் கேட்டன. இவற்றை வெளியே பிரதிபலிப்பதுபோல அவனது கைகள் நடுங்கின; கண்கள் கலங்கின; உடலெங்கும் வியர்வைத் துளிகள் பூத்துச் சிதறின.

இதொன்றையும் உணராமல் ஜனாதிபதி யாக்யா காளைப் போல, தமிழ்நேசன் பிரித்த என்வலப்பிற்குள்ளால் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருந்த திருமண அழைப்பு பயங்கரச்சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டிருந்த அதேவேளையில் அவ்வழைப்பைக் கொடுத்த தேவியோ என்றும்போல் கே. ஆர். விஜயாவின் அந்தச் சிரிப்பை சிரித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

தனது எதிர்கால மனைவியாகத் திகழவிருந்த அவளை இன்றொருவனது துணைவியாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்த திருமண அழைப்பைப் பார்க்கச் சகிக்காமல் தினவர வேட்டிற்குள் தூக்கி வைத்த தமிழ்நேசன் மறுகணம் தன்னெதிரே நிற்குகொண்டிருந்த தேவியைப் பார்த்து சரியென்று தலையாட்டினான்.

“சேர் கட்டாயம் வரவேணும்”

“என்னத்துக்கு?” அவன் குரலில் உயிரில்லை.

“சேருக்கு எப்ப பார்த்தாலும் பகிடிதான்” என மெல்லச் சொல்லிச் சிரித்த தேவி மறுகணம் காண்ட் பாக்குக்குள் வைத்திருந்த திருமண அழைப்புகளை எடுத்து மற்ற மாணவர்களுக்கு வினியோகிக்கத் தொடங்கினான்.

இறுதியாக மணியடிப்பதற்கு மீத்து நிமிடத்திற்கு முன்பே தினவரவேட்டைப்பதிந்து முடித்த தமிழ்நேசன் “இது தான் என்னை கடைசி வகுப்பு. உயிரோடிருந்தால் அடுத்த வருஷம் சந்திப்பம்” என்றான். அவன் எதோ பேச்சுக்குத் தான் அப்படிச் சொன்னானே யொழிய உண்மையிலே அது தான் அவனது கடைசி வகுப்பாக இருக்கப் போகிறதென்பதை அப்போது அறிந்தானில்லை.

அடுத்தகணம் தேவி எழுந்து “அப்பிட்யெல்லாம் சொல்லக்கூடாது சேர்” என்று சொல்லி மீண்டும் ஒரு கவர்ச்சிச் சிரிப்பு சிரித்தாள்.

அந்தச்சிரிப்பு, பலசந்தர்ப்பங்களில் தமிழ்நேசன் விட்ட பகிடிகளைக் கேட்டு அவள் சிரித்த பழைய பல சிரிப்புகளை நினைவூட்டியதோடு இனிமேல் அந்தச் சிரிப்புகளையெல்லாம் அவன் காணமுடியாதென்பதையும் நினைவூட்டியது.

இதற்கிடையே வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல் ‘அவனது சேவை அடுத்த ஆண்டுமுதல் தேவையில்லை’ என்று கூறும் உதவி அதிபரின் கடிதமொன்றைக் கல்லூரி ஊழியன் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அதைப்பார்த்து மேலும் வேதனையுற்ற தமிழ்நேசன் அதற்கு மேலும் வகுப்பை நடத்தப் பிடிக்காதவனாய் “சரி நீங்கள் போகலாம்”

என்று சொல்லி மாணவர்களை அனுப்பிவிட்டு கல்லூரி அலுவலகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே விகிதராகக் கடமையாற்றும் உற்ற நண்பன் ஒருவனிடம் அக்கடிதத்தைக் காட்டியபோது அவன் “வேறொன்றுமில்லையப்பா வைஸ் பிறின்சிபல் தன்ரை வைவ்வின்ரை சிஸ்டருக்கு இடம் குடுக்கிறதுக்காகத் தான் உன்னை நிப்பாட்டியிருக்கிறார்” என்று உள் விஷயத்தைச் சொல்லவே தமிழ்நேசன் அப்படியே திக்கித்து நின்று விட்டான்.

இதற்கிடையே மின்சாரக் கோளாறினால் விளக்குகளை எல்லாம் அணைந்து அக்கல்லூரி முழுவதும் இருண்டுவிட்டது. அத்துடன் ஒரு பெண்ணால் உள்ளத்தமையையும் இன்றொரு பெண்ணால் உயர்ந்ததொரு உத்தியோகத்தையும் இழந்து விட்ட அவனது வாழ்வும் இருண்டுவிட்டது.

கல்லூரி இருள் சில நாழிகையில் நீங்கலாம்: ஆனால் காலமெல்லாம் அவன் வாழ்வில் படிந்துவிட்ட துயர இருள் அவனது இப்பிறப்பில் நீங்குமா என்பது சந்தேகமே!

சாகத் துடிக்கிறேன்!

“ஓ வாரும் தம்பி உட்காரும். என்ன விஷயம் வந்தது?” என்றார் முருகன் ஸ்ரோர்ஸ் மனேச்சர்.

“ஓண்டுமில்லை. இவர் என்றை இன்டிமேற் பிறண்ட். மற்றுசிலை தமிழ் பி. ஏ. செய்தவர். வேலையில்லாமல் ரெம்பக் கஷ்டப்படுறார். அதுதான் உங்கடை கடையிலை ஏதாவது பார்த்துக் குடுத்தால் நல்லது” என்றுன் நன்பன்.

“இப்ப எங்கடை கடையிலை.....?” என்று சொல்லி இழுத்தார்.

“ஐயா, ஐயா! அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. எங்கடை குடும்ப நிலை ஆக மோசமாயிருக்குது. ஏதோ உத்தியோகம் பார்த்து நாலுகாசு உழைச்சு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவன் என்று நினைச்சுத்தான் அப்பாவும் செத்துப்போக குமருகள் இருக்குதெண்டும் பாராமல் அம்மா இருக்கிற வீட்டையும் ஈடு வைச்சு என்னை இந்தியாவுக்கு படிக்க அனுப்பினவ. இப்பிடி வருமென்று தெரிஞ்சிருந்தால் கடைசி வரை இந்தியாவுக்கே போயிருக்கமாட்டன்” என்றேன். காலில் விழுந்து கெஞ்சாத குறையாக.

“ஏன் தம்பி கவலைப்படுறாய்? என்ன இருந்தாலும் படிச்ச படிப்பு வீண்போகுமோ?”

“அது எனக்குச் சோறு பேரடல்லையே. என் குடும்பத்தைக் காப்பாத்த உதவல்லையே.”

“ஏன் தம்பி ஏதாவது பத்திரிகைகளை முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கலாமே?”

“அதை ஏனையா கேக்கிறியள். படாதபாடுபட்டுப் பெரியவர்களின்ரை சிபரர்சை பிடித்துக் கொண்டு பத்திரிகை அலுவலகங்களுக்குப் போணன். படிச்ச படிப்பைக் கேட்டுவிட்டு ஏன் தம்பி இந்தப் படிப்புக்குப் போனாய்: இங்கிலீஸ் படிச்சிருக்கலாமே? சிங்களம் படிச்சிருக்கலாமே? என்று கேட்டார்களே ஒழிய ஒருத்தராவது இன்ன நானைக்குவா வேலை தாறன் என்று சொன்னதில்லை. இந்த நிலையிலே இவரைப்பிடிச்சுக் கொண்டு உங்களிட்டை வந்தன். நீங்களும் இல்லையென்று சொன்னால் நான் இயமனோ கத்துக்குப்போறதைத்தவிர வேறு வழியில்லை.”

“சாச்சா! அப்பிடியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. நீங்கள் இளம்பிள்ளையள் நல்லாய் உழைச்சுச் சாப்பிடலாம். அதுகிடக்க இண்டைக்கு கொயிற்றி மீற்றிங். அதிலே உம்மடை விஷயமாய் பேசி முடிவை அறிவிக்கிறன்” என்று சொல்லி அந்த முருகன் ஸ்ரோர்ஸ் மனேச்சர் எங்களை அனுப்பி வைத்தார்.

“இதுதான் தம்பி உன்ரை மேசை. இங்கை வாற சூட்கள் கேக்கிற சாமான்களுக்கெல்லாம் பில் எழுதி இங்கை வேலை செய்யிற பையன்களிட்டைக் குடுத்தால் அவங்கள் சாமான்களைக் கட்டித் தருவாங்கள். சாமானையும் பில்லையும் சரிபார்த்து அதோ அந்த மேசையிலே உட்கார்ந்திருக்கிறாரே ‘செக்கர்’ அவரிட்டைக் கொண்டுபோய் ஒப்படைக்க வேணும். கொஞ்சம் வேலை கடுமையானது தான் போகப் போக எல்லாம் சரியாய்ப் போகும்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே முருகன் ஸ்ரோர்ஸ் மனேச்சர் அங்கு வேலை செய்பவர்களிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி விட்டுப் போய் விட்டார்:

“ஐயா! நீங்கள் தெருக்காலம் வாழவேணும்” என அவரை வாழ்த்திவிட்டு நான் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

ஒரு சிறிது நேரம் செல்ல அங்கே வேலை செய்பவர்களுக்கு அருகிலே போய் நின்று அவர்களுடைய வேலையை அவதானித்தேன்.

இடைவேளையின் போது அவர்களோடு பழக முயன்றேன். அவர்களுக்கு நான் அங்கு வந்தது பிடிக்கவில்லை போலும். ஒருத்தரும் என்னை உளங்கலந்து பழகவில்லை. எல்லோரும் எதிராளிபோலவே என்னைப் பாவித்தார்கள். கேட்ட கேள்விகளுக்கு வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகவே பதில் சொன்னார்கள். இவர்களோடு எப்படிக்காலம் தள்ளுவது என்று என் மனம் எண்ணியது.

“ஐயா! நீங்கள் நெடுங்காலம் வாழவேணும்” என மனேச்சரை வாழ்த்தினேன் அல்லவா. நான் வாழ்த்திய தால்தானே என்னவோ நான் வந்த சில நாட்களுக்குள் அந்த நல்லவர் இவ்வுலகை விட்டுப் போய்விட்டார்.

புதிய மனேச்சர் வந்தார். அவர் வரவு எதிரிகளுக்குக் கொண்டாட்டமாகவும் எனக்குத் திண்டாட்டமாகவும் முடியுமென நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

ஒருநாள் மாலை 5 மணியிருக்கும். அன்று சனக்கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததால் நான் களைத்துப்போய் விட்டேன் அருகில் நின்ற பையனிடம் “இந்தா தம்பி இந்த பில்லுக்குச் சாமான்களைக் கட்டி அப்பிடியே செக்கரின்றை மேசைக்கு எடுத்துக் கொண்டு வா நான் அங்கை நிக்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு செக்கரின் மேசையடிக்குச் சென்றேன். அவன் சாமான்களை எடுத்து வந்தான். செக்கர் பில்லையும் சாமானையும் சூபார்த்தார். ஒரு சாமான் மேல்திகமாக இருந்தது. செக்கர் மனேச்சருக்குறிப்போட்பண்ணினார். விசாரணை நடந்தது. முடிவில் அந்த ஐந்து ரூத்தல் மாப்பார்சலும் பையனும் மனேச்சருமாகச் சேர்ந்து என்னை விட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார்கள்.

இந்தக் காலத்திலே ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஆவதும் ஒரு ஆணுக்கு வேலை கிடைப்பதும் குதிரைக்கொம்பாகவே யிருக்கின்றன. ஒரு பெண் நெடுங்காலம் குமராக

இருந்து எத்தனையோ மாப்பிள்ளைகளின் - பெண்பார்க்க வந்த புண்ணியவான்களின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லி கடைசியாக ஒரு வாலிபனைக் கலியாணம் செய்து அவனோடு அவனுடைய வீட்டிற்குப் போகும்பொழுது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைகிறாளோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியை எத்தனையோ அதிகாரிகளின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கடைசியாக ஒரு புண்ணியவான் தயவால் எனக்கு வேலை கிடைத்த பொழுது அடைந்தேன். அவள் கணவனால் விரட்டியடிக்கப்பட்ட நிலையில் அயலவரின் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சி அடுக்களையே தஞ்சமென வாழ்வது போல் நானும் உத்தியோகம் இழந்த நிலையில் என் வீடே தஞ்சமென வாழ்ந்தேன். அடுத்த வீடு அறியாமல் வாழ்ந்தேன்.

ஓராண்டு துன்பத்துடன் உருண்டோடியது. கொழும்பிலே ஒரு தியேட்டரில் படம் ஓடுகிற வேலை காலியாக இருப்பதாகவும் காசு 2000 கட்டினால் அந்த வேலை கிடைக்குமெனவும் எங்கள் தொகுதி எம். பி. கமிட்டி எழுதினர். ஏற்கனவே ஈட்டில் கிடந்த வீட்டை மறுபடியும் ஈடுவைத்து இரண்டாயிரம் ரூபா எடுத்துக்கொண்டு கொழும்புக்குப் புறப்பட்டேன்.

இரண்டு மாசமாக வேலை பழகினேன். அப்பொழுது அவர்கள் என்னை நடத்தியமுறை.....? இங்கே எழுதுவதற்கு அவமானமாக இருக்கிறது. மாணமுள்ள தமிழனாய் ருந்தால் மூன்றாம் நாளே உயிரை விட்டிருப்பான்.

'ஏதோ என்னைப்பிடிச்ச சனியன் துலைஞ்சு போச்சு வேலையும் பழகியாச்சு இனிமேல் கவலையேயில்லை' என நினைத்தேன்.

ஆனால் நான் நினைப்பது எதுவும் நடப்பதில்லையே!

அன்று வெள்ளிக்கிழமை இரண்டாம் காட்சி ஆரம்பிக்கப்பட இருந்தது. இயந்திரத்தை இயக்கினேன். பஸ் புறப்படும் பொழுது உண்டாகுமே ஓர் ஒலி. அப்படிப்பட்ட தொரு ஒலி அந்த இயந்திரத்திலிருந்து எழுந்தது. இயந்திரம் வேலை செய்ய மறுத்தது. மனேச்சர் வந்தார். மெக்கானிக்கை வரவழைத்தார். இயந்திரத்தில் ஓர் உறுப்பு உடைந்ததாகவும், எடுத்துப்போட 2000 ரூபா ஆகுமெனவும் அவன் தெரிவித்தான்.

அவன் தீர்ப்பு என் வேலைக்குச் சீட்டுக்கிழித்தது. இந்த நிலையில் 'வீட்டிற்குப் போய் என்ன செய்வது' என்ற யோசனை. இரண்டு நாள் சாப்பிடாததால் ஏற்பட்ட பசி, இரண்டுமாகச் சேர்ந்து தலைவலியையும், என் நடையில் தளர்வையும் ஏற்படுத்தின.

இந்த உலகத்தில் எங்களுக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை இயமனுடைய உலகத்துக்குப் போனால், எங்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். சோறு கிடைக்கும் எல்லாமே கிடைக்கும். அங்கை போறதுக்கு வழி? அதோ தெரிகிறதே அந்தக் கடல். இது மாலை நேரம். இருள் கவ்வும் நேரம். என்னைக் கவனிப்பவர் எவருமே இல்லை. இது தான் சரியான நேரம். இவ்வாறான யோசனைகளோடு தெருவைக் கடந்து கொண்டிருந்தேன்.

“படார்” என்றொரு பேரொலி எழுந்தது.

அடுத்த கணம்!

இருள்! இருள்!! இருள்!!!

கண்விழித்தேன். ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிவில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன் எனது இடக்காலை அசைக்கமுடியவில்லை. சுற்றிலும் கட்டுப்போடப்பட்டிருந்தது.

‘ஐயோ! வாழ்வதற்குத்தான் வழியில்லை. சாகிறதுக்குக் கூடலா விதியில்லை’ என மனம் அழுத்தது.

கடைசியாக கொழும்பு மாநகரம் தந்த ஊன்றுகோலுடனும் குறைக் காலுடனும் அந் நகரை விட்டுப் புறப்பட்டேன்.

“என்ன தம்பி! இது என்ன மருந்தெண்டு பார்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அம்மா இரண்டு மருந்துப் பைக்கற்றுக்களைத் தந்தார்.

“என்னம்மா பெரியாஸ்பத்திரி மருந்தா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே இரண்டு மருந்துப் பைக்கற்றுக்களையும் வாங்கினேன். ஒன்றன் மேலுறையில் மூன்று நேரம் என எழுதியிருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தேன். சிசப்புக் குளிசைகள் இருந்தன. அடுத்த பைக்கற் மேலுறையில் ‘இரவு நேரம்

ஒரு குளிசை மட்டும்!' என எழுதியிருந்தது. உறையைப் பிரித்து உள்ளேயிருந்த வெண்ணிறக் குளிசைகளைக் கொட்டி எண்ணினேன். பத்து இருந்தது.

'ஓகோ இதுகள் நித்திரைக் குளிசைகள் போலயிருக்குது எனக்கு பயன்படும்' என எண்ணிக்கொண்டு "அம்மா! இந்த வெள்ளைக் குளிசைகள் நித்திரை இல்லாட்டித்தான் சாப்பிடவேணும். உனக்குத்தான் எட்டு மணிக்கெல்லாம் நித்திரை வருகுதே. இதைச் சும்மா சாப்பிட்டால் உடம்புக்குக் கூடாது. இந்தா இந்தச் சிவப்புக் குளிசைகளை மட்டும் சாப்பிடு" என்று சொல்லிக்கொண்டே சிவப்புக்குளிசைகளை மட்டும் அம்மாவிடம் கொடுத்தேன்.

அம்மா போனதும் வாச்சியைத் திறந்து நித்திரைக் குளிசைகளை ஒளித்து வைத்தேன்.

இரவு நேரம்! இருள் உறங்கும் நேரம்!!

எனக்கும் உறக்கமில்லை. என் மேசை விளக்கிற்கும் உறக்கமில்லை.

'இன்னும் ஒரு மணிநேரம்தான் உனக்கு வாழ்வு. அதற்குள் நீ செய்யவேண்டியதைச் செய்.' எனச் சுவர் மணிக் கூடும் ஒன்பது முறை எச்சரித்து ஓய்ந்தது.

அசன் பிறகு உறக்கம்! மீளாத உறக்கம்! உலகக் கவலைகளை மறந்த உறக்கம்! என மனம் எண்ணியது.

புதியதோர் உலகைப் பார்க்கப்போகிறோம் என்பதால் ஏற்பட்ட புத்துணர்வு புயல் காற்று வேகத்தில் உடல் முழுவதும் பரவியது.

இவ்வுலகை விட்டுப் போவதற்குரிய காரணத்தை ஓர் காகிதத்தில் எழுதினேன்; மடித்து மேசைமேல் வைத்தேன்; அடுத்த கணம் வாச்சியைத் திறந்து மருந்துப் பைக்கற்றை எடுத்தேன்; எடுத்தகை நடுங்க இதயம் படக் படக் என்றடிக்க வாயில் போட்டுக்கொண்டேன்.

மேசை விளக்குச் சிரித்தது.

'பக்' மறுகணம் அந்த விளக்கு அணைந்தது.

இருட் போர்வையிலே படுக்கையிலே உறக்கநங்கையுடன் இரண்டறக் கலந்தேன்.

காகம் கோழி கத்தின. “எழும்பு தம்பி, எழும்பு” என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

‘ஓகோ! இயம லோகத்துக் காகம் கோழிகள் தான் கத்துகின்றனவோ! அதுசரி அம்மா எப்பிடி இஞ்சை வந்தா?... ஒருவேளை அவவும் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்து விட்டாவோ!’ என்ற ஐயத்தோடு கண்களைத் திறந்தேன்.

எதிரில் அம்மா நின்று கொண்டிருந்தாள். இயமலோகம் தெரியவில்லை. இவ்வுலகம்தான் தெரிந்தது.

‘அப்ப நான் சாப்பிட்ட குளிசை.....? நித்திரைக் குளிசையில்லையா? அடகடவுளே! வாழ்வதுக்குத்தான் இந்த நாட்டிலே முடியவில்லை சாகலாமென்றால் அதுகூட முடியவில்லையே’ என என் மனம் ஒரு முறை அழுது தீர்த்தது.

‘இன்று படுத்தால் நாளை எழும்பக்கூடாது. நேரு மாதிரி நித்திரையிலேயே செத்துப்போக வேணும்.’ என நினைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் படுக்கப் போகிறேன்.

ஆனால்.....?

நான் நினைப்பது எதுவும் நடப்பதில்லையே! விடியும் பொழுது எழுந்து வேதனையோடு அந்நாளை ஓட்டவேண்டியிருக்கிறதே!

பிள்ளையார்

விட்ட

பெருமூச்சு!

மாலை 4 மணியிருக்கும். பிள்ளையார் தமது மாளிகைக்கு முன்னாலுள்ள வேப்பமரத்தடியில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். வேப்பமரத்தடிக் காற்றால் உடல் வெம்மையைத்தான் தணிக்க முடிந்ததேயொழிய அவருடைய உள்ளத்து வெம்மையையல்ல. அது அவருடைய உள்ளத்திலே நீறுபூத்த நெருப்பாக உள்ளடங்கி எந்த நேரமும் அதை வேகவைத்துக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று கிழக்குத் திசையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவருடைய கண்கள் கூர்மையாயின. உறங்கிவடிந்து கொண்டிருந்த உள்ளம் உற்சாகத்தால் துள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பித்தது. அந்த உற்சாகம் பின்னலை வரப்போகும் துன்பறையிலுக்கு முன்னலை கொடுக்கப்பட்ட கைகாட்டி என்பது பாவம்! பேரறிவு படைத்த பிள்ளையாருக்கே புரியவில்லை.

அவருடைய திடீர் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம்?

வேறு எதுவுமல்ல. இரண்டு பெண்ணுருவங்கள் தூரத்திலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்ததுதான்.

அவருடைய உள்ளம் அவர்களை வருகவேன அழைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்களும் வெகு அண்மையில் வந்து விட்டனர். அவர்களில் ஒருத்தி நீலநிறச் சேலை உடுத்திருந்தாள். நெற்றிநிறைய குங்குமப் பொட்டு வைத்திருந்தாள். அவள் கட்டான உடலும் மட்டான முகமும், கண்ணைக் கவரும் நிறமும், கருத்தைக் கவரும் சிரிப்பும் ஒருங்கே கொண்டவளாய் அழகெனும் தொகுதிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் போல் விளங்கினாள்.

அடுத்தவள் சிகப்புச் சேலை உடுத்து அகோரச் சிரிப்பும், விகார உடலும், அருவருக்கும் நிறமும், உசிங்க முகமும் ஒருங்கே உடையவளாய் அவலட்சணத் தொகுதியின் அசல் பிரதிநிதியாக விளங்கினாள். இருவரும் கல்லூரி மாணவிகள் போலிருக்கிறது. ஏனெனில் முகத்தை விளம்பரப்படுத்தியது மேல்நாட்டுப் பவுடர். முதுகை விளம்பரப்படுத்தியது கீழ்நாட்டு (யப்பரன்) பிளவுசர்.

'ஆகா இந்த நீலச் சாறி மட்டும் எனக்கு வைவ்வாக வந்து விட்டால்.....?' பிள்ளையாருடைய உள்ளம் பெருங்கோட்டை கட்ட ஆரம்பித்தது. தான் அழகில்லாவிட்டாலும் தன்னால் காதலிக்கப்படுபவள் அழகுள்ளவளாயிருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது மனித இனத்து ஆண்மக்களிடையேயல்பு. அது தேவ இனத்து ஆண் தெய்வங்களுக்கும் உண்டு போலும்.

அடுத்த கணம் பிள்ளையாருடைய கோட்டை பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைபோலாகியது. அதைப் பிளந்தது ஆங்கிலேயருடைய கற்குண்டு. இதைப் பிளந்தது அந்தப் பெண்களுடைய சொற் செண்டு.

"என்னடி கமலா நீ ஏனடி அந்த மாப்பிளையை கட்ட மாட்டன் என்டனீ" என்றது சிகப்புச் சேலை.

"போடி உனக்கென்ன விசரே? அந்த மாப்பிளையைக் கட்டிற் நேரம் கிணத்திலே குளத்திலே விழுந்து சாகலாம். அவனுக்கு இதோ உட்காந்திருக்கிறாரே, இந்தப் பிள்ளையார் மாதிரி ஆணைத்தலையடி, பாணையிறடி, அவன் நடந்து வந்த 'பிள்ளைத்தாச்சி' நடையை இப்ப நினைச்சாலும் சிரிப்பாயிருக்குகடி" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னது அந்த நீலச் சாறி.

"பிள்ளை ஆரையடி கட்டப்போறாய்?"

"நான் கந்தசாயியார் மாதிரி வடிவான மாப்பிளையைத்தானடி கட்டப்போறன்."

அந்தப் பெண்கள் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய பேச்சு பிள்ளையாருடைய உள்ளத்திலே புகுந்து அங்கே உள்ளடங்கிக் கிடந்த நெருப்பிற்கு மண்ணெண்ணை

ஊற்றி அதை மேலும் மேலும் கொழுந்துவிட்டெரியச் செய்தது.

‘ஐயோ! நான் ஏன் இவ்வளவு விகாரமாய்ப் பிறந்தேன்’ என அவருடைய உள்ளம் ஒரு முறை அழுது தீர்த்தது.

‘இல்லை நீ பிறக்கவில்லை. அப்பிடி பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் காட்டிலை ஆனையள் வினையாடுவதைப் பார்த்துவிட்டு தாமும் அந்த வடிவத்திலே வினையாடியதாலே தான் நீ இந்த மாதிரி பிறந்தாய். அவையள் இயல்பான வடிவத்தோடு வினையாடியிருந்தால் நீயும் உன்ரை தம்பி மாதிரி அழகாய்ப் பிறந்திருப்பாய்’ என்றது அவருடைய அறிவு.

‘உண்மைதான். இந்த உலகத்துக் கெல்வாம் வழிகாட்டியாகிய அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் ஏன்தான் இப்பிடிப்புத்திபோச்சுகதோ. அவையளுக்குக்கென்ன. ஐஞ்சு நிமிஷ வினையாட்டு, எனக்கு ஆயுள் பூராவும் வினையாட்டு. அவையளுக்கு ஐஞ்சு நிமிஷ இன்பம். எனக்கோ ஆயுசு பூராவும் துன்பம்.’ இவ்வாறு பிள்ளையாருடைய உள்ளம் தன்னைப் பெற்ற தாய்தந்தையரைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் னிங்...னின்னிங் ...னின்னிங் என்று போன் அலறியது. அவ்வளவுதான் அவர் வேண்டா வெறுப்பாக மரத்தடியை விட்டு எழுந்தார்: அறையினுள்ளே நுழைந்து ரிசீவரைக்கையிலெடுத்து ‘கலோ ஆர் பேசுறது?’ என்று கேட்டார்.

“ஆர் தம்பியே பேசுறது. நான்தான் உமாதேவி பேசுறன்” என்று உள்ளேயிருந்து பதில் வந்தது.

“ஏனம்மா நான் செத்துப்போனாலே அல்லது உயிரோடையிருக்கிறாலே என்று விசாரிக்கிறியோ. நான் இன்னும் சாகவில்லையம்மா. உயிரோடையே தான் இருக்கிறேன்?” பிள்ளையாருடைய ஆத்திரம் முழுவதும் தாயின் பக்கம் திரும்பியது.

“ஏனடா இந்த மங்கலமான வேளையிலே அமங்கலத்தைப் பற்றிப் பேசுறாய், அப்பிடி சாகிற அளவுக்கு என்ன தானடா நடக்குது.”

“என்ன நடக்குதோ! நடவாததெல்லாம் நடக்குது? ஏனம்மா என்னை விகாரமாய்ப் பெத்துத் துலைச்சாய்? அப்பிடி பெறுவதைக் காட்டிலும் பெருமல் இருந்திருக்கலாமே.”

“ஐயோ! என்னடா கேட்டாய்: ஒரு தாயிடம் ஒரு மகன் கேட்கிற கேள்வியாடா இது?”

“அது சரியம்மா ஏதோ மங்களத்தைப் பற்றிப் பேசினியே. ஆருக்கம்மா மங்களம் என்றை தம்பிக்கா?”

“சீ அவனுக்கென்னடா. உனக்குத்தான் இன்னும் அரை மணித்தியாலத்துக்குள்ளே தேவேந்திரன் மகனைப் பொம்பிளை பார்க்கப் போகவேணும். உன்ரை தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு கெதியாய் வா.

“என்னம்மா உண்மையாகவா?”

“உண்மைதான். மறந்திடாதே. அப்ப நான் வைக்கிறன்.”

“சரி” என்று சொல்லி ரீசிவரைப் பட்டென்று வைத்த பிள்ளையார் நேராகக் கார்செட்டை நோக்கி நடந்தார். அவருக்கு இதில் நம்பிக்கையில்லை. இப்படித்தான் அவர் எத்தனையோ பெண்களைப் பார்க்கப்போன இடத்தில் அவர்கள் இவரைப் பார்த்துவிட்டு ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டார்கள், இவரும் மறுத்துவிட்டால் இனிமேல் கட்டிறதேயில்லை என்ற முடிவோடு தனது மைனர் காரையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

எங்கையடா அவருடைய எலிவாகனம் என்று கேட்கிறீர்களா? கார் பஸ் மிகுந்த இந்த விஞ்ஞான காலத்திலே ஆட்டையும் மாட்டையும் எலியையும், பூனையையும் தேடுவதற்கு கடவுள்களுக்கு என்ன பைத்தியமா?

கார்க் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளிப்பட்ட பிள்ளையார் நேராக அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். அங்கே முருகன் ஹாயாக நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைச்சுற்றி ஏழெட்டு இளம் பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களெல்லாம் என்ன சேர். உங்களைப்போல வடிவான மாப்பிளையை எங்களுக்குத் தேடித் தாறன் தேடித் தாறன் என்று

சொல்லி ஏமாத்திறியளே” என்று கெஞ்சியவண்ணம் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பெண்களின் அழகிலே சொக்கிப்போன பிள்ளையாரின் உள்ளம் ‘அடஊரிலையுள்ள பியூட்டிகளெல்லாம் இஞ்சை வருகுது. அங்கை என்றை வீட்டுப்பக்கம் ஒருத்திகூட வரமாட்டன் என்கிறாள். அப்பிடித்தப்பித் தவறி வந்தாலும் அரைநிமிஷம் கூட நிக்கமாட்டன் என்கிறாள்’ என்று அதிசயித்து அவன்மேல் பொருமைப் படவும் ஆரம்பித்தது. அவரைக் கண்ட முருகன் அவசர அவசரமாக அங்கிருந்த பெண்களை யெல்லாம் நானைக்கு வாருங்கள், என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, ஏனென்றை நிக்கிறியள்? உட்காருங்கோ. என்ன விசேஷம்?’ என்று கேள்விகளை அடுக்க ஆரம்பித்தான். அவனுடைய கேள்விகளால் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட பிள்ளையார், “ஒண்டுமில்லை தம்பி” என்று ஆரம்பித்து ஒருவாறு விஷயத்தை மெள்ள மெள்ளச் சொல்லி முடித்தார். அவ்வளவுதான் முருகனுக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. “ஏன் உன் மையாகவா? அப்பிடியென்றால் இப்பவே வாருங்கோ, போய் உங்களுக்கு வாற என்றை அண்ணையைப் பாப்பம்” என்று சொல்லிப் பிள்ளையாரையும் அவசர அவசரமாக அழைத்துக்கொண்டு அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

அடுத்த கணம் இரண்டு கார்கள் முருகனுடைய மாளிகை முன்றலிலிருந்து அதிலேகமாகப் புறப்பட்டன.

இந்திரன் வீட்டு முன்புற ஹோலிலே சிவபெருமான் தம்பதிகள் இந்திரன் தம்பதிகள் பிள்ளையார் முருகன் எல்லோரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். இந்திரன் மகள் தெய்வானை ஒரு தட்டில் பிஸ்கட்டும் மறுதட்டில் தேநீர்த் தம்ளரையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அங்கிருந்த எல்லோரிடமும் கொடுத்து விட்டு ஓரமாகப் போய் நின்றாள். அங்கு நின்ற படியே சிவபெருமான் உமாதேவி கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் பட்டப் என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அடுத்த அறையிலிருந்த தேடியோகிராம் ‘மாப்பிள்ளை வந்தார் மாப்பிள்ளை வந்தார் மைனர் காரிலே’ என்ற பாட்டை ஒலிபரப்ப ஆரம்பித்தது. அவ்வளவுதான் அங்கிருந்த அனைவரும் பக்கென்று சிரித்தனர்.

அவளும் பொருத்தமான வேளையில் பொருத்தமரண இத்ததிசைத் தட்டைப் போட்ட தன் தம்பியின் குறும்பை எண்ணிச்சிரித்தவளாய் பிள்ளையாரையும் முருகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்து அவர்களுடைய அழகை எடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இதேவேளையில் பிள்ளையார் தான் எடுத்த பிஸ்கட்டையும் தேநீரையும் அருந்தமுடியாமல் அவைகளைத்தூக்கி ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு தெய்வானை தன்னைப் பார்க்கின்ற வேளைகளில் வேறெங்காவது பார்ப்பதும் அவள் பாராத வேளைகளில் அவளைப் பார்ப்பதுமாக அவளுடைய பேரழகை அணு அணுவாகப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்.

“எங்களுக்குச் சீதனத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லை, எப்படியாவது உங்கடை மகளைக் கட்டிவைத்தால் அவ்வளவே போதும்” என்றனர் சிவபெருமான் தம்பதிகள். ஊரெங்கும் பொம்பிளை தேடி அலுத்து விட்ட சோர்வு அவர்களுடைய குரலிலே தெரீந்தது.

“நல்லாயிருக்குது நீங்கள் சொல்லுறது. எங்களுக்கு தெய்வானை தான் ஒரேயொரு பொம்பிளைப்பிள்ளை. மற்றதெல்லாம் பெடியள். அவங்களுக்கு எதுக்குச் சொத்து. எங்களிட்டை உள்ள சொத்தெல்லாம் அவங்குத்தானே. இன்னும் ஒரு விஷயம் இருக்குது. இனிமேல் இல்லையெண்ணாத அளவுக்கு எங்கடை மகளின்றை கலியாணத்தை டங்காக நடத்தலாபெண்டு யோசிக்கிறம். ஆனால் ஒரு விஷயம். இதிலே எங்களின்டை மகளின்றை சம்மதம்தான் முக்கியம். இன்னும் இரண்டு மூண்டு நாளைக்குள்ளே அவளின்றை சம்மதத்தை அறிஞ்சு உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறம்.” இது இந்நிரன் தம்பதிகளின் பதில்.

“இரண்டு நாளென்ன இரண்டு மாசமானாலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் நல்லவடிவாய் விசாரிச்சு எப்பிடியும் உங்கடை பதிலைத் தெரிவித்தால் போதும்” இவ்வாறு சிவபெருமான் தம்பதிகளின் உதடுகள் சொல்லின. ஆனால் உள்ளங்களோ இப்பவே பதில் சொன்னால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்’ என்று நினைத்தன.

“உங்கடை போன் நம்பர் என்ன?” இது இந்திராணியின் கேள்வி.

“365” இது உமாதேவியின் பதில்:

இவ்வாறு சிவபெருமான் தம்பதிகள் பலவிஷயங்களையும் பேசிவிட்டு அங்கிருந்து எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமது மக்களையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

அன்று பிற்பகல் ஒன்று ஒற்றரை மணியிருக்கும், ஆறுபாளை சோற்றையும் மூன்று கடகம் வடையையும் முழுசாக முழுங்கி விட்ட களைப்புத்தீர பிள்ளையார் தமது அறையில் பஞ்ச மெத்தையில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது தெய்வானைக்கும் தனக்கும் திருமணம் நடப்பது போலவும் இவ்வளவு நாளும் காத்திருந்த வட்டியும் சூட்டியும் சேர தான் அவளை இறுக்கமாகத் தழுவுவது போலவும் ஆசையோடு அவள் உதடுகளில் முத்தமிடச் சென்ற பொழுது பாழாய்ப்போன தனது கொம்பும் துதிகளையும் அதற்குத் தடையாக இருப்பது போலவும் கனவுகண்டு திடுக்கிட்ட பிள்ளையார் பக்கத்தறையிலே பேச்சுக்குரல் கேட்கவே அதில் தன்னுடைய பெயரும் அடிபடவே உன்னிப்பாக அதைக் கேட்க ஆரம்பித்தார்.

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியுமோ?” இது உமாதேவியின் குரல்.

“என்ன தேவி என்ன விஷயம்?” இது சிவபெருமனின் குரல்.

“இந்திரன்ரை மகன் இருக்கிறாளே தெய்வானை அவள் பிள்ளையாரைக் கடைசிவரை கட்ட முடியாதெண்டும் கட்டினால் முருகனைத்தான் கட்டித்தெண்டும் ஒற்றைக்காலில் நிக்கிறோளாம்.”

“என்னடி சொல்லுறாய். இந்த விஷயம் உனக்கெப்பிடத் தெரியும்.”

“இண்டைக்கு காலமை இந்திரன் வீட்டிலே இருந்து போன் வந்துது. அவர்தான் இதைச் சொல்லார்.”

“அப்பிடியெண்டால் முடியாதெண்டு சொல்லாதையன்.”

“ஐயையோ அப்பிடியெல்லாம் சொல்லிக் கெடுத்துப் போடாதையுங்கோ? இண்டைக்கு மத்தியானம் முருகன் சரப்பிட வந்த போது இதைப்பற்றிக் கேட்டன் அவனுக்கும் சாடையாய் விருப்பமிருக்குது. ஆனபடியால் விஷயத்தைச் சட்டுப்பொட்டெண்டு முடிச்சிடுவம்.”

“என்ன அவன் பிள்ளையாருக்குச் செய்யாமலோ?”

“அவன் செய்யிறவரை நாங்கள் காத்திருந்தாலும் முருகன் காத்திருக்க மாட்டான் போலையிருக்குது.”

“என்னடி என்ன விஷயம் புதிர் போடுகறாய்.”

“ஐயோ அதை எப்பிடி என்றை வாயாலை சொல்லுவன். அவன் ஊரிலே உள்ள பொடிச்சியளோடை எல்லாம் சுத்திக் கொண்டு திரியிறுமம்.”

“உனக்கார் இதெல்லாம் சொன்னது.” இந்த இடத்திலே சிவபெருமான் குரல் உரத்தொலித்தது.

“எங்கடை பிறைவேற் செக்கிற்றறி நந்திதான் இதையெல்லாம் இரகசியமாய் என் காதிலை போட்டுவைத்தார். இன்னும் கொஞ்சநாள் போனால் அவன் எவளாவது ஒரு பறங்கிச்சியையோ அல்லது சீனத்திடையோ இழுத்துக் கொண்டு வந்தாலும் வந்திடுவான். அதுக்குள்ளே அவனுக் கொரு கால் கட்டுக்கட்டினால் தான் நல்லது.”

“சரி இனி உன்ரை விருப்பம்.”

அவ்வளவு தான் இரண்டு மூன்று நாளாய் பிள்ளையார் கட்டி வந்த மனக்கோட்டை இதைக் கேட்டதும் படபட வென்று வெடித்து மடமட வென்று சரிந்து மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டது. அதற்குமேல் பிள்ளையாரால் உறங்க முடியவில்லை. எழுந்தார். முகத்தை அலம்பினார்; மைனர் காரையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். இடைவழியிலே சந்தித்த நண்பர்களெல்லாம் காரை மறித்து “என்ன பிள்ளையாரே அண்டைக்குப் பொம்பிளை பாக்கப் போளீராம் எப்ப எங்களுக்கெல்லாம் கவியாணச் சோறு போடப் போறீர்?” என்று கேட்டனர். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு மாதிரி பதில் சொல்லிச் சமாளித்து விட்டு மாளிகையை அடைந்து அறையிலே யின்சார விசிறியைச் சுழல விட்டு

விட்டு அதன் கீழே உட்கார்ந்தார்.

அடிக்கடி போன் மணி அலறியது.

“அங்கேயும் இதே கேள்விதான்.” அவருக்குப் பதில் சொல்லி அலுத்து விட்டது. வேலைக்காரப் பையனை அழைத்துப் “போனிலே ஆர் என்னைக் கூப்பிட்டாலும் ஆளில்லை எண்டு சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டு வழக்கமாக காற்று வாங்கும் வேப்பமரத்தடியில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

அப்பொழுது வீசிய காற்றால் அந்த மரத்து இலைகள் எல்லாம் படபடத்தன. அதுபோல் அவருடைய மனமும் படபடத்தது.

இப்பவே விஷயம் தெரியாதபோதே இந்த ஊரிலே உள்ளவங்களெல்லாம் இந்தப்பாடு படுத்திருங்கள் நாளைக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு தெய்வானைக்கும் தம்பிக்கும் கவியாணம் நடக்கிறபோது நம்மனை எவ்வளவு பாடுபடுத்துவாங்கள். எப்பிடி அவங்கடை முகத்திலே முழிக்கிறது. எல்லாத்துக்கும் முதல் அந்த தெய்வானையின்ரை முகத்திலே எப்பிடி முழிக்கிறது. இந்தப்பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட ஒருவழி.....?

பிள்ளையார் யோசித்தார். யோசித்தார். மாலைச் சூரியன் மறையும்வரை யோசித்தார். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கும் வந்தார். இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்கு இந்த ஊரை விட்டு எங்கையாவது போக வேண்டியதுதான் என்பதே அந்த முடிவு. அடுத்த நாளே அந்த முடிவைத் தனது தாய் தந்தையரிடம் தெரிவித்து விட்டு அவர்கள் எவ்வளவோ தடுத்தும் கேளாமல் 5000 ரூபா காலையும் தமது காரையும் எடுத்துக் கொண்டு இந்தியாவைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்.

சென்னை மிட்லண்ட் தியேட்டரில் அறிஞர் அண்ணாவின் வேலைக்காரி ஐந்தாவது சனத்திரள் மிகுந்த வாரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப்படத்தை ஐந்தாவது முறையாகப் பார்க்க வந்த பிள்ளையார் தியேட்டர் முதல் வகுப்பில் உட்கார்ந்திருந்தார். இன்னும் படம் தொடங்குவதற்கு அரை மணி நேரம் இருந்தது அவருடைய பருந்துக்

கண்கள் அங்கே வந்திருந்த பருவக் குமரிகள் அழகைப் பாய்ந்து பாய்ந்து மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. இதே நேரம்

“வாழ்க்கை வெறுத்த தம்மா
வானுலகம் அழைத்த தம்மா
வையத்தில் அழகில்லான் வாழ்க்கை
கைவிட்ட கார் ஆகுதம்மா
கைவிட்ட கார் ஆகுதம்மா.”

என்ற பாட்டை அவருக்காகவே எழுதப்பட்டது போன்ற அப்பாட்டை இசைத்தட்டு முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்பாட்டின் சோகச் சுவையில் ஈடுபட்டு கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்த பிள்ளையார் திடீரெனப் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தார்:

என்ன ஆச்சரியம்!

அங்கே அவருடைய அருமைத்தம்பி இரண்டு வரிசை தள்ளி உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கருகிலே ஒரு பெண் அவனுடைய தோளிலே கைபோடாத குறையாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

‘ஒருவேளை அந்தப் பெண் தெய்வானையாக இருந்து அவள் என்னைப் பார்த்துவிட்டால்.....?’

இந்த எண்ணம் எழுந்ததுதான் தாமதம் அவர் முன்புறம் பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

“என்ன வள்ளி சோடாவேணுமா? சொக்கிளற் வேணுமா? என்ன வேணும்?” என்று முருகன் கேட்பது அவர் காதில் விழுந்தது. அதிலிருந்து அந்தப் பெண் தெய்வானையல்ல ஆரோ வள்ளி என்கிற பெண், என உணர்ந்தார். “அட அவன் கட்டினவரையிருந்தும் அவனோட எத்தினையோ பெடிச்சியள் வாறுளவை. நான் கட்டாதவரையிருந்தும் என்னோட ஒருத்திகூட வரமாட்டன் என்கிறுளே.” இவ்வாறு தனக்குள் முணுமுணுத்த பிள்ளையார் விட்டார் ஒரு பெருமூச்சு. அடுத்தகணம் எதிரேயிருந்த ஒரு பெண் சூடியிருந்த மல்லிகை மொட்டுக்கள் வாடிக் கருகி அவரைப் போலாகி விட்டன.

ஒளியும் இருளும்.

இருள் அன்னிய ஆட்சியை நினைவூட்டும் வகையில் அந்தக் கிராமம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. அந்தக் கிராமத்திலுள்ள வீடுகள் தோறும் ஏற்றிய விளக்குகள், அந்த ஆட்சிக் காலத்தில் அதை எதிர்த்து சுதந்திர தாகம் கொண்ட தலைவர்கள் நடத்திய விடுதலை இயக்கங்களை நினைவூட்டின.

நீர்வேலிக் கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் பருத்தித்துறை வீதி. அந்த வீதியிலிருந்து மேற்குப்புறமாகச் செல்லும் 50 யார் நீளமுள்ள ஒரு ஒழுங்கை. அந்த ஒழுங்கை முடியுமிடத்தில் ஒரு அழகான மண்வீடு; அது பனை ஒலையினால் வேயப்பட்டு சாஹியறை சமையலறை சாமான் அறை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி ஒரு நீண்ட விரூந்தையோடு காட்சியளித்தது. அதற்குப் பின்புறமாக உள்ள நீண்ட வளவை ஒரு பெரிய வேப்பமரமும் பூவரச மரங்களும் அழகு செய்து கொண்டிருந்தன; அதுமட்டுமல்ல நிழலளித்து குளிர்மைப்படுத்திக் கொண்டுமிருந்தன. அறை விரூந்தை குசினி எங்கும் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

“திருவே என் செல்வமே” அப்பர் எழுதிய தேவாரம் மல்லிகாதேவியின் வாயில் நுழைந்து இனிமையான சேசையைப் பெற்று அந்த வீட்டுச் சாமியறையிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. சிவபெருமானுடைய குடும்பத்தைச் சித்தரிக்கும் படங்களுக்கு அருகிலே நின்று சிந்தையுருகத் தேவாரம் பாடிக்கொண்டிருந்த மல்லிகாதேவி செத்த பிணத்துக்கருகிலே நின்று ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்

டிருக்கும் மங்கையை நினைவூட்டினாள். அவளுடைய தங்கை விருந்தையிலே ஏற்றப்பட்டிருந்த விளக்கிற்கு அருகில் உட்கார்ந்து ஒரு சிறு கதையைப் பிரதி எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவர்களுடைய தாய் அடுக்களையில் உட்கார்ந்து பிட்டுக்கு மா குழைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த வீட்டுக் குடும்பத்தலைவன் ஒரு அயோக்கியப் பயல். அவனுக்கு பிள்ளைகளை உருவாக்கத் தெரிந்ததே யொழிய உருவாக்கிய பிள்ளைகளை ஒழுங்காக வளர்க்கத் தெரியவில்லை. இதுவரையில் வருஷம் தீபாவளிக்காவது அவர்களுக்கு ஒரு சீலை சட்டை எடுத்துக் கொடுக்கவில்லை யென்றால்.....? அவன் தனது ஊரிலே புகையிலைத் தோட்டம் செய்து தங்கை வீட்டிலே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனால் அந்தக் குடும்பத்திற்கு இடமியளவும் சுகமில்லை. அந்த அம்மாள்தான் வாழைத் தோட்டம் செய்து இரு பெண்களையும் வளர்த்து - வளர்த்தது மட்டுமல்ல எஸ். எஸ். சி. வரையும் படிக்க வைத்துவிட்டவள்.

மூத்தவள் மல்லிகா ஒரு மக்கு. மற்றப்பாடங்கள் எல்லாம் ஒருமாதிரிவரும். ஆனால் கணக்குமட்டும் அவளுக்கு கணக்கு விட்டுவிடும். அவள் மூன்று முறை எஸ். எஸ். சி சோதினை எடுத்து மூன்று முறையும் பெயில் விட்டு விட்டு இனிமேல் சோதினைக்குப் போவதில்லை என்ற முடிவோடு வீட்டிலே உட்கார்ந்து தாய்க்கு உதவியாக வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

இளையவள் மலரோ சரியான கெட்டிக்காரி. அவள் எஸ். எஸ். சி. ஆங்கிலம், தமிழ் எல்லாப் பாடங்களிலும் திறமையோடு சித்தியடைந்தது மட்டுமல்ல எம். ஏ. பி. ஏ. படித்தவர்களே கோப்பி தேத்தண்ணி ஆத்துகிற இந்தக் காலத்திலே எவைக்கும் மரிந்து கொடுக்காத அந்தத் தொகுதி எம். பியைப் பிடித்து தமிழ்ச்செல்வி பத்திரிகை அலுவலகத்தில் 150 ரூபா சம்பளத்தில் ரெலிபோனிஸ்ட் ரூக சேர்ந்து விட்டாள்.

அவளுடைய இந்த உத்தியோகத்தால் கிடைத்த வருமானத்தாலும் வாழைத் தோட்டத்தால் கிடைத்த வருமானத்தாலும் அந்தக் குடும்பம் எந்த விதமான தடையுமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

மலர்தேவிக்கு சிறுகதை எழுதுவதில் மனம் செல்லவில்லை. அவளுடைய மனமெல்லாம் அன்று அலுவலகத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியை மேயச் சென்று விட்டது. அவள் பேரவை மூடி வெள்ளைத் தானில் வைத்து விட்டு இரண்டு கைகளாலும் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அந்த நிகழ்ச்சியை எண்ண ஆரம்பித்தாள்.

“கலேச தமிழ்ச்செல்வி ஒவிஸ்”

“ஓமோம். நீங்கள் பீ. ஏ தானே பேசறியள்?”

“ஓமோம் நான் பி. ஏ தான் பேசறன். அதுசரி நீர் எஸ். எஸ். சி தானே பேசறீர்?”

“ஓமோம் என்ன விஷயம் ஏதாவது புதினம்”

“அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. நான் ஒரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறன். அதை உங்கடை பத்திரிகைக்கு குடுக்கவேணும் அதிலே ஒரு பிரதி எடுத்துத் தருவீரா?”

“என்னுடைய எழுத்து அவ்வளவு நல்லாய் இல்லை”

“சுத்த டீப். உருவத்திலே அழகுள்ளவை எழுதுற எழுத்துக்களும் அழகாய் இருக்குமாம்.”

“ஆர் சொன்னது?”

“நான் சொல்லுறன் நீர் எழுதித்தாறீரோ இல்லை ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லி.”

“கலேச நான் ஏன் சாட்டுச் சொல்லுறன். இப்ப கொண்டு வந்தாலும் எழுதித் தாறன்.”

“சரி இன்னும் பத்து நிமிஷத்திலே கொண்டாறன். அப்ப நான் வைக்கட்டுமா?”

“சரி” என்று சொல்லி ரிசீவரை வைத்த மலர்தேவி போனில் பேசிய பீ. ஏ. யினுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு சிறிது நேரத்தில் அஸீஸ் அது தான் அந்தப் பீ. ஏ. வந்தான் சிறுகதையை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். பத்து நிமிஷம் வேடிக்கையாகப் பேசிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

அஸீஸினுடைய உருவம், அவன் பேசிய கனிவான நகைச்சுவைப் பேச்சு, இவைகள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்த

பொழுது மலர்தேவிக்கு ஒரு குஷி பிறந்தது:
அடுத்தகணம்

“அனுபவம் புதுமை அவனிடம் கண்டேன் ஆகா அந்நாளில் இல்லாத பொல்லாத எண்ணங்களே” என்று அக்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த ஒரு சினிமாப் பாட்டை அவளுடைய வாய் பாட ஆரம்பித்தது.

“என்னடி நீ ஒரு குமர்ப்பிள்ளை. இராத்திரி நேரத்திலே ஆம்பிளை போலைப் பாடினது?” என்று செல்லமாகத் திட்டிக்கொண்டு வந்த மலர்தேவியின் தாயார் மறுகணம் தேநீர் தம்ளரை மகளின் கையில் கொடுத்து “கெதியாய்க் குடிச்சிட்டு பேணியைத் தா” என்றாள். தாயார் கொடுத்த தேநீரை ஒரே உறிஞ்சில் உள்ளே தள்ளிய மலர்தேவி “சும்மா போனை உனக்கு எப்ப பார்த்தாலும் என்னைத் திட்டிறதுதான் வேலை. இப்ப கொஞ்சம் முந்தி அக்கா ஏழு வீடு கேக்கத் தேவாரம் பாடினாவே. ஏதாவது சொன்னியா நான் பாடின உடனே வந்திட்டாய். எனக்கு வாய்ப்பூட்டுப்போட” என்று அவளும் பதிலுக்குச் செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டே தேநீர் தட்டை அவளிடம் கொடுத்தாள். தாயார் போனதும் மலர் தேவி விட்ட இடத்தில் இருந்து நினைக்கத் தொடங்கினாள்.

அன்று நண்பகல் 12 மணியிருக்கும். அவளோடு அந்த அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் பெண்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பீ: ஏ செல்வராணி உட்பட அனைவரும் சாப்பிடப் போய்விட்டனர். அவள் மட்டும் தொலைபேசியடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு அதில் வரும் அழைப்புக்களுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது இருபத்தைந்து வயசு மதிக்கத் தக்க அழகான ஒரு வாலிபன் வந்து அவளுடைய மேசைக்கருகில் நின்று கொண்டு “மிஸ் செல்வராணி வரவில்லையோ” என்று கேட்டான்.

“ஓ வந்திருக்கிறா உள்ளே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறா.” என்று சொல்லிக் கொண்டு சிறிது தூரத்தில் கிடந்த ஒரு நாற்காலியை எடுத்து தனது மேசைக்கு முன்னால் போட்டு “உட்காருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு தானும் உட்கார்ந்தாள். அஞ்சு நிமிஷம் கழிந்ததும் “தயவு

செய்து நீங்கள் வித்தியாசமாய் நினைக்கக் கூடாது. ஒருக்கால் அவவிட்டைப்போய் இப்பிடி. நான் அஸீஸ் வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னியள் எண்டால் மிசுமிக உதவியாய் இருக்கும்.” என்று அவன் கெஞ்சாத முறையில் கேட்டான்.

அவனுடைய கெஞ்சல் மிகுந்த கொஞ்சலான வார்த்தைகளைக் கேட்ட மலர்தேவி ஒரு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டு செல்வராணியை அழைத்துவர சாப்பாட்டு அறைக்குச் சென்றாள். செல்வராணி வந்ததும் அந்த வாலிபன் எழுந்து சென்று அவளுடைய மேசைக்கு முன்னால் உள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்து அவளோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தான். இங்கே தொலைபேசியடியில் உட்கார்ந்து இருந்த மலர்தேவியின் பார்வை அவளை எடைபோட ஆரம்பித்தது. ஜெமினி கணேசனின் முகம் போன்ற அழகான முகம். அதை அழகுபடுத்தும் அரும்பு மீசை. சிவாஜி கணேசனின் சுறும்புப் பார்வை. சுருண்ட யிரோடு கூடிய தலை, எம். ஜி. யாரின் உடற்கட்டு. அந்த உடலை அழகுபடுத்தும் பொன்னிறம். எல்லாம் அவன் மீது ஒருவித கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. அவனுடைய பார்வையும் அடிக்கடி இவள் மேல் வந்து விழுந்தது. அப்படி இருவருடைய பார்வைகள் மோதும் போதெல்லாம் ஒருவித சிரிப்பு இருவருடைய உதடுகளிலிருந்தும் உதயமாகத் தவறவில்லை

“கலோ தமிழ்ச்செல்வி ஒபீஸ்”

“ஓம் ஆர் பேசுறது?”

“நான் அஸீஸ் பேசுறன் பீ. ஏ. இருக்குதா?”

“ஆர் செல்வராணியா?”

“ஓமோம் அவவேதான். ஒருக்கால் அவவைப் பேசச் சொல்லுறியளோ”

“ஓம் சொல்லுறன். அதுசரி நேற்றைக்கு நீங்கள் என்னைப்பற்றி விமர்சனம் செய்து 75% என்று மாக்ஸ்ஸும் போட்டியளாமே?”

“ஆர் சொன்னது?”

“அவதான் சொன்னவ”

“அட அநியாயம். நான் சும்மர பகிடி பண்ண அதுக்குள்ளே அவ உங்களிட்டை எல்லாத்தையும் சொல்லிப் போட்டாவோ”

“பகிட்யோ வெற்றியோ எங்களைப் பற்றி விமர்சனம் செய்யிறதற்கும் மாக்ஸ் போடுறதற்கும் உங்களுக்கென்ன உரிமையிருக்குது?”

“பின்னே யாருக்கு அந்த உரிமை”

“எங்களுக்கு வாறவையளுக்கு”

“ஓ அதுக்குள்ளே சிலெக் பண்ணியாச்சா?”

“சா சிலெக்கன் இப்பதான் நடக்குது.”

“எட எப்ப உங்கடை பேப்பரிலை அட்வட்டிஸ்மென்ற் பண்ணினியள். எங்களுக்குத் தெரியாமல் போச்சுதே.”

“தெரிஞ்சால்.....?”

“நாங்களும் அப்பிளிக்கேசன் போட்டிருப்பம்.”

“பரவாயில்லை வேட்பீ கட்டிப் போடுங்கோ”

“சரி ஒரு அப்பிளிக்கேசன் போம் அனுப்பி வையுங்கோ. கட்டாயம் போடுறம் அதுசரி. இப்ப செல்வராணியை ஒருக்கால் பேசச் சொல்லுங்கோ.”

இப்படி வேடிக்கையாக தொலைபேசியில் பேசுவதன் மூலம் இருவருக்குமிடையில் ஆரம்பமான உறவு இவ்வாறு சிறுகதை கொடுத்து எழுதுமளவுக்கு நெருக்கமாகி விட்டது

“பின்னே சாப்பிட வா” தாயாரின் அழைப்பால் சிந்தனையிவிநுந்து விடுபட்ட மலர்தேவி சமையலறைக்குச் சென்று சாப்பிட்டு விட்டு சாமியறைக்குப் படுக்கச் சென்றாள். உவள் அன்று அவனுக்கும் தனக்கும் நடந்த உரையாடலை மீண்டும் ஒரு முறை எண்ணிச் சுவைத்து அடுத்த நாள் என்ன பேசவேண்டும் என்பதையும் ஒத்திகை பார்த்து அதே நினைவில் உறங்கி விட்டாள்.

“கூலோ மலரோ பேசறது.”

“ஓமோம்”

“நான் பீ. ஏ. பேசறன். இண்டைக்கொரு குட் நியூஸ் எனக்கு கொழும்பிலை புரட்சிக் கட்சி ஒவ்விலிலை வேலை கிடைச்சிருக்குது. மாசம் 450 ரூபா சம்பளம் தருவினமாம்.

அடுத்த முதலாந்திகதி வரச்சொல்லிக் கடிதம் வந்திருக்குது. இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளிலே இந்தப் பிச்சைக்காரக் கந்தோருக்கும் உத்தியோகத்துக்கும் முழுக்குப் போட்டு விட்டு கொழும்புக்குப் போகலாம் என்று தீர்மானிச்சிருக்கிறன்."

"அப்படியா உங்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைச்சதையிட்டு சந்தோஷமும் அதேநேரத்திலே நீங்கள் எங்களை விட்டுப்போறியள் என்று துக்கமுமாயிருக்குது."

"எனக்கும் அப்பிடித்தானிருக்கு மலர்."

"அதுசரி உங்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைச்சதுக்கு எங்களுக்கு விருந்தொண்டு மில்லையோ?"

"உனக்கில்லாத நீட்டா? இண்டைக்கு அரை நேரத்தோடே வேலை முடியுது. ஒண்டரை மணிக்கெல்லாம் உங்கை வருவன். பி. ஏ. யையும் நிக்கச் சொல்லு. எல்லோருமாய்ப்போய் கலியாணப் பரிசு பெஸ்ற் கிளாஸ் படமாம் பாத்திட்டு எங்கடே வீட்டிலே வந்து பலகாரமும் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏழு ஏழரை மணிக்கெல்லாம் போயிடலாம்."

"இப்ப என்னத்துக்கு இன்னொரு நாளைக்கு பாப்பம்"

"அதெல்லாம் முடியாது. இண்டைக்குச் செய்யிறதை இண்டைக்கே செய்ய வேணும் கலோ ஒண்டரை மணிக்கெல்லாம் வருவன். நெடியாய் நில்லு. சரி வைக்கிறன். சீரியோ!"

"சீரியோ"

"அன்றிரவு ஏழரை மணியிருக்கும் மலர்தேவி அஸீஸூடன் படம் பார்த்து விட்டு அவன் கொடுத்த பலகாரத்தால் நிறைந்த வயிற்றோடும் நகைச்சுவைப் பேச்சால் நிரம்பிய மனதோடும் எல்லையற்ற உற்சாகத்துடன் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இதே நேரம் மல்லிகாதேவி வீட்டுக்குப் பின்னாலுள்ள வேப்பமரத்திற்கு விளக்கு வைத்து உள்ளமுருகத் தேவாரங்கள் சொல்லி அந்த மரத்தை மூன்று முறை சுற்றி வந்தும்பிட்டு விட்டு தங்கையைப்போலவே அமைதியால்

நிறைந்த மனதுடனும் அளவுநிறைந்த மகிழ்ச்சியுடனும் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இருவரும் ஒரே சமயத்தில் சமையலறையில் நுழைந்து தாயார் கொடுத்த தேநீரை அருந்தி விட்டு அருகருகாக உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இருவரும் உடலால் அருகிருந்தாலும் உள்ளத்தால் எவ்வளவோ தூரத்தில் இருந்தனர்.

மூத்தவள் மல்லிகாதேவி ஒரு அடக்கமான பெண், அவள் வீட்டில் இருப்பது அடுத்த வீட்டுக்குத் தெரியாது. இளையவள் மலர்தேவியோ அதற்கு எதிர்மாருனவள். அவள் வீட்டில் இருந்தால் கலகல என்ற பேச்சும் கலீர் கலீர் என்ற சிரிப்பொலியும் எந்த நேரமும் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கும்:

இன்னும் மூத்தவள் அதிகம் பொறுமைசாலி. ஆர் என்ன சொன்னாலும் எதிர் வார்த்தை சொல்லாமல் தனியாக ஓரிடத்தில் போயிருந்து அழுது கொண்டிருக்கத்தான் தெரியும். இளையவளிடம் வாய் கொடுத்தால் தொலைஞ்சுது. ஏன்டா இவளிடம் வாய் கொடுத்தோம் என்று வாய் கொடுத்தவர் திண்டாடும் 'அளவுக்கு அவருடைய வண்ட வாளத்தை எல்லாம் மளமள வென்று தண்டவாளத்தில் ஏத்தி விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பாள். அதனால் அவளிடம் எல்லோரும் பயம்:

இனி மூத்தவள் சரியான கடவுள் பக்திக்காரி. அவள் பிடிக்காத விரதங்கள் இல்லை. கும்பிடாத கடவுள்கள் இல்லை. சொல்லாத தேவாரங்கள் இல்லை. கொளுத்தாத கற்பூரங்கள் இல்லை. இளையவளிடம் இவைகளில் ஒரு சில வழக்கங்கள் முன்பு இருந்தாலும் அஸீரினுடைய தொடர்புக்குப் பிறகு எல்லாமே அடியோடு விடை பெற்றுக்கொண்டன. இப்பொழுது அவள் ஒரு சரியான நாஸ்திகவாதி. சினிமாத்தியேட்டரே அவளுடைய கோவில். சினிமாப் பாடல்களே அவள் சொல்லும் தேவாரம். சிவாஜி எம். ஜி. ஆர் தான் அவள் வணங்கும் தெய்வங்கள். டாக்டர் "சுகமில்லை சாப்பிடாதே" என்று சொல்லும் நாட்கள் தான் அவள் பிடிக்கும் விரத நாட்கள். 'ஆகா இவளல்லோ பெண். இவளுடைய அடக்கத்திற்கும் குணத்துக்கும் கடவுள் பக்திக்கும் நிச்சயம் ஒரு நல்ல மாய்ப்பினை தான் கிடைக்கும்' இது அக்

கிராமத்து மக்கள் மூத்தவள் மல்லிகாதேவிக்குக் கொடுத்த சர்டிபிக்கெற். “சீ இவளும் ஒரு பெம்பிளையா! இவளுடைய வாய்க்கும் திமிருக்கும் எங்கை நல்ல மாப்பிளை கிடைக்கப் போறான். அப்பிடிக்கிடைச்சாலும் இரண்டு மூண்டு நாளைக்குள்ளை விட்டுவிட்டுப் போடுவான். இது இளையவள் மலர் தேவிக்கு அவர்கள் கொடுத்த சர்டிபிக்கெற்.

இரண்டு சகோதரிகளும் வம்பளந்து கொண்டிருந்த பொழுது செல்லக்கா, செல்லக்கா என்று குரல் கேட்கவே ‘ஆர் கந்தரம்மாளை’ என்று கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்தனர். “ஓம் பிள்ளையன் அம்மா இருக்கிறுவோ. இருந்தால் ஒருக்கா வரச் சொல்லுங்கோ” என்று சொல்லிக் கொண்டே கந்தரம்மாள் அந்த விரூந்தையிலே போட்டிருந்த கட்டிலில் உட்கார்ந்தார். மூத்தவள் சமையலறைக்குச் சென்று தாயாரை அனுப்பிவிட்டு அவளுடைய வேலையைச் செய்யத் தொடங்கினாள். இளையவள் தாயாருக்கு அருகிலே போய் நின்று கந்தரம்மாளைக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“செல்லக்கா, கைதடியிலே ஒருமாப்பிளையிருக்குது தபால் குடுக்கிற உத்தியோகமாம். சீதனத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லை. தங்களுக்கு அடுத்த நாளுக்குச் செய்யிறதுக்கு ஒரு பொம்பிளை இருந்தால் போதும் என்று சொல்லுகினம். அதுதான் மெள்ள உன்ரை மூத்த மோளுக்குச் சரிக்கட்டலாமெண்டு பார்க்கிறன்” என்றார் கந்தரம்மாள்.

“அதிலையென்ன முதலிலே குறிப்புப் பொருத்தமாயிருக்குதோ என்று பார்க்கும்” என்றாள் தாய்.

“என்கை சாதகப் பொருத்தத்திலே என்னையிருக்குது? அது வெறும் ஏட்டுச்சுவடி. முதல்லை மாப்பிளைக்கும் பொம்பிளைக்கும் மனப்பொருத்தம் இருக்குதோ குணப்பொருத்தம் இருக்குதோ சோடிப்பொருத்தம் இருக்குதோ எண்டெல்லோ பார்க்க வேணும்” என்றாள் மலர்தேவி. அவளா அப்படிப் பேசினாள்? அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பீ. ஏ. அஸ்ஸின் தொடர்பல்லவோ அவளை அவ்விதம் பேச வைத்தது.

“எடி நீ சின்னப்பிள்ளை உனக்கொண்டும் தெரியாது.” என்று அவளுடைய வாயை அடக்கி விட்ட தாய். “அப்ப

கந்தரம்மான் எப்ப பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்லுறியள்” என்றாள்:

“என்ன பார்க்கிறதோ அதுதான் இண்டைக்கு மத்தியானமே பார்த்திட்டனே, உன்ரை மேளின்ரை சாதகம் என்னட்டை இருக்கு. காலையிலே மாப்பிளையின்ரை சாதகமும் வந்துது. அவ்வளவுதான் இரண்டையும் கொண்டு போய் எங்கடை பிள்ளையார்கோயில் ஐயசிட்டைக் குடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிட்டன். பத்துப் பொருத்தத்திலே எட்டு பொருத்தமிருக்கு. தாலிப்பொருத்தம், வசியப்பொருத்தம் பிள்ளைப் பொருத்தம் எல்லாம் திறமாயிருக்குது என்று சொல்லி ஒரு கடதாசியை எடுத்துக் கொடுத்தார். அதை வாங்கி இடுப்பில் செருகிக் கொண்ட மலர்தேவியின் தாயார் அப்ப “கந்தரம்மான் ஒரு நல்ல நாளாய்ப் பார்த்து மாப்பிளை பகுதியைக் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோவன்” என்றாள்.

“எனை அம்மா ஏனனை அவசரப்படுறாய் எனக்கு அஸீஸ் என்று ஒரு தெரிஞ்ச ஆள் இருக்கிறார். அவரிட்டைச் செரல்லி ஒருக்கால் மாப்பிளை பகுதியை விசாரிச்ச பிறகு கூப்பிடுவம்” என்றாள் மலர்தேவி.

“அப்பிடி என்ன பிள்ளை உங்களுக்கு நான் கூடாததைக் கொண்டு வரப்போறனே. எண்டாலும் உன்ரை மனத்திருப்திக்கு விசாரிச்சப்பாரன்” என்று கந்தரம்மான் பணிவாகவே பதில் சொல்லி விட்டு புறப்பட்டார்.

“கூலா மிஸ்டர் அஸீஸா பேசுறது?”

“ஓமோம் நான்தான் பேசுறன். என்னவிசேஷம் மலர்.”

“எப்ப நீங்கள் கொழும்புக்குப் போறது?”

“இன்னும் இரண்டு மூண்டு நாளிலே.”

“அதுக்குள்ளே எனக்கொரு உதவி செய்யலேனும் செய்வியளா?”

“கட்டாயம் உனக்கில்லாத உதவியா? உனக்கு உதவி செய்யிறதுக்குத் தானே எனக்கிந்தக்கால்களும் கைகளும் ஏன் உடலுமே படைக்கப்பட்டிருக்குது.

“ஒண்டுமில்லை கைதடியிலே இராமச்சந்திரன் எண்டு ஒரு மாப்பிளை யிருக்காம். பியோன் வேலையாம். எப்பிடி குணம் நடை எண்டு விசாரிச்சுச் சொல்லுவியளா?”

“ஆருக்கு மாப்பிளை, உனக்கா?”

“ஐயோ அநியாயம். எனக்குவாற மாப்பிளையை விசாரிக்கச் சொல்லி உங்களிட்டைச் சொல்லுவனோ, கலோ அக்காவுக்கு அந்த மாப்பிளையைப் பேசப்படுகுது. பகிடியை விட்டிட்டு ஒருக்கால் விசாரிச்சுச் சொல்லுவியளா!”

“ஓகே. நாளைக்கு மத்தியானமே சொல்லுறனே.”

“கலோ மலர் ஒரு துக்கமான நியூஸ்” அஸீஸின் குரல் கம்மியிருந்தது.

“என்ன அஸீஸ் என்ன விஷயம்?” மலரின் குரல் பதட்டமாக ஒலித்தது.

“நான் அந்த கொழும்பு உத்தியோகத்தை காண்சல் பண்ணி விட்டன்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது.”

“வீட்டிலே ஒரே எதிர்ப்பாய்ப் போச்சுது. நான் இந்தியாவுக்குப் போய் தி. மு. க. வாக மாறிவிட்டமை இன்சை போனால் ஒரே புரட்சிக்காறனாய் மாறிவிடுவனாம். இது வீட்டாருடைய விவாதம். நானும் எவ்வளவோ தூரம் சொல்லிப் பார்த்தன். அவை கேட்கிறதாய் இல்லை. அந்த ஆத்திரத்திலே அந்த உத்தியோகத்தை காண்சல் பண்ணி விட்டன். இனி இந்த உத்தியோகத்தையும் காண்சல் பண்ணி விட்டு வீட்டிலே போயிருக்கப்போறன். அவை சோறு போடட்டும்.”

“கலோ கேட்கிறதெண்டு குறை நினைக்காதையுங்கோ. இன்டைக்கு வீட்டாருடைய எதிர்ப்புக்காக இந்த உத்தியோகத்தை காண்சல் பண்ணுறியள். இப்பிடித்தானே நாளைக்கு என்னையும் காண்சல் பண்ணுவியள்.”

“நடக்காது. இவ்வளவு நாளும் பெற்றருக்குச் சொல்லிப் போட்டுச் செய்தன். இனிமேல் இந்த ஒரு விஷயத்துக்குப் பிறகு செய்து போட்டுச் சொல்லப்போறன்.”

உன்னை நிஜிஸ்ரேசன் செய்து போட்டுத்தான் கூட்டிக் கொண்டுபோய் “பாதர் இவதான் நம்ம வைவ்” என்று அறிமுகப்படுத்தப்போறன், என்று சொல்லி ஒரு சிரிப்பு சிரித்தான்.

அவளும் பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு “கலோ நானும் இண்டைக்கு ஒரு துக்க நியூஸ் சொல்லப்போறன்” என்றாள்.

“ஆகா நம்மளிடையே என்ன ஒற்றுமை. நான் சந்தோஷ நியூஸ் சொல்லுறபோது நீயும் சந்தோஷ நியூஸ் சொல்லுறாய். நான் துக்க நியூஸ் சொல்லுறபோது நீயும் அதே நியூஸ் சொல்லுறாய். சரி சொல்லு”

“அக்காவுக்கும், நான் உங்களிடடை விசாரிக்கச் சொன்னனே கைதடி மாப்பிளை அதுக்கும் கலியாணம் நடக்கப் போகுது.”

“ஐயோ பாவம்! விஷயத்தைச் சொல்லாதையன்!”

“நானும் எவ்வளவோ தூரம் சொலலிப் பாத்தன்: அந்த மாப்பிள்ளை உதவாதெண்டு. சாதகப்பொருத்தம் சரியாய் இருக்கிறதாலை மற்றதெல்லாம் சரியாய் விடும் என்று அம்மாவும் அப்பாவும் அக்காவும் ஒரே பிடிவாத மாய் நிச்சினம். வறற வெள்ளிக்கிழமை என்று நானும் வைச்சிட்டினம்.”

“இப்பிடித்தானே நாளைக்கு உனக்கும் செய்வினம். ஏதாவது ஒரு சாதகத்தைக் கொண்டு வந்து பொருத்தம் பார்த்து விட்டு கட்டெண்டு நிப்பினம்.”

“அதுதானே நடக்காது. அவை அப்பிடிச் செய்யிற துக்கு முந்தி நான் இண்டைக்கே போய் என்னுடைய சாதகத்தை கொளுத்தப்போறன். அடுத்து நானும் உங்களைப் போலே நிஜிஸ்ரேசன் முடிஞ்சாப்பிறகுதான் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் “மதர் இவர்தான் என்னுடைய கஸ்பண்ட்” என்று அறிமுகப்படுத்தப்போறன்.

“அடே நீ சரியான கெட்டிக்காரிதான்.”

“அது சரி நீங்கள் எங்கடை நிஜிஸ்ரேசனை எப்ப வைக்கப்பேறியள்.”

“ஏன் நாளைக்கே வைப்பமே. இப்ப பொம்பிளை ஏதோ ஒரு சீலை உடுத்துக் கொண்டு போனால் நிஜிஸ்ரேசன் காசு பிறியாம். ஒரு பதினைஞ்சு ரூபா சேலை எடுத்தால் போதும். இனிச் சாட்சிக்கு, நம்ம சிநேகிதப் பயலுகள் இரண்டு பேர் இப்பதான் மறிபண்ணியிருக்கிறார்கள். ஒரு காட் எழு திப்போட்டால் போதும். அவங்கள் தங்கடை மனுசிமா ரோடு வந்து கையெழுத்துப் போட்டிட்டுப் போவாங்கள், அதெல்லாம் சுகமாய்ச் செய்யலாம். ஆனால்.....”

“என்ன ஆனால்.....?”

“எந்த உத்தியோகமும் இல்லாத என்னை நீ கட்டுவி யோ எண்டுதான் யோசிக்கிறன்.”

“மிஸ்டர் அஸீஸ்! இன்னும் நீங்கள் என்னைச் சரியாய் தெரிஞ்சுகொள்ளேல்லை. நான் உங்களைத்தான் லவ் பண்ணி னனையொழிய உங்கடை உத்தியோகத்தை யல்ல. இண் டைக்கு நிஜிஸ்ரேசன் செய்தாலும் எனக்குச் சந்தோஷம்.”

“சரி வாற புதன்கிழமை நெடியாயிரு. ஒண்டு ஒண்ட ரை மணிபோலை நானும் பிறன்ஸும் (நண்பர்கள்) ஒபிகக்கு வாறம்: பிறகு எல்லாருமாய்ப் போய் கச்சேரியிலே நிஜிஸ் ரேசன் செய்வம்.”

“என்ன நிச்சயமாகவா?”

“நிச்சயமாகவேதான்”

இதற்கிடையே வடிவியாவிவிருந்து டறங்கோல் வருவ தாக தபாற்கந்தோரிலிருந்து அறிவிக்கப்படவே மலர்தேவி -அஸீஸ் இருவருடைய உரையாடலும் அவ்வளவுடன் முற்றுப்பெற்றது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. சோதிடர் பஞ்சாங்கம் பார்த்துக் குறித்துக் கொடுத்த சுபயோக சுப முகூர்த்த வேளையிலே மல்விகாதேவியின் திருமணம் ஆரம்பமாகி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த பந்தலின்கீழ் மேளக்கச்சேரி ‘ஏவண்’ ஆக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதை பந்தலில் உட்கார்ந்திருந்த மக்கள் கூட்டமும், மணவறையில் உட்கார்ந்திருந்த மணமகனும் தங் களுக்குத் தெரிந்தளவிற்கு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஐயர் ஓமம் வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒரு சிறிது நேரத்தில் மணமகள் 500 ரூபா சேலை உடுத்து, 50 ரூபா சட்டை அணிந்து 1500 ரூபா நகைகள் மின்ன அலங்கார தேவதையாக மணவறையில் வந்து உட்கார்ந்தாள். அடுத்தகணம் டும், டும், டும் என்று கெட்டு மேளம் முழங்க, கூடவிருந்தோர் பொரிதூவி வாழ்த்த மல்விகாதேவியின் கழுத்தில் தாலிகட்டப்பட்டது, அதையடுத்த அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல், அறுகரிசி போடுதல் போன்ற சமயச் சடங்குகளெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறைவேறின. அங்கே வந்திருந்த மக்கள் கூட்டம் கடைசியாக அவர்கள் போட்ட சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு “இனியென்ன செல்லத்துக்குக் கவலையே யில்லை. நல்ல மாப்பிள்ளை எடுத்துவிட்டுது, அவன் பொடியன் கவுண்டென்று உத்தியோகமாம். 150 ரூபா சம்பளம் கிடைக்குதாம். இனித் தோட்டமும் செய்கிறானும். என்ன இருந்தாலும் அந்தப் பொடிச்சி பிடித்த விரதங்கள் வீண்போகுமாப்பா. ஆண்டவன்தான் அவளுக்கு நல்ல தொரு மாப்பிள்ளையை அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றும் பேசிக் கொண்டு கலைய ஆரம்பித்தது.

அன்று அட்டமி நவமி. மலர்தேவியின் திருமணம் எளிமையாகவும் புரட்சிகரமாகவும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. மணமக்கள் 25, 30 ரூபா பெறுமதியான பருத்தியாடைகள் அணிந்து மிகமிக எளிமையாகத் தோற்றமளித்தார்கள். தமிழ்த்தாயின் வாழ்த்தோடு ஆரம்பமாகிய அந்த மணவிழா, தலைவரின் முன்னுரை, தாலிகட்டுதல், மாலை மாற்றுதல், நண்பர்கள் வாழ்த்துரை ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை உட்கொண்டதாய் மணமக்களின் நன்றியுரைகளோடு முடிவுற்றது. அங்கே வந்திருந்த உறவினர். கூட்டம் கடைசியாக அவர்கள் போட்ட சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு ‘என்னடா இதுவும் ஒரு கலியாணமா? ஐயர் இல்லை, மேளம் இல்லை. மணவறையில்லை. கடைசி பெம்பிளை மாப்பிளையாவது வடிவாயிருக்கினமோ வெண்டால் அதுகூட இல்லை. பத்துப் பதினைஞ்சு ரூபா சீலை உடுத்து பிச்சைக்காரர் மாதிரி இருக்குதுகள். எப்பிடித்தான் செல்லம் இந்தத்திருக்கூத்துக்களுக்கு சம்மதிச்சுதோ’ என்றும் “அவ என்னப்பா

செய்யிறது, அவள் இனையவள் ஒரு அடங்காப்பிடாரி: அவளின்ரை ஏற்பாட்டில்தானே இதெல்லாம் நடக்குது: இதுகள் எப்பிடி உருப்படப் போகுதுகளோ” என்றும், “உருப்படுதோ? ‘அட்டமிநவமியிலை தொட்டதெல்லாம் நாசமெண்டு பெரியவை அறியாமலா சொல்லிவைச்சினம்: “அட்டமி நவமியிலை கவியாணம் முடிச்ச இதுகள் நான் நினைக்கல்லை. உருப்படுமெண்டு!” என்றும் அவர்களைப்பற்றி விமர்சனம் செய்துகொண்டு சென்றனர்.

ஒரிரு ஆண்டுகள் உருண்டோடின. அவை இரு சகோ தரிகளுடைய வாழ்க்கையில் ஒரிரு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டுத்தான் உருண்டோடின.

அன்று அமாவாசை. அகிலமெல்லாம் இருளில் மூழ்கி அமைதியில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

‘இதேநேரம் கொழும்பு மாநகரிலே வெள்ளவத்தைக் கடற்கரை ஓரமாக உள்ள ஒரு பங்களாவில் மொட்டை மாடியிலே மின்விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதையடுத்து கலீர் என்ற சிரிப்பொலியும் கலகல என்ற பேச்சொலியும் கேட்க ஆரம்பித்தன. அந்த அகால வேளையிலே அந்த மொட்டை மாடியிலே உட்கார்ந்து ஆனந்தமாகக் கணவனோடு சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தவள் மலர்தேவியே. அவள் அங்கே வந்து ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றது கல்யாணமாகி அடுத்தமாதமே அஸீஸுக்கு கொழும்பு மாநகரிலே மொழிபெயர்ப்புக் கந்தோரில் 500 ரூபா சம்பளத்தில் உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டது. அவ்வளவுதான் மலர்தேவி. தமிழ்ச்செல்வி அலுவலகத்தில் தான் பார்த்து வந்த ரெலிபோனிஸ்ட் உத்தியோகத்தையும் ராஜினாமா செய்து விட்டு அவனோடு கொழும்பிற்கு புறப்பட்டுவிட்டாள்.

இங்கே மலர்தேவி இன்பமரச்ச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் இதே நேரத்தில் கைதடிக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு வீட்டுக் கிணற்றுக்கட்டில் மல்லிகர்தேவி இருளோடு இருளாக உட்கார்ந்து பிழியப்பிழிய அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

பாவம்குடிகாரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு தினந்தோறும் அடியும் உதையும் பரிசாகப் பெற்றால், அந்தப்பேதை அழாமல் வேறு என்ன செய்வாள்?

ஆண்டவனை அடைந்தவர்கள் இன்பத்தையும் அடையாதவர்கள் துன்பத்தையும் அடைவர், என்ற பொன்மொழி அவர்களுடைய விஷயத்தில் பொய்த்துவிட்டது.

ஆண்டவனை வட்சியப்படுத்தி சமயக் கொள்கைகளை அணுஅணுவும் பிசகாமல் பின்பற்றி வந்தவள் அதே ஆண்டவனைப்போல் இருளில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள்:

அதே நேரத்தில் ஆண்டவனை அலட்சியப்படுத்தி, சமயக் கொள்கைகளைத் தூர எறிந்தவள், ஒளி வெள்ளத் திலை மூழ்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்:

805288

693208

693208

